Giới thiệu Huynh Ấy Không Yêu Ta

Truyện Huynh Ấy Không Yêu Ta là câu chuyện là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, một truyện khá thú vị và đặc sắc, câu chuyện tình yêu với những thăng trầm, giận hờn yêu ghét vẫn còn đây. Truyện ngôn tình này như lời thủ thỉ của tác giả, lời tâm sự về những gì đã trải qua hay những gì suy niệm về thứ tình cảm dễ làm lay lòng người và ai cũng nguyện đắm chìm này.

Ta - tiểu thư Đinh gia giàu có, được mẫu thân nuông chiều, song mất phụ thân từ nhỏ! Chàng - một nam tử hán họ Diệp tiêu sái hào hoa, võ công phi phàm bất biến! Đụng độ! Hứa Hôn! Bỏ mặc!

Chàng có hôn thê của mình, ta có biểu ca thanh mai trúc mã của ta, cuộc sống của chúng ta như hai đường thẳng song song! Lừa gạt! Rối ren! Giày vò! Để đến một ngày, giữa vòng xoáy ấy, ta nhận ra dường như mình đã đem lòng yêu chính kẻ thù của mình.

Điều đó có nghĩa là gì: bi kịch! Thảm kịch chính là tình yêu chẳng hề còn lại trong tim, thảm kịch chính là không tìm đâu ra được đường về, đâu là đường phải đi sau bao nhiêu khó khăn, điều phải trải qua. Đọc truyện để cùng cảm nhận và thấu hiểu bài học về tình yêu, đọc để hiểu, đọc để cùng đồng hành với họ với câu chuyện thấm đượm yêu thương này.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Cô và anh mãi cứ như thế này sao? Truyện Tình Không Lừa Dối sẽ nói cho bạn biết, bạn cũng có thể tìm đọc những truyện khác cùng thể loại như: Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dùng Chậm, Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta, Vợ Trước Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh,...

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

- Tiểu thư, không hay rồi, không hay rồi!

Ta vội vã giấu cái khung thêu được Tiểu Ái thêu sẵn đêm hôm trước ra sau lưng, hốt hoảng hỏi nó:

- Có chuyện gì, nói ta nghe xem!

Tiểu Ái lắp bắp, lập bà lập bập hồi lâu mà vẫn chưa nói ra câu gì, con nha đầu chết tiệt, chuyên làm hỏng việc của ta, ta bực tức ném nguyên cái khung thêu vừa nãy vào người nó, thét:

- Ngươi có mau nói không? Ta lập tức gả ngươi cho lão Cao bổ củi bây giờ!

Nghe ta nhắc đến ông già vừa xấu xí vừa hôi hám nọ, mặt Tiểu Ái thất sắc, nó run rẩy thưa:

- Tiểu...tiểu thư, thiếu gia có...có thư về, báo là có hỷ sự!

Ta ung dung đáp:

- Việc này thì nên mừng cho huynh ấy chứ, đâu liên can gì tới chúng ta!

Tiểu Ái lẩy bẩy dâng bức thư lên ngang mày, thẽ thọt:

- Nhưng là hôn sự của tiểu thư!

Lập tức ngụm trà sen trong miệng ta phun trúng mặt Tiểu Ái, ta chẳng hơi đâu mà an ủi nó lấy một câu, vội vã giằng lấy bức thư!.

Xem đi xem lại, đại huynh ta đúng là có hôn sự nhưng huynh ấy không cam lòng khi bản thân có trong tay một nương tử như hoa như ngọc, trong khi ta – ái muội của huynh ấy lại vẫn bơ vơ không nơi nương tựa.

Nỗi khổ tâm của huynh ấy mau chóng được khỏa lấp, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà đại huynh quyết định gả phắt ta cho một bằng hữu của mình. Hừ, bằng hữu ư? Ta bụng bảo dạ nhất định phải ngăn cản hôn sự này. Đám bằng hữu bạn bè của huynh ta có ai mà ta chưa từng gặp, lũ A Thiết, Tiểu Quý vừa bẩn thỉu vừa thô lỗ, râu ria xồm xoàm. Tướng mạo bặm trợn, nhìn thấy ta lại rỏ nước dãi thòm thèm. Tướng công của ta ko đời nào có thể là bọn họ!

Tiểu Ái chưa kịp thu lại bức thư thì ta đã vồ lấy xé nát tươm, mảnh vụn bay tứ phía, ta phủi tay sạch sẽ, cố giữ nét mặt bi ai nhất, bảo Tiểu Ái:

- Đưa ta đến gặp mẫu thân!

Mẫu thân ta là người phụ nữ vô cùng cổ hủ. Ngày nào bà cũng bắt ta tập thêu thùa, đan lát đến mỏi tay, gãy cổ mới thôi! Ấy là ta còn "ăn gian" nhờ Tiểu Ái thêu giúp, chứ nếu giao những bức thêu do chính tay ta dệt ra cho mẫu thân xem , ta đảm bảo người sẽ tức đến thổ huyết!

Vừa chạm chân đến ngưỡng cửa, con a hoàn Tiểu Linh đã hỗn xược dạy dỗ ta:

- Tiểu thư, phu nhân có dặn nô tì, tiểu thư phải thêu xong năm bức mẫu đơn nở thì mới được gặp người!

Hừ, con nha đầu láu cá, ngươi nghĩ ta thích gặp lão phu nhân của ngươi lắm à? Mẫu đơn cái con khỉ!

Ta lập tức chống nạnh, quắc mắt nhìn nó:

- Cút ra cho ta, ngươi là ai mà dám chia rẽ tình mẫu tử chúng ta hả?

- Vậy sao? Bao lâu nay mẫu thân đã hiểu lầm con rồi!

Ta quay người lại, mẫu thân đã đứng sau Tiểu Linh từ bao giờ, con a hoàn đó bối rối lui xuống, còn ta thì hành lễ gượng gạo, cố gắng cúi đầu thật thấp, tránh cái nhìn sắc bén mà thâm sâu của bà.

Mẫu thân chậm rãi mở lời:

- Mẫn Mẫn, lâu nay con học thêu mẫu đơn đến đâu rồi?

Ta rút từ tay áo ra bức thêu đẹp đẽ , kỳ công dâng lên mẫu thân, bà mỉm cười song thần thái lại có chút sắc lạnh:

- Tốt! - Mẫu thân lạnh lùng ra lệnh – Lôi con nha đầu Tiểu Ái ra đánh 20 trượng cho ta, xem nó còn dám gian dối nữa không?

Ta cuống quýt quỳ sụp xuống, thống thiết van xin:

- Mẫu thân, tội này ko riêng Tiểu Ái, Mẫn nhi xin cùng chịu phạt!

- Được - mẫu thân cười nhạt - Cả chủ và tớ là 40 trượng, các ngươi nghe rõ rồi chứ?

Đám nô bộc trong nhà hết nhìn ta rồi lại nhìn mẫu thân, cuối cùng lấm lét tiến về phía ta. Nhưng ta làm sao để chúng được như ý chứ, vội vã lăn đùng ra đất, ta đập tay đập chân kêu gào:

- Mẫu thân đối xử ko tốt với Mẫn Mẫn, phụ thân có ở đây thì....huhuhu...

Tuyệt kỹ "ăn vạ" ko phụ lòng mong mỏi của ta, quả nhiên sắc mặt mẫu thân dịu đi mấy phần, bà nhìn ta áy náy rồi đi đến phủi sạch bụi bẩn trên quần áo ta, thở dài:

- Nha đầu thối! Tại con cứ luôn muốn chống đối ta, lại còn lôi người đàn ông bạc tình đó ra uy hiếp mẫu thân nữa!

Ta chun mũi đáp: Kẻ nào bạc tình kia mẫu thân? Người đừng nhỏ nhen nữa, phụ thân cũng đâu muốn bỏ mẫu thân ra đi sớm như vậy!

Mẫu thân chấm mấy giọt nước mắt, véo má ta:

- Đồ lẻo mép!

Ta cười hì hì lân la đấm vai giúp mẫu thân, Tiểu Ái thoát tội sợ sệt lỉnh ra đằng sau mất, ta đành phải giở nốt tuyệt kỹ " mượn gió vặt măng':

- Mẫu thân, người có muốn Mẫn Mẫn hầu hạ người suốt đời không?

Mẫu thân đang lim dim song vô cùng tỉnh táo, đáp:

- Ngươi mà hầu hạ ta gì chứ, mau tìm chồng đi, kẻo bà già này tức chết vì ngươi!

Ta xịu mặt:

- Mẫu thân, đại huynh định gả Mẫn nhi cho đám A Thiết, Tiểu Quý. Mẫu thân mau ngăn cản huynh ấy đi!

Mẫu thân gật gù:

- A Thiết, Tiểu Quý đều ổn. Xuất thân trong sạch, tướng mạo tuy hơi xấu nhưng nhân phẩm đáng tin!

Ta đau khổ ôm chặt mẫu thân:

- Không đâu, con quyết không gả cho hai tên thô kệch đó, nếu mẫu thân ép, con sẽ đào hôn!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

- Ngay cả một người ưa nhìn hơn, cô nương cũng không đồng ý?

Ta khinh bỉ: Dĩ nhiên, bằng hữu của huynh ta kẻ nào coi là đẹp trai chắc chỉ kém Dạ xoa một chút!

Vừa nói xong, ta đã ngớ người, mẫu thân có bao giờ gọi ta là " cô nương này", " tiểu thư nọ" đâu nhỉ. Vậy thì kẻ vừa hỏi ban nãy là....

Ngoảnh ra bậc cửa, ta đã thấy đại huynh cùng một người con trai vô cùng tuấn tú bước vào.

Quả thật, ta chưa khi nào trông thấy nam nhân đẹp như vậy, cha ta mất sớm, đám người hầu hạ là nam nhân thì lại giống khỉ, thành ra đại ca ta cũng gọi là khôi ngô lắm rồi. Nhưng so với người này thì còn kém xa vạn dặm. Ta không khỏi xuýt xoa nhìn hắn, mặt mũi trắng như ngọc, ngũ quan sắc nét rõ ràng. Đôi môi mỏng manh nhạt màu đang nhếch lên đầy giễu cợt, trông hắn kiêu ngạo hết chỗ nói.

Hắn bước tới chỗ mẫu thân cúi người nho nhã, ta để ý gã này còn cao hơn đại huynh ta nửa cái đầu, ta ngẩn ngơ trước bộ y phục phẳng phiu thơm mùi cỏ trên người hắn, tò mò sờ vào một cái. Ai ngờ hắn đã túm chặt lấy tay ta, nói:

- Đinh phu nhân, lệnh tiểu thư chê vãn bối xấu xí, quyết ko đồng ý hôn sự này, thiết nghĩ nên gác lại!

Ta nghe thế, sốt sắng đề nghị:

- Ê! Ta rút lại mấy câu ban nãy, giờ ta đồng ý rồi, người này sẽ là tướng công của con, xin mẫu thân là chủ!

Mẫu thân thấy mồm miệng ta trơn như bôi mỡ, kiểu gì cũng đối phó được bèn mệt mỏi khoát tay:

- Chuyện này để sau tính, tạm thời vị công tử này cứ ở đây cùng A Phùng nhà chúng ta, dẫu sao cũng là bằng hữu huynh đệ, gia nhân sẽ sắp xếp phòng cho công tử!

Ta nghe gã kia không từ chối, bụng bảo dạ, phen này đúng là đại huynh không chơi đểu gả ta cho lũ thổ phỉ, ngược lại còn đem về cho ta một áp trại tướng công cực phẩm đến nhường này, hèn gì mẫu thân lại giữ gã lại bằng được như vậy!

Haizz, ngày tháng sau này ta có thể thỏa thích trêu ghẹo chàng ta rồi, nghĩ vậy, ta mặt dày bắt chuyện:

- Dám hỏi đại danh quý tính của công tử đây?

Gã đó ngạc nhiên liếc ta, ta liền gấp gáp bổ sung:

- À, để tiện cho xưng hô một chút

Gã hờ hững đáp:

- Ta họ Diệp, tên độc một chữ Tuệ.

Tên đẹp trai này tên là Diệp Tuệ, ta lầm bầm như niệm kinh, tính ta chóng quên, không có Tiểu Ái kè kè bên cạnh sao ta nhớ nổi, bàn dáo dác tìm nó, ai dè bắt gặp cái nhìn si mê của nó hướng tới kẻ sắp làm phu quân của ta đằng kia.

Ta trừng mắt, nó tiếc rẻ quay đi chỗ khác, còn ta đắc ý cười như điên.

Diệp Tuệ trông thấy hết hành vi vô sỉ của ta, mắt gã nheo lại, hàng mi rậm rũ xuống, cười mỉm hệt như gió xuân:

- Cô nương là Đinh Mẫn Mẫn, nhị tiểu thư Đinh gia, năm nay 17, thêu thùa rất kém, hiện nay còn chưa thêu được một cánh mẫu đơn?

Mẫu thân nghe xong cười rung ghế, đại ca thì mặt mày xám ngoét nhìn ta, được lắm, Đinh Phùng, ta sẽ cho huynh biết tay. Nghĩ là làm! Khi đại tẩu xinh đẹp Vu Thiên Lâm của ta vào bái kiến mẫu thân, ta làm như vô ý nói ra tật mộng du quái đản của đường huynh, khiến hắn hoảng hốt bịt miệng ta lại, ta bèn nhân tiện đàm phán đòi đổi phòng sang bên cạnh Diệp Tuệ.

Đại ca chứng kiến bộ mặt trơ trẽn của ta bao nhiêu năm, không nói không rằng gật đầu ngay tức khắc!

Phòng mới của ta sátvách với phòng của Diệp Tuệ, trừ việc chọc lỗ nhìn lén hắn ra, ta chưa từng làm thêm hành động gì, mà cái tên Diệp Tuệ này quá ư nhạt nhẽo, ngoài sách vở văn thư ra, hắn dường như ko hề hứng thú với mỹ nhân hay xuân cung đồ gì đó, đến một bức họa của người đẹp cũng chưa

từng lật qua, ta ngày càm với giới tính của gã!

Tuy nhiên, ta vẫn tìm mọi cách quyến rũ hắn, ai bảo hắn có tư sắc " hại nước hại dân" như vậy, khiến cho kẻ làm " hoa tặc" như ta ko khỏi ngứa ngáy tay chân.

Quần áo của hắn, ta tìm mọi cách thu thập, xong đâu đấy, ta thuê Tiểu Ái giặt giũ giúp mình, đương nhiên là cấm tiệt mấy kẻ chuyên đưa chuyện nhằm bôi xấu hình tượng của ta rồi!

Tiểu Ái vừa đập quần áo, vừa thở hổn hển:

- Tiểu thư! Người phải tính thêm phí giữ bí mật riêng tư cho em nữa!

Ta hào sảng khoát tay:

- Ngươi cứ giặt sạch sẽ vào cho ta là đc, à này, đừng quên xông cả hương thơm đấy!

Tiểu Ái ngày một tiều tụy, còn Diệp Tuệ thì lấy việc thay y phục làm niềm đam mê, sáng luyện võ một bộ, trưa dùng bữa một bộ, chiều dạo phố một bộ, tối đọc sách lại một bộ, chưa kể lúc ngủ, đi vệ sinh,...vân vân và mây mây. Mỗi lần ta đem y phục sạch sẽ thơm tho đến trước phòng hắn, hắn lại mỉm cười rất nham hiểm:

- Đã xong rồi ư? Vất vả cho Đinh cô nương quá!

Ta cười dịu dàng đáp lại, ai mà biết ta đã nợ con nha đầu Tiểu Ái bao nhiêu ngân lượng rồi chứ, trưa nay ta thấy nó tính sổ nợ mà miệng cứ ngoác ra tận mang tai.

Chưa hết, mẫu thân có dặn rằng: " tấn công nam nhân trước tiên phải qua dạ dày". Thế là ta nhọc công dốc sức học nữ công, miệt mài bao ngày, cuối cùng thành quả ta đạt được là một đĩa rau xào cháy xém, bát canh tổ yến chẳng khác nào cháo lợn và vài ba cái bánh quế mùi vị kinh tởm hơn cả thạch tín!

Đại huynh nhìn mâm cơm ta dọn, cắn đũa nửa canh giờ vẫn chưa dám gắp, sợ ta giận nên huynh ấy nhón một miếng rau bé xíu, nuốt xong mặt nhăn như khỉ, vội vàng chạy đến chỗ đại tẩu ăn canh đậu phụ thanh lọc cơ thể. Riêng Diệp Tuệ vẫn ung dung ăn hết một bát cơm, ta cho rằng vì hắn cảm động trước tấm lòng của mình cho nên ko nỡ làm ta buồn. Cắn răng múc hai thìa canh tổ yến, ta trợn mắt húp, giây phút cảm nhận được mùi vị khó nuốt của bát canh, vị giác của ta tê liệt, y như rằng ta ngã bệnh ngay sau đó!

Ta một chút võ công cũng chẳng biết, thể lực đương nhiên ko được tốt, đại phu bắt mạch xong ,sắc mặt u ám, dặn dò ta nên ăn uống dè chừng hơn, không nên ăn những thứ đã bỏ đi...

Nằm liệt giường ba ngày, ta chán muốn chết, nhân lúc TiểuÁi đi sắc thuốc, ta bèn lén ra ngoài chơi.

Tâm trạng buồn chán, chỉ biết mượn rượu giải sầu, ta trèo lên gian cao nhất, vừa uống rượu vừa nhìn trăng.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chẳng ngờ mới thò được một chân lên đã thấy có kẻ độc chiếm trước ta rồi, nhìn y phục đen tuyền đậm mùi cỏ quen thuộc, ta biết hắn chính là Diệp Tuệ, bộ y phục này Tiểu Ái đã chỉ cho ta thấy một chữ " cảnh" ngay bên trong tay áo , là thêu chìm.

- Diệp Tuệ, sao huynh lại ở đây?

Giờ này đáng ra hắn phải ở trong thư phòng đọc sách mới đúng!

- Đinh cô nương, cô nương chưa khỏe, đừng để bị nhiễm phong hàn.

Ta không buông tha hỏi:

- Huynh ở đây làm gì hả, có nhớ ta thì đến thăm là được rồi, đâu cần đợi ta trốn ra ngoài rồi tương kế tựu kế chờ sẵn ở đây?

Hắn quay lại, đôi mắt sâu thẳm xoáy sâu vào ta, khẽ nhếch môi để lộ hai lúm má đẹp đến mê mẩn lòng người, đáp;

- Ta đúng là đang đợi cô nương để nói rõ một chuyện!

Ta nghe hắn nói có chuyện, không khách sáo ngồi luôn xuống chiếc ghế bên cạnh, hùng hồn:

- Được, huynh nói ta nghe!

Trong tay Diệp Tuệ là chiếc vòng trân châu màu hổ phách, dưới ánh trăng tỏa ra thứ ánh sáng hấp dẫn vô cùng, nữ nhân đeo chiếc vòng này nếu đẹp một sẽ thành mười, đẹp mười thành tuyệt thế vô song.

Đến một nữ nhân tùy tiện như ta còn trầm trồ khi thấy món đồ tinh xảo như thế, chẳng trách Diệp Tuệ cứ giữ khư khư trong tay mình, có lẽ hắn sợ ta cướp lấy đem cầm cố để trả nợ, một hồi sau mới khẽ nói:

- Ta đã có hôn thê rồi, Mẫn Mẫn!

Lần đầu tiên hắn gọi tên ta, nghe rất thân thiết!

- Ta mặc kệ, đại huynh đã đứng ra tác thành cho chúng ta rồi, ta phải là nương tử của huynh!

Diệp Tuệ cứng đờ, nhưng hắn nhanh chóng giơ chiếc vòng trân châu trong suốt trên tay ra:

- Đây là tín vật của hai chúng ta, cô nương xem!

Ta chẳng buồn nhìn sắc mặt hắn, giành lấy chiếc vòng, đeo luôn vào tay bên phải, đáp:

- Đó, huynh cứ nói là làm mất tín vật rồi, ta giữ hộ huynh vật này, sau này thành thân xong sẽ trả cho huynh!

Đôi mắt đẹp của Diệp Tuệ ánh lên nét cười, nhìn chiếc vòng màu hổ phách nằm trên cổ tay nõn nà của ta, hắn lấy lại biểu cảm nghiêm túc ban đầu, rành mạch:

- Đinh cô nương, vãn bối không có phúc nên phu-thê với cô nương. Diệp Tuệ kiếp này không phụ nàng ấy!

Ta tức đến nỗi toàn thân run bần bật, y phục mỏng manh tung bay trong gió, hắn vẫn lãnh đạm nhìn ta:

- Diệp Tuệ, nếu huynh ko lấy ta, ta sẽ nhảy từ trên lầu xuống đó!

Hắn ta thản nhiên quay lưng đi, ta cắn răng nhảy " bịch" một cái, cùng lắm là bị mắc trên giàn phong lan của mẫu thân, sao mà chết được!

Ấy thế mà hắn không thèm quay lại thật, ta đúng là bị treo lơ lửng trên một giàn phong lan, y phục rách một mảnh dài, tay chân xước xát tóe máu.

Ta đau quá khóc nức nở, không một ai nghe thấy đến cứu ta!!

Sáng hôm sau, Tiểu Ái mắt nhắm mắt mở chạy đến cõng ta về, người ngợm ta cứng đờ, mệt đến nỗi không khóc được nữa, Tiểu Ái thì cứ giọt ngắn giọt dài;

- Tiểu thư, em xin lỗi... em ngủ quên trong lúc sắc thuốc, may có Diệp công tử đánh thức, huhu... sao người lại ra nông nỗi này?

Nó dìu ta về phòng, đại phu nói ta phúc lớn mạng lớn, không trúng gió, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ba bữa là ổn, Tiểu Ái sụt sùi nắm tay ta:

- Tiểu thư, người không được trốn em rong chơi nữa, người có mệnh hệ gì thì em biết đòi nợ ai đây?

Ta nghe xong lập tức lăn ra xỉu!

Đợi đến lúc ta khỏe lại cũng là ngày huynh ta bái đường thành thân, vì Diệp Tuệ từ chối hôn sự nên ta cũng không tiện mè nheo mẫu thân nữa, những ngày ta ốm yếu, hắn vẫn điềm nhiên luyện võ, đọc sách như thường, ta thì ngày nào cũng mong hắn tới thăm mình, thực ra hắn vẫn luôn nhờ Tiểu Ái giặt quần áo giúp, chỉ có điều khi con bé đó nhắc tới ta, hắn lại tảng lờ quay đi, không nói không rằng.

Tiểu Ái bón thuốc cho ta, phẫn nộ mắng hắn, ta nuốt thìa thuốc đắng ngắt, khóe mi tự dưng lăn thêm vài giọt lệ.

Lần đầu tiên ta nếm mùi vị bị tổn thương!

Ta nghĩ, ta đã thực sự thua vị hôn thê của Diệp Tuệ, sờ chiếc vòng màu hổ phách trên tay, ta thầm ngưỡng mộ cô nương ấy, có thể khiến cho một nam nhân toàn tâm toàn ý với mình, ắt không đơn giản!

Ngày đại tẩu lên kiệu hoa, trời mưa lay phay, ta cầm cây dù bọc giấy dầu che cho tẩu ấy, tẩu tẩu khóc đỏ cả mắt, người nhà họ Vu ngóng theo mãi tới khi vị trưởng bối nhà ta ra lệnh khởi kiệu mới thôi, ta bất giác thấy chua xót, nữ nhân gả chồng như bát nước hắt đi, sống là người nhà chồng, chết đi theo chồng, chúng ta thật là khổ!

Đại tẩu mặc hỷ phục đỏ tươi thêu long phượng bằng chỉ màu đẹp mắt, khuôn mặt vốn dĩ thanh tú nay càng tuyệt trần nhờ phấn son, tẩu tẩu liếc mắt với ta:

- Mẫn muội, muội và Diệp công tử định chọn ngày nào thế?

Ta đương nhiên hiểu tẩu ấy muốn nói gì, có điều Diệp Tuệ kia và ta làm sao có thể, ta ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Muội không biết nữa!

Tẩu tẩu cười ta trẻ con, lúc đi ngang qua phía Diệp Tuệ tẩu ấy còn cố ý ngáng chân khiến ta ngã sóng soài ngay trước mặt hắn, chắc tẩu ấy nghĩ hắn sẽ đưa tay ra đỡ ta dậy, chỉ có ta biết, Diệp Tuệ sẽ không bao giờ làm thế.

Từ đầu đến cuối chỉ mình ta chăm chăm lấy lòng hắn, còn hắn đâu để ý tới kẻ ngốc là ta. Ta cắn răng chịu đựng, mặc kệ đôi tay đang đau nhức, định gọi Tiểu Ái đến giúp thì một đôi tay vững chãi vươn ra, kéo ta đứng dậy.

Trăm vạn lần, ta mong kẻ đó chính là Diệp Tuệ!

Nhưng người này không phải hắn, y phục xanh nhạt, nước da ngăm đen khỏe khoắn khác hẳn với Diệp Tuệ, ta gật đầu cảm ơn hắn, song lại vô cùng thất vọng.

Người áo xanh mỉm cười với ta:

- Đinh cô nương không sao chứ?

Ta nắn đôi tay bị trật khớp, cười gượng gạo:

- Ta không sao! Đa tạ công tử!

Người áo xanh nhìn bàn tay bị sưng đỏ của ta, không yên tâm nói:

- Tại hạ có dầu xoa gia truyền, cô nương nên...

Ta cắt lời hắn:

- Được rồi, công tử đã có lòng thì giúp ta xoa dầu luôn đi!

Người đó sửng sốt một lát, thấy ta không e thẹn như nữ nhân thường tình bèn kéo ta đến một chỗ khuất, dùng dầu xoa nắn khớp cổ tay cho ta, quả nhiên hiệu nghiệm, chỉ một lát ta đã thấy xương cốt dễ chịu hẳn!

- Công tử, ta là Đinh Mẫn Mẫn, còn huynh?

Hắn cười đáp:

- Tại hạ Hồ Sở Minh!

Hồ Sở Minh? Hồ Sở Minh?? À lần này ta nhớ ra rồi, Sở Minh là biểu huynh của ta, thúc thúc của ta là cha huynh ấy, đã lâu không gặp, huynh ấy trưởng thành ra không ít, không còn là đứa nhãi con chuyên giành kẹo của ta khi xưa nữa.

Sở Minh xoa đầu ta:

- Mẫn Mẫn, muội từ khi nào đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp thế này?

Ta láu lỉnh:

- Huynh cũng vậy, trưởng thành đến nỗi có thể yên bề gia thất rồi!

Sở Minh đỏ mặt nhìn ta:

- Mẫn Mẫn, huynh vẫn đợi muội!

Ta bối rối cúi đầu, Sở Minh đặt một tay lên vai ta, ép ta nhìn thẳng vào đôi mắt cương nghị của huynh ấy, dõng dạc nói:

- Mẫn Mẫn, ta nhất định lấy muội làm thê tử, gia đình ta có cửa hàng vải ở Tô Châu, đợi ta kế thừa sản nghiệp của phụ thân, sẽ đích thân đếnhỏi cưới muội!

Sở Minh nói xong dịu dàng hôn nhẹ trán ta, ta thẫn thờ nhìn bóng huynh ấy đi khuất, lòng không khỏi băn khoăn.

Sở Minh ca ca đâu có thua kém Diệp Tuệ, hơn nữa còn tốt hơn hắn trăm vạn lần, Diệp Tuệ! Lão nương không thèm nghĩ đến ngươi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Đại tẩu cùng đại ca vào động phòng, ta giúp Tiểu Ái thu xếp một vài việc, mệt đến rã rời, đã vậy tay ta vẫn còn ê ẩm nhức, sực nhớ đến lọ dầu xoa của Sở Minh, ta bèn lấy ra xoa bóp.

Vừa mới mở nắp, cái lọ của ta đã bị một bàn tay trắng trẻo giật mất. Ta ngạc nhiên nhìn Diệp Tuệ ở trước mặt;

- Ngươi làm gì thế?

Diệp Tuệ mặc trường bào đen tuyền, tóc vấn cao bằng chiếc trâm ngọc, đôi mắt hắn ánh lên cái nhìn dữ tợn.

Ta đưa tay ra lấy lại lọ dầu, hắn siết tay ta đau điếng, ta càng vùng vẫy, hắn càng siết chặt , đến khi ta đau ứa nước mắt, Diệp Tuệ mới chịu lỏng tay.

Ta thực không hiểu, hỏi hắn:

- Khuya rồi, ngươi có chuyện gì?

Hắn vẫn im lặng, ta cho rằng hắn đến để đòi lại chiếc vòng trân châu dạo trước, bèn tách tay hắn ra khỏi tay mình, run rẩy tháo chiếc vòng hổ phách đưa cho hắn.

Chẳng ngờ khi tay ta vừa chạm đến chiếc vòng, Diệp Tuệ đã lật người ép sát ta, cánh tay mạnh mẽ ôm eo ta chặt cứng, hắn vùi mặt vào tóc ta, thì thầm:

- Cái đồ nữ nhân lẳng lơ, còn nói muốn lấy ta, vừa rồi đã cùng kẻ khác thề non hẹn biển!

Ta cáu bẳn đẩy Diệp Tuệ ra, tránh bàn tay to lớn đang sờ soạng ngực mình của hắn, lạnh lẽo trả lời:

- Ngươi tưởng ta sẽ thủ tiết đợi ngươi cả đời sao? Sai rồi, ta sẽ lấy người tốt với ta hơn ngươi vạn lần!

Những lời ta vừa nói quả nhiên đã chọc giận hắn, mặt Diệp Tuệ tái hẳn đi, hắn nắm chặt tay, xương cốt kêu lên răng rắc!

Ta chẳng sợ! Hắn có vị hôn thê thì ta có hôn phu của ta!

Diệp Tuệ đến gần, ta đang xoay lưng lại nên không rõ từ khi nàohơi thở nóng hổi của hắn đã bao phủ cả hai tai, hắn cứ như vậy thở vào tai ta khiến mặt ta bất giác nóng bừng theo. Bất quá ta bịt chặt tai, đang định kêu TiểuÁi thì hắn đã nhấn một cái, xuyên thẳng vào cơ thể ta!

Lúc này ta cúi xuống nhìn cơ thể mình, Diệp Tuệ chỉ cần ‘xoẹt” một nhát, váy áo của ta đã ra trăm mảnh. Huống hồ, hắn đã tự cởi y phục của mình từ khi nào.

Diệp Tuệ hôn ta ngấu nghiến, trên người hắn có mùi cỏ, êm dịu mà thanh mát, bất giác khiến ta đê mê, tay hắn không ngừng di chuyển dọc sống lưng ta, chưa bao giờ hắn âu yếm ta như thế. Ta hết hơi vì nụ hôn có phần mạnh bạo của hắn, hổn hển hỏi:

- Ngươi định làm gì? Đồ cầm thú!

Hắn nhoẻn cười, nhe hàm răng trắng bóc ra trêu chọc ta:

- Biến nàng thành nữ nhân của ta!

Ta hoảng hốt trợn trừng mắt còn hắn thì tiếp tục vuốt ve, đôi môi hắn như có ma lực, di chuyển đến đâu y như rằng chỗ đó tê dại đi.

Ý thức mình đã thất thân, ta cũng chẳng buồn phản kháng nữa, mặc kệ Diệp Tuệ làm gì thì làm, hắn đúng là tuổi trẻ tài cao, khiến ta đau đớn mệt lử đến quá canh ba mới thôi.

Diệp Tuệ thỏa mãn ôm chặt lấy ta, nhìn thân thể lõa lồ của hắn, ta vẫn có chút ghê tởm bèn tự động nằm dịch ra mép giường, hắn đương nhiên vươn tay ra kéo sát ta vào lòng hắn, Diệp Tuệ mân mê cái cổ trắng ngần của ta, giọng như trừng phạt:

- Đau không?

Ta lắc đầu.

Mắt hắn tóe lửa, gằn giọng;

- Lần đầu của nữ nhân, sao lại không đau? Nói! Nàng đã là lần thứ mấy rồi?

Ta thấy hắn sắp nổi điên bèn la oai oái, thanh minh:

- Ngươi điên đấy à? Lúc đó ngươi hùng hổ cưỡng bức ta, kỳ thực là.... – Ta dừng lại rồi đáp – Ta cũng quên cảm giác đó thế nào rồi!

Sắc mặt Diệp Tuệ dịu đi, hắn trở mình ôm gọn lấy ta, giọng điệu ám muội:

- Vậy thì, cho nàng nếm trải lần nữa!

Mặt biến sắc, ta cuống quýt ngăn cản:

- Không, ngươi đi mà nếm!

Mắt Diệp Tuệ liếc qua dải lụa trắng lót dưới hông ta rồi hắn dịu dàng hôn lên chóp mũi, ép chặt ngực hắnvào nơi mềm mại nhất của ta, ta run lẩy bẩy chống cự, hắn lại càng thích thú, ghé sát môi vào tai ta, trầm giọng:

- Xem nàng còn muốn " vượt tường" nữa không nào?

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lúc Tiểu Ái bưng chậu nước rửa mặt vào, ta hãy còn ngái ngủ, quờ quạng xung quanh một hồi không thấy Diệp Tuệ đâu bèn hỏi nó:

- Tiểu Ái, Diệp công tử đâu rồi?

Tiểu Ái tròn mắt, lắp ba lắp bắp:

- Tiểu thư... người... ầy... làm sao em biết được chứ!

Ta uể oải đáp:

- Vậy mau thay y phục đẹp cho ta, ta muốn gặp chàng!

Tiểu Ái nghe thế lấy làm ngạc nhiên lắm, vừa vấn tóc cho ta vừa khuyên nhủ:

- Tiểu thư, em biết người thích Diệp công tử, nhưng chàng ta đối xử với người không tốt, hà tất...

Ta cười tủm tỉm: " ngươi thì biết gì chứ! Chàng nói chàng muốn lấy ta!"

Chiếc trâm vàng trên tay Tiểu Ái rơi bịch xuống đất, nó lúc lắc vai ta:

- Tiểu thư! Người tỉnh lại đi!

Ta đẩy con nha đầu đó ra, sắc mặt Tiểu Ái lúc trắng bệch lúc xanh tái nom rất lạ nhưng ta còn đang bận chải chuốt cho mình, thời giờ đâu để ý đến việc khác, bèn kể cho nó nghe sự tình đêm qua, thật không ngờ đêm mà huynh tẩu nên phu-thê cũng là đêm động phòng của ta và Diệp Tuệ, ta thật chẳng dám tin lại có chuyện " song hỷ lâm môn" như vậy, mồm miệng liến thoắng liên hồi!

Tiểu Ái nghe xong, mặt lại càng tái hơn, chiếc lược gỗ trên tay cứ không ngừng run rẩy, nó cười nhạt bảo ta:

- Em không ngờ tiểu thư lại là nữ nhân đáng ghét như vậy!

Ta cho rằng Tiểu Ái giận vì ta tùy tiện trao thân cho Diệp Tuệ - kẻ mà nó căm ghét nhất nên mới nhất thời kích động như thế bèn sắm vai mẹ hiền vỗ về, an ủi, chẳng ngờ Tiểu Ái hất mạnh ta ra, mắt đỏ hoe lao ra ngoài!

Ta chẳng hiểu gì hết, thắt đai lưng, vuốt lại y phục rồi khoan thai bước ra đại sảnh.

Đại tẩu đang dâng trà cho mẫu thân, đại huynh sắc mặt u tối khác thường, nhìn thấy ta huynh ấy ra chiều khó xử, ta tâm trạng cực tốt nên quan tâm hỏi:

- Đại huynh! Đêm tân hôn vui vẻ chứ!

Tẩu tẩu ngượng nghịu véo hông ta, lúc này ta mới để ý ghế của Diệp Tuệ trống hoác, bèn hỏi tẩu tẩu:

- Tẩu, Diệp Tuệ chưa dậy sao?

Tẩu tẩu cắn môi không đáp còn mẫu thân thì lạnh lùng đưa ra phong thư của Diệp Tuệ, dòng chữ " Cáo biệt" cứng cáp mà vuông vắn của chàng khắc sâu vào tâm trí ta.

Ta không thở nổi, lắp bắp hệt như Tiểu Ái:

- Chàng... chàng ấy...sao có thể...?

Mẫu thân không hổ là bậc tiền bối, người điềm tĩnh hỏi lại ta:

- Tại sao hắn không thể rời đi, con nói xem?

Ta khóc òa lên, uất nghẹn:

- Rõ ràng con và chàng yêu nhau, chàng đã hứa sẽ lấy con, tại sao...huhu...tại sao chứ?

Mẫu thân cười gằn, lạnh lùng đáp:

- Mẫn nhi, sao con có thể ngây thơ tin lời của nam nhân như thế! Diệp Tuệ nói hắn đã có hôn thê, con tự xem đi!

Ta giành lấy bức thư, một hàng nước mắt thấm nhòe cả trang giấy, dòng chữ "thê tử" chàng ta viết tuyệt nhiên vẫn nguyên vẹn!

Hai tay ta buông thõng, gần như mất hết sức lực, chậm rãi bước về phòng, ta nhớ lại câu răn dạy của mẫu thân khi nãy, phải chăng chính là những điều Diệp Tuệ cảnh báo ta đêm hôm trước.

Nhưng ta lại không để tâm, chính ta tạo cơ hội cho hắn lừa phỉnh mình.

Chính ta!

Mưa xuân rả rích, nến trong phòng cháy rồi lụi dần, ta cũng thức trắng cả đêm. Nước mắt làm khô cứng khuôn mặt vốn hay cười của ta.

Tiểu Ái không phải kẻ nhỏ nhen, trông thấy ta kiệt quệ nó vẫn cầm khăn lau nước mắt cho ta, nó càng lau, nước mắt ta càng rơi nhiều hơn, Diệp Tuệ, chàng lừa ta, ta tham lam muốn làm chính thê của chàng, chàng chẳng nói ta phải gả cho chàng hay sao?

Ta yêu hận đan xen, không thể tách rời. Tiểu Ái vuốt mái tóc dài chấm eo của ta, thở dài bất lực:

- Tiểu thư, người ngốc quá!

Tiểu Ái hầu hạ ta đã lâu, nó đương nhiên hiểu, ta tính tình lỗ mãng nhưng tuyệt đối không phải người có lòng dạ sâu xa, hiểm độc, còn ta cũng coi nó là tỷ muội tốt, giờ đây, ta chỉ biết choàng tay ôm chầm lấy Tiểu Ái, nức nở:

- Tiểu Ái, ta phải làm sao? Ta muốn tìm chàng ấy!

Tiểu Ái khe khẽ vỗ vai ta, đáp:

- Được, mai chúng ta đi! Tiểu thư mau nghỉ sớm!

Ta nghe thấy được đi tìm chàng, nghe lời nó ăn hết một bát canh sâm, rồi ngủ thật sớm.

Nói là ngủ nhưng ta chỉ nhắm mắt mà thôi, ta không ngủ ngon nổi, Tiểu Ái ngồi yên trên giường, nghe thấy hơi thở đều đặn, nó ngỡ ta đã ngủ rồi. Bàn tay Tiểu Ái lướt nhẹ trên khuôn mặt gầy guộc của ta, lát sau nói nhỏ hết cỡ như sợ kẻ khác nghe được:

- Tiểu thư, sao người còn ngốc hơn cả em vậy?

Đợi Tiểu Ái đi rồi, ta lén gạt nước mắt ứ đọng nãy giờ trong hốc mắt. Con nha đầu Tiểu Ái này, dám chê ta ngốc, ta sẽ gả nó cho lão Cao ngay ngày mai!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ta đến tìm đại huynh, giờ đã là canh năm, tiếng gà gáy văng vẳng, đi qua hoa viên thơm ngát mùi mẫu đơn, ta dừng lại ngắt một đóa cài lên tóc, ta muốn mình thực xinh đẹp, Diệp Tuệ không thích một nương tử xấu xí, chàng rất khôi ngô.

Ta lại tự diễu mình viển vông rồi bước thẳng đến phòng của huynh tẩu.

Cửa phòng mở toang, huynh ta cầm vò rượu đăm chiêu suy nghĩ, cặp mày chau lại vẻ rất khổ tâm. Thấy ta, huynh ấy lại càng đau lòng:

- Mẫn nhi, mau về phòng nghỉ!

Ta lắc đầu, ngồi xuỗng cạnh huynh ấy, rót cho mình một chén rượu, ngửa cổ cạn một hơi.

Huynh ta sửng sốt, giật lại vò rượu, quát lên:

- Mẫn Mẫn, từ khi nào muội lại học uống rượu?

Huynh ta không biết thứ chất lỏng cay sè ấy thấm vào lưỡi còn khó nuốt hơn cả thuốc đắng đại phu cho, có điều ta vẫn nuốt trôi, giờ đây lòng ta còn chua xót hơn cả thứ này!

Tẩu tẩu bị giật mình bởi tiếng quát của huynh ta, tẩu ấy vội vã xỏ tay áo, bước ngay xuống giường:

- A Phùng, chàng đừng nóng nảy, để thiếp nói chuyện với Mẫn muội!

Huynh ta phất tay áo bỏ đi!

Còn lại ta và Thiên Lâm tẩu tẩu, tẩu ấy cầm tay ta, giọng như sắp khóc:

- Mẫn muội, tại ta...tại ta đã hại muội.

- Tẩu, tẩu không hại ai hết, là do muội tự chuốc lấy.

Tẩu tẩu nấc lên:

- Không ...chính ta và A Phùng nhất quyết muốn muội và tên họ Diệp đó thành đôi. Là do ta ngu ngốc, khiến muội chịu tổn thương.

Tẩu tẩu đem chuyện gặp gỡ Diệp Tuệ kể tỉ mỉ cho ta, trên đường trở về Đinh gia, huynh ta và tẩu tẩu gặp phải lũ cướp đường, võ công của huynh ấy chống đỡ với vài tên thì không vấn đề, nhưng bọn cướp lại kéo cả toán đến cướp. Nhìn thấy tẩu tẩu xinh đẹp như hoa liền nảy sinh tà ý muốn độc chiếm cả tài sản lẫn mỹ nhân, trong lúc huynh ta xoay sở đối phó với lũ cướp, một tên dâm tặc đã xé rách váy của tẩu tẩu, tính giở trò đốn mạt. May sao Diệp Tuệ võ công trác tuyệt ra tay ứng cứu, thế là huynh tẩu ta thoát nạn. Huynh ta mang ơn hắn vô cùng,tẩu ta cũng giữ được sự trong sạch nhờ hắn. Vậy là họ đứng ra làm chủ cho ta và Diệp Tuệ, vừa trả ơn hắn, vừa vì Diệp Tuệ tướng mạo tuấn tú, võ công hơn người, quả là lựa chọn không tồi để làm tướng công của ta. Chỉ có điều, họ không ngờ rằng hắn đã có một vị hôn thê xinh đẹp, mà hắn cũng hết lòng hết dạ vì nàng ta.

Từng giọt lệ trong như châu sa đổ dài trên khuôn mặt mỹ lệ của tẩu tẩu, ta trông cũng phải xót xa, không nỡ nói cho tẩu ấy biết Diệp Tuệ đã cự tuyệt ta dứt khoát thế nào, thế rồi sau đó hắn làm chuyện ấy với ta, hứa hẹn thành thân, cuối cùng biến mất cùng một bức thư cáo biệt!

Tẩu tẩu gạt nước mắt, nắm chặt tay ta:

- Mẫn Mẫn, hắn đã bỏ đi rồi, muội đừng tiếc nuối. Muội xinh đẹp lương thiện, chắc chắn sẽ kiếm được tấm chồng tốt!

Ta xiêu vẹo đứng lên, thân thể vốn đã không khỏe mạnh mấy ngày nay lại ăn uống thất thường, suýt thì ngã nhào, may mà vẫn giữ được thăng bằng, ta nói:

- Tẩu tẩu, tẩu nói cho muội biết Diệp Tuệ ở đâu được không?

Tẩu tẩu vén tóc ta, thương hại:

- Mẫn Mẫn! Muội đừng như thế! Đừng tìm hắn ta nữa!

- Trước kia thì không, nhưng giờ chàng đã là phu quân của muội, muội phải tìm bằng được!

Đúng như ta dự đoán, tẩu tẩu ngạc nhiên đến nỗi không khép miệng lại được, cơ mặt co giật liên hồi, lát sau cất tiếng hỏi nhỏ như muỗi kêu:

- Lẽ nào...lẽ nào...ôi....ta không có ý đó – Tẩu tẩu tự vả miệng, ngập ngừng – Muội và Diệp Tuệ...ta...ta chỉ...

Ta gật đầu chắc nịch

Tẩu tẩu chết lặng, đờ đẫn nhìn ta, đùng một cái đã ngất lịm!

Chuyện đến tai mẫu thân, bà vô cùng bi phẫn phạt ta ăn chay sám hối trong thư phòng một tuần, sớm biết tẩu tẩu dễ kích động như vậy ta đã không trêu

chọc tỷ ấy rồi, tất cả cũng tại tên Diệp Tuệ đáng ghét đó mà bản cô nương đây lại sụt thêm vài cân thịt, đợi ta tìm được chàng rồi, nhất quyết bắt chàng đền bù cho ta!

Ta ngồi niệm kinh lần tràng hạt khô khan vô cùng, Tiểu Ái thi thoảng gửi bánh bao thịt cho ta ăn, ta thường dành vài mẩu vụn nuôi lũ chuột đồng trong thư phòng, không có bọn chúng "chít chít" mua vui, ta nghĩ mình đã sớm chết vì buồn chán mất rồi!

Mỗi khi buồn chán ta lại nhớ tới Diệp Tuệ, nhớ đôi lông mày rậm của chàng, nhớ suối tóc bóng như tơ hảo hạng, nhớ cả mùi cỏ thơm dịu trên y phục của chàng nữa, còn cả câu nói: " biến nàng thành nữ nhân của ta" đêm hôm đó ta cũng không quên, ta phát hiện ra, ta càng ngày càng yêu Diệp Tuệ.

Mặc cho hắn đùa giỡn, lừa gạt ta, đối xử với ta tệ hại, ta dường như không thể ghét hắn mà vẫn nhớ đến hắn từng chút, từng chút một. Mỗi khi niệm kinh ta lại mường tượng đến dáng vẻ chăm chú đọc sách của Diệp Tuệ, cười trừ khi thấy trên trang sách của mình dày đặc chữ viết, là tên chàng, chữ "Tuệ" viết rất mềm mại, nhìn vào là thấy tình cảm dịu dàng như nước ẩn sâu bên trong.

Đến chính ta còn không hiểu nổi mình, Tiểu Ái chép miệng ngao ngán:

- Tiểu thư thích hắn đến vậy thì đi tìm hắn đi!

Ta không đáp, không phải không muốn, chỉ vì ta không biết chàng hiện giờ đang ở đâu, ta chỉ biết, chàng họ Diệp, tên độc một chữ Tuệ, là nam nhân mà ta yêu.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ngày ta xách tay nải bỏ trốn cũng là ngày mẫu thân nhận lễ vật của một tên thiếu gia chuyên kinh doanh đồ cổ, nghe nói hắn muốn hỏi ta làm thiếp thứ tám. Một kẻ dâm ô đê tiện!

Ta cải nam trang, học tập Chúc Anh Đài quấn băng thít chặt ngực, thuận theo hướng nhà kho, đối diện là bức tường phủ Đinh cao vời vợi. Rất nhanh, ta thoăn thoắt trèo qua tường, Tiểu Ái phía bên kia mắt sưng húp như hồ đào:

- Tiểu thư, người bảo trọng!

Ta gật đầu với nó, bất giác mắt cũng nhòe đi, nha đầu ngốc này, đợi ta trở về sẽ trực tiếp đứng ra làm chủ cho ngươi và ông già họ Cao đó!

Thiên Lâm tẩu tẩu vừa khỏi bệnh, thần sắc vẫn còn nhợt nhạt, đem cho ta chút bạc vụn, khóc như mưa:

- Mẫn muội, ta biết không ngăn nổi muội, ta chỉ có chút bạc vụn, muội nhận cho. Còn nữa, chúng ta gặp Diệp Tuệ ở Tô Châu!

Ta ngờ vực: " Tô Châu?"

Tẩu tẩu chấm nước mắt:

- Phải, lần hắn cứu mạng ta và A Phùng là ở Tô Châu, ta chỉ nhớ như vậy!

Ta nhìn tẩu tẩu vẻ cảm kích, nhận lấy gói bạc, nhảy lên vai con ngựa đã chuẩn bị sẵn. Thẳng đường tới Tô Châu.

Nhưng cây roi trên tay ta chưa kịp thúc, Tiểu Linh cùng đám nô bộc trong nhà đã bước tới vây chặt ta, mẫu thân và tên công tử đồ cổ kia cũng đến. Nhìn thấy ta, hắn chép miệng rất bỉ ổi:

- Chà! Đinh cô nương quả nhiên dung mạo non tơ, cả khi cải trang cũng không giấu nổi sự xinh đẹp!

Ta cười khẩy:

- Chính là ngươi sao, đại dâm tặc?

Tên công tử bị ta chửi xéo là "dâm tặc", mặt mày thâm tím bực bội nói với mẫu thân:

- Nhạc mẫu, con thật sự muốn cưới nàng, nàng lại nói con là đại dâm tặc. Có phải người đã quản giáo ái nữ quá lỏng lẻo không?

Mẫu thân ta lạnh lẽo nhìn hắn, chậm rãi hỏi:

- Mẫn nhi, con ra ngoài bằng cách nào?

Ta thật thà đáp: " Trèo tường ạ"

Từ hồi lên năm ta đã leo trèo rất khá, vì vậy chuyện leo qua bức tường phủ này với ta còn dễ hơn đại tiện nhiều!

Chớp mắt, một bên má của ta đã lằn năm ngón tay, tiếng " bốp" giòn tan vang lên. Mẫu thân thu tay về.

Lần đầu tiên người đánh ta, ta không tin nổi mắt mình nữa, ôm chặt một bên mặt, nước mắt đã nhòe nhoẹt cả vạt áo.

Mẫu thân ra tay với ta, người thật sự đã đánh ta rồi.

- Đưa tiểu thư về, đường đường là một nữ nhi lại học thói vô lại leo trèo. Thật khiến Đinh gia bẽ mặt!

Ta nhìn mẫu thân, người nuôi dưỡng ta 17 năm nay, yêu thương, che chở ta, tính tình nghiêm khắc song lại dung túng cho ta rất nhiều. Vậy mà hôm nay vì một tục nhân người không để ý gì đến cảm nhận của ta!

- Mẫu thân, con không muốn lấy hắn!

Tên công tử đồ cổ nhảy chồm lên, cặp mắt híp trợn ngược, quai hàm bạnh ra,hỏi lại: " Tại sao?"

Ta không thèm trả lời hắn, thẳng thừng nói với mẫu thân:

- Con thích Diệp Tuệ, con phải đi tìm chàng!

Mẫu thân khựng lại, ánh mắt dừng rất lâu trên khuôn mặt ta, bà chầm chậm bước lên kéo ta vào lòng:

- Con gái ngốc, sao con lại giống cha con như vậy!

Lúc đó, ta thực không hiểu, sau này mẫu thân nói cho ta biết thời trẻ của phụ thân ta mới hiểu tại sao người nói ta giống ông ấy, phụ thân bị ép gả cho một tiểu thư khuê các, ông nhất quyết phản đối, lưu lạc khắp nơi tìm mẫu thân ta, điểm này đúng là rất giống...

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Nhưng mẫu thân vẫn không cho phép ta đi tìm Diệp Tuệ, nghĩ mà xem, có cha mẹ nào lại đồng ý để con mình phiêu bạt đây đó chịu khổ ải, hơn nữa, cái người mà ta tìm kiếm lại hùng hồn tuyên bố rằng hắn đã có vị hôn thê.

Giờ đây ta tìm hắn có phải là quá thất thố hay không?

Mặc kệ, ta chẳng nghĩ nhiều được như thế, cứ tìm thấy Diệp Tuệ trước đã!

Mẫu thân giam lỏng ta ở ngay căn nhà kho phía Đông, đối diện bức tường phủ, phen này tha hồ mà tìm cách tẩu thoát, ta đắc ý cười, trèo tường là món nghề thông thạo của ta còn gì!

Lúc đi qua phía đại huynh, ta chỉ kịp nghe thấy câu lẩm nhẩm:

- Mẫn Mẫn, huynh xin lỗi muội!

Xin lỗi thì xin lỗi, ta chẳng quan tâm!

Ta ở trong nhà kho, thức ăn đạm bạc, giờ đến chuột cũng chẳng có mà chơi bèn tìm cách trốn khỏi đó!

Một buổi trưa, nhân lúc mẫu thân còn đang dùng bữa trong tiền sảnh cùng tẩu tẩu, ta mượn cớ " đến tháng" rồi đuổi hết bọn trai tráng trông nom ra sân sau, thật khổ thân bọn chúng, nghe ta mặt dày nói lý do, mặt mũi ai nấy đều đỏ lựng như mặt trời mới ló rạng. Vội vã đi tìm hầu nữ đến giúp đỡ ta!

Chỉ chờ có thế, ta hoan hỉ leo thoăn thoắt qua tường, quàng hành lý lên vai rồi nhảy tụt ra ngoài, trên đường đến chợ, ta mua một con ngựa trắng rồi phi như bay về hướng Bắc.

Đang chú tâm ngắm cảnh bên đường, một giọng nói quen thuộc gần như đứt quãng vang lên:

- Tiểu thư...tiểu thư...người chậm lại...chậm lại đi!

Là Tiểu Ái.

Nó ngồi trên lưng một con hắc mã, vội vàng phi đến trước mặt ta:

Ta ngạc nhiên hỏi: " Ngươi theo ta làm gì! Mau quay về, lão phu nhân sẽ giận dữ gả ngươi cho lão Cao đó!"

Tiểu Ái hớn hở đáp:

- Em nhớ tiểu thư còn nợ em 3000 lượng phí giặt giũ quần áo, em phải đitheo người gom đủ tiền mới thôi!

Ta bỗng phì cười, con nha đầu Tiểu Ái, sợ ta một mình gặp nguy hiểm, sợ ta phải chịu khổ còn cố cứng miệng gì chứ!

Mắt lại nhòe đi, ta vội vã che mặt.

Tiểu Ái vừa đi vừa nói, lần đầu tiên ta nhận ra con a hoàn hay lắp bắp này thực ra là một thiếu nữ hoạt bát, đáng yêu, mỗi khi nó cười, cái răng khểnh nho nhỏ lại lộ ra, dễ thương vô cùng.

Ta và Tiểu Ái cứ đi mãi, đến đêm nghỉ lại tại một nhà trọ bình dân, ông chủ rất tốt bụng, còn miễn phí tiền điểm tâm cho chúng ta nữa!

Sáng hôm sau, ta lên đường sớm, ông chủ nói phía trước là thị trấn Hàng Châu rất sầm uất, nhưng ta lại nói muốn đến Tô Châu, ông chủ không còn cách nào bèn bảo chúng ta cứ đến Hàng Châu rồi hỏi người dân, ắt sẽ tìm được đường!

Ta và Tiểu Ái chưa một lần xa nhà, đây mới là lần đầu rời khỏi phủ Đinh bèn nghe theo chỉ dẫn, đi thẳng đến trấn Hàng Châu!

Đã một ngày đi liền không nghỉ, ta và Tiểu Ái vừa đói vừa mệt lả liền dừng chân bên vệ đường nghỉ một lát, kỳ thực ta thấy rất lạ, ông chủ trọ nói phía trước là thị trấn, sao chúng ta đi mãi vẫn chẳng thấy gì, xung quanh chỉ toàn là đồng cỏ, cây cối mọc um tùm!

Do quá mệt nên ta dựa vào một tảng đá, thiếp đi lúc nào không hay. Lúc tỉnh lại đã thấy mình đang ngồi trên một cỗ xe ngựa, Tiểu Ái bên cạnh còn chưa tỉnh, ta lay mãi, nó mới he hé con mắt, mệt mỏi:

- Tiểu thư, cho em nghỉ thêm chút nữa thôi!

Hai tên đánh xe nghe thấy tiếng động, một tên thò bàn tay to bè vào vén rèm xe, quát lên:

- Hai con tiện nữ này, im mồm ngay cho ông!

Tiểu Ái sợ sệt mở to mắt, tỉnh ngủ ngay, còn ta cũng không khá hơn, hỏi lại bọn họ:

- Hai vị huynh đài này, chúng ta đang đi đâu vậy?

Hai tên đánh xe cười khả ố, một tên nom rất giống cướp nâng mặt ta lên, xoay qua xoay lại:

- Con tiện nữ giả nam này trông cũng khá đấy, lão đại, ngươi xem chúng ta có nên hưởng lạc một chút không?

Tên được gọi là lão đại vẫn chăm chú đánh xe, khuôn mặt chai sạn chằng chịt vết đao chém của gã độc ác lạ thường, gã nói:

- Chỉ vì chút nữ sắc mà để xổng mất món tiền hời, đồ ngu xuẩn! Nếu hai con ranh này còn trong trắng giao cho kỹ viện đương nhiên sẽ được giá hơn. Lúc đó ngươi muốn bao nhiêu mỹ nhân mà không được?

Gã háo sắc kia nghe xong bèn thu lại nụ cười dâm đãng, hằn học kéo rèm xe xuống, tim ta cũng bình ổn trở lại.

Ta và Tiểu Ái sắp bị bán cho kỹ viện.

Ngoảnh sang nhìn nó, ta thấy nó đã hoảng sợ đến nỗi mặt mày tái nhợt, nói gì thì nói, Tiểu Ái vẫn còn là nữ nhân trinh trắng, chưa từng bị động chạm, còn ta dù gì cũng đã trao được thứ quý giá nhất của mình cho Diệp Tuệ. Nhưng sau khi bị bán vào kỹ viện, thân thể cũng ô uế không còn trong sạch, ta thật khó còn mặt mũi gặp chàng.

Lúc này, nỗi hận Diệp Tuệ đã lấn át tình yêu của ta.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Chúng ta đi tiếp hai ngày ba đêm nữa thì đến Hàng Châu, trên đường đi, hai gã phu xe trông chừng rất chặt chẽ, cộng thêm cảnh vật bên đường hoang vu, lạ lẫm. Tạm thời ta và Tiểu Ái chấp nhận việc sẽ bị bán vào lầu xanh mua vui, ngày ngày an phận ăn màn thầu chúng đưa để sống qua kiếp nạn.

Tiểu Ái đã bắt đầu hỏi ta:

- Tiểu thư…chuyện đó…cảm giác thế nào?

Ta đang ngắm nhìn cảnh vật Hàng Châu qua cửa xe, lơ đãng đáp:

- Rất đau, à không, ta không biết gì hết!

Tiểu Ái nghe xong, móng tay lại càng cắm sâu vào thịt, ta biết nó đã sợ đến rúm ró người ngợm rồi, bèn cười xòa:

- đừng sợ, rồi chúng ta sẽ thoát khỏi đó thôi!

Thật ra, giống như ta đang tự an ủi bản thân hơn.

Không để chúng ta phải đợi lâu, cái chốn "phong hoa tuyết nguyệt" ấy đã sừng sững ngay trước mắt, ta liếc cái biển hiệu "Thanh lâu" phóng đãng, trong lòng ghê tởm vô cùng, như thể đó chính là ranh giới chia cắt ta và thế giới bên ngoài. Nếu sa chân vào nơi nhơ nhớp đó, ta sẽ mãi mãi trở thành một con rối để người ta tùy ý điều khiển.

Tiểu Ái xem ra còn lo lắng hơn cả ta, lòng bàn tay thô ráp của nó nhễ nhại mồ hôi, hai tên phu xe kia sau khi giao nộp chúng ta, nhận hai nghìn lượng bạc đã sung sướng bỏ đi mất, chỉ còn lại ta và Tiểu Ái trong gian phòng lạ lẫm , nhìn thì như khách điếm nhưng thực chất là chốn phong lưu của đàn ông.

Cửa bật mở, một người đàn ông vận trường bào đen tuyền bước vào, thần thái có nét hao hao Diệp Tuệ, tóc ông ta cũng được vấn cao bằng chiếc trâm ngọc, song đã lốm đốm bạc, theo sau là gã chủ trọ khốn kiếp hôm đó, gã xun xoe:

- Chủ nhân, người thấy hai nữ nhân này thế nào?

Đôi mắt sắc như dao của người đàn ông đó xoáy sâu vào ta, mang cảm giác rất đáng sợ, Diệp Tuệ cũng từng nhìn ta như thế, có điều so với người đàn ông này thì vẫn thua kém, ông ta đăm đăm nhìn ta, như thể đang cân đo đong đếm một món hàng, các thớ gân trên người ta không ngừng co rút!

Giờ thì ta đã hiểu câu nói của Diệp Tuệ có ý gì, thế gian trắng đen lẫn lộn, người gian ta trá, có kẻ thoạt nhìn thì quân tử nhưng thực chất chỉ là kẻ tiểu nhân đáng hận, ai ngây thơ tin tưởng chúng giống ta thì kết cục sẽ bị lừa rồi đem bán. Ngươi không ăn thịt ta, ta sẽ ăn thịt ngươi.

Đó là quy luật!

Ta tiếc nuối cuộc sống vô tư trước kia vô cùng, mẫu thân bao bọc ta quá kỹ, không bao giờ để ta thấy được bộ mặt xấu xa của xã hội bên ngoài.

Mắt mũi cay sè! Ta nhớ mẫu thân, nhớ đại huynh, nhớ tẩu tẩu, nhớ tất cả mọi người ở Đinh phủ!

Người đàn ông vận y phục đen trầm tĩnh nói:

- Trông chừng hai ả cho tốt, có việc sẽ dùng tới!

Bọn người kia răm rắp làm theo, đủ thấy người y phục đen uy nghiêm thế nào, trước khi rời đi, ông ta còn dừng lại dặn dò tên chủ trọ mặt người dạ thú nọ, chỉ thấy vẻ hí hửng trong con mắt gian tà của hắn.

Ta và Tiểu Ái bị giam lỏng, gian phòng bên cạnh thi thoảng lại phát ra vài thứ âm thanh mờ ám, rên rỉ, ú ớ rất lạ lùng. Tiểu Ái ngượng ngập cúi gằm mặt còn ta thì chẳng hiểu gì hết, có lẽ là một đứa trẻ không ngoan bị trừng phạt!

Vừa mới chợp mắt ta lại nhớ nhà không chịu nổi, ta vùng dậy rót rót cho mình một chén trà long tỉnh, hương trà thơm ngào ngạt thấm tận gan, rất khoan khoái!

Ta nghĩ đến dáng vẻ dịu dàng của Diệp Tuệ, tuy chàng nói ta không được tin tưởng nam nhân, nhưng ta lại luôn tin chàng, không hiểu sao ta cảm giác như Diệp Tuệ đang bảo vệ ta, muốn tốt cho ta, nên tự động tách riêng chàng với đám người cầm thú kia.

Thở dài nhìn đêm đen, không hiểu Đinh phủ giờ này, mẫu thân có yên giấc? Con gái rất nhớ mẫu thân!

Một tuần sau, ta và Tiểu Ái được đem đi tắm rửa xông hơi sạch sẽ, con nô tì chuyên trang điểm cẩn thận tô vẽ khuôn mặt cho ta, nghe các cô nương thanh lâu khác nói đêm nay chính là đêm đầu tiên của chúng ta, có trời mới biết, đó đã là đêm thứ hai của ta rồi!

Ta đương nhiên chỉ dám nghe trộm, bọn họ không bao giờ tỏ ra thân thiện với ta và Tiểu Ái, ánh mắt luôn luôn xét nét chúng ta như thể chúng ta đã cướp mất miếng ăn của họ vậy, ta cũng không tiện làm quen, chỉ biết rằng tối nay, hai chúng ta chính thức "được dùng tới".

Sửa soạn xong, ta thẫn thờ xoa gương mặt dày cộp những phấn trong gương, nó đã già dặn đi mấy phần song lại rất giống những ca kỹ lẳng lơ chốn lầu xanh.

Ta chẳng sợ gì hết, sống 17 năm trên đời, việc duy nhất ta không hối hận là đã đem lòng yêu Diệp Tuệ, hơn nữa, ta lại có người chị em tốt Tiểu Ái bên cạnh, dù đêm nay có phải bỏ mạng nơi này, ta cũng cam lòng.

Người áo đen không xuất hiện thêm lần nào nhưng cái tên chủ trọ đáng khinh kia lại liên tục lượn lờ trước mắt ta, ta chẳng thèm nể nang gì nữa, gào lên:

- tên chó má, cút ngay cho bản cô nương được nhờ!

Hắn cười mát, cái trá vồ ra, nhìn đã biết là phường quỷ quyệt: "Qua đêm nay, con tiện nhân nhà ngươi sẽ biết giá trị của mình"

Ta hừ mũi, không đôi co!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Vừa chập tối, kỹ viện đã trang hoàng hết sức lộng lẫy, đèn lồng treo khắp nơi, lũ đàn ông ô hợp kéo nhau tới đông như xem hội, không ngừng chỉ trỏ về phía ta và Tiểu Ái, buông mấy lời lẽ tục tĩu đáng phỉ nhổ.

Ta điềm tĩnh ngồi yên, Tiểu Ái bên cạnh cứ ngọ nguậy liên hồi, suýt nữa thì chiếc khăn lụa của nó tuột xuống, đúng là vẽ chuyện, có phải tân nương gì đâu mà bày đặt trùm khăn che mặt.

- các vị thiếu gia, công tử xin mời trả giá!

Giọng điệu nhừa nhựa, tởm lợm của tên chủ trọ vang lên,

Ta suýt thì nôn ra hết bát canh gà ban trưa, may sao vẫn ghìm được, vuốt lại vạt áo, bình thản nghe lũ đàn ông đần độn tranh đấu.

Có kẻ trả ba nghìn lượng, ba nghìn năm trăm lượng, rồi năm nghìn lượng,.. Vẫn chưa chốt giá!

Ta đang nhẩm tính xem còn bao nhiêu thời gian nữa thì bỗng " xoẹt" một nhát, chiếc khăn trên đầu ta rách làm hai mảnh, một tên thích khách bịt mặt không biết từ đâu xông ra kéo ta bỏ trốn.

Trong lúc rối ren, người người giẫm đạp lên nhau mà chạy, ta nhớ đến Tiểu Ái tội nghiệp, bèn bảo tên thích khách rằng:

- Huynh đài, còn cả tỷ muội của ta nữa!

Thích khách áo đen đẩy ta ra ngoài, nhanh chóng tóm lấy Tiểu Ái đang mềm nhũn trên ghế, cùng đồng bọn đánh lạc hướng mấy tên bảo tiêu của thanh lâu. Haha , lũ ngu dốt, mới thế đã bị đánh bại!

Ta kéo Tiểu Ái men theo bờ sông Dương Tử chạy trốn, thích khách áo đen không biết đã bỏ đi đâu.

Chạy ròng rã một đêm, cuối cùng cũng đến một thủ phủ, ta gần như kiệt sức, ngã nhào xuống đất!

Trong lúc mê man, ta cảm thấy mùi cỏ quen thuộc của Diệp Tuệ rất gần mình, nhưng khi ta vươn tay ra, mùi hương ấy lại biến thành mùi thuốc đắng nghét…

Khi ta mơ màng mở được mắt đã thấy Tiểu Ái mừng rỡ nắm chặt tay mình, tay Tiểu Ái thô ráp nhưng rất ấm, nó reo lên:

- Tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh lại!

Chứ sao? Chưa tìm thấy tướng công, Mẫn Mẫn ta sao có thể chết?

Tiểu Ái giúp ta uống thuốc, giống như trước đây, nó thổi nguội kỹ càng rồi mới đưa lên miệng ta. Lần này, không hiểu có dũng khí gì, ta giằng lấy bát thuốc trên tay Tiểu Ái, một hơi cạn sạch!

Con người, ai rồi cũng phải trưởng thành theo năm tháng!

Tiểu Ái trố mắt nhìn ta, đoạn nó xúc động ôm lấy cổ ta:

- Tiểu thư, người làm em lo muốn chết!

Ờ, còn ta cũng đang đắng muốn chết đây!

Tiểu Ái trầm mặc kể cho ta nghe tình hình sau khi ta ngã bệnh, đêm đó, ta dìu nó đến một thủ phủ xa xôi giáp với Tô Châu rồi bị cảm phong hàn, hôn mê 5 ngày mới tỉnh, Tiểu Ái do hoảng loạn cũng không biết đi theo hướng nào, theo cảm tính kéo ta về phía trước, chẳng ngờ vấp phải một hốc đá, tỉnh dậy đã thấy ở trong căn nhà này.

Tô Châu? Hóa ra ta lại có thể chạy xa như vậy, quả nhiên những tên tù vượt ngục lúc nào cũng lo sợ bị bắt lại, vì chắc chắn rằng: Bị bắt lại thì kết cục sẽ thê thảm gấp vạn lần, cho nên chẳng có cách nào khác là phải chạy thật nhanh.

Gian phòng của chúng ta không được sạch sẽ lắm,mùi ẩm mốc quanh quẩn đâu đây, Tiểu Ái nói chủ nhà là đôi vợ chồng đứng tuổi, họ bán trà và các loại điểm tâm cho khách qua đường.

Nghỉ ngơi thêm nửa ngày trời, ta cũng gắng gượng bước được mấy bước ra ngoài, ông bà chủ đang bận bịu hấp màn thầu, không để ý gì đến chúng ta!

Đến sập tối, khách khứa vãn dần, chỉ còn vài tiều phu đốn củi ngồi lại thì bà chủ mới hờ hững bảo ta:

- tiểu cô nương, trong người cảm thấy thế nào?

Ta gật đầu một cái, đáp lại:

- Cảm tạ phu nhân cứu mạng tiểu nữ!

Bà chủ cười nhạt: " Chúng ta không cứu cô nương không công!"

Ta ở lại chỗ ông bà chủ giúp hai người họ bán màn thầu, dù sao trong người ta và Tiểu Ái đâu còn cắc bạc nào, tất cả đều đã bị hai tên phu xe dạo trước lấy hết sạch. Nay có công việc, có đồ ăn, đời sống tuy có hơi kham khổ nhưng ta vẫn cảm thấy rất tốt.

Ông chủ quán là một người đàn ông trung niên khá hiền lành, ta rất ít khi thấy ông nói chuyện, sau này mới biết ông ấy bị câm, làm một đại phu ẩn dật, ta bị cảm phong hàn đều nhờ thuốc của ông chủ mà hồi phục!

Bà chủ quán lại khác, bà ta không hẳn là ít nói nhưng lại rất kiệm lời, người phụ nữ sắc sảo ấy đã cứu mạng ta và Tiểu Ái. Tiểu Ái nói sau khi nó bị vấp ngã, bà chủ đã vất vả dìu chúng ta lên ngựa đưa về chạy chữa nên dù không có mấy thiện cảm với bà ấy, ta cũng chẳng đến nỗi căm ghét.

Sáng sáng , ta dậy sớm nhào bột mì làm điểm tâm với Tiểu Ái, mẻ đầu tiên, ta cho quá ít nước, màn thầu cứng khô, ném chó chó chạy, ném gà gà chết. Tiểu Ái cười trừ, đem số màn thầu ấy cất vào một góc, bà chủ không khách sáo ra lệnh:

- Khỏi giấu đi chỗ khác, đó chính là cơm của hai người ngày hôm nay. Làm mẻ khác, nhanh tay lên!

Ta cúi mặt nhào bột mì, tiểu thư như ta chưa bao giờ biết đến cái khổ của kẻ làm thuê. Tiểu Ái dường như rất quen, màn thầu ngay mẻ đầu tiên nó làm đã mềm mại trắng phau.

Ta trầy trật mãi cũng làm được một lồng màn thầu nho nhỏ.

Bà chủ không nói chơi, số bánh ta làm hỏng chính là cơm trưa của ta và Tiểu Ái, mẫu thân luôn dọa bỏ đói ta, nhưng người chưa khi nào làm thật, còn bây giờ, nhìn màn thầu khô khốc trước mặt, ta chỉ hận không thể một cước đạp bay chúng đi!

Ngoài mẫu thân, làm gì có kẻ nào đối xử tốt với ta.

Thấy ta vẫn bần thần, Tiểu Ái miệng đầy bánh chìa một chiếc màn thầu ra:

- Tiểu thư, người dùng tạm đi, chiều còn phải làm việc đó!

Ta nhìn bộ dạng buồn cười của con nha đầu này, xót xa lau giúp nó vụn bánh trên mép, đoạn cầm một mẩu bánh lên, bóc hết lớp vỏ khô bên ngoài bột mì bên trong ngọt giống kẹo hồ lô!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Ngày tháng cứ thấm thoắt trôi qua, hoa mai bên ngoài chẳng mấy chốc đã nở trắng toát, mấy thương nhân ghé qua có nói Tô Châu phía trước thả đèn

trời nhân Tết nguyên đán rất đẹp.

Ta đã tròn 18, Tiểu Ái cũng chập chững 16 tuổi, cả hai chúng ta đều háo hức đi thưởng hội xuân, ở Đinh phủ của ta, tết nhất rất đơn giản, chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm với thịt nướng, sủi cảo. Huynh ta rất hay đi xa, hầu như không ở nhà đón Tết cùng ta và mẫu thân. Năm nay, thiếu mặt ta, không hiểu mẫu thân và tẩu tẩu có cô đơn không?

Mẫu thân, con gái đã rời xa người một năm rồi!

Con rất nhớ mọi người…

Bà chủ nói với ta và Tiểu Ái rằng chúng ta nợ bà ấy một món nợ ân tình lớn, chúng ta làm thuê cho bà ấy chỉ là phần nào trả được số nợ ấy thôi, thật không thể hiểu là ta đã nợ bà ấy bao nhiêu ngân phiếu, có nhiều như ta nợ Tiểu Ái hay không.

Ta chẳng muốn nghĩ, đợi thêm chút thời gian nuwxata tích cóp đủ số tiền đến Tô Châu, sẽ tiếp tục tìm Diệp Tuệ.

Sáng sớm nay, bà chủ có việc phải ra ngoài sớm, ta và Tiểu Ái được ngủ thêm một chút nữa, ta uể oải ngắm nhìn mấy chú chim sẻ đang nhảy nhót trên một cành dương mai ngoài cửa sổ, thầm nghĩ chúng thật tự do tự tại.

Bước xuống lầu, quán xá đã bày biện sạch sẽ, các dãy bàn trà trơn bóng sắp đặt ngăn nắp, nhưng không có khách. Chúng ta ngạc nhiên nhìn ông chủ đang tính toán sổ sách ở phía trong, ông ấy cũng ngước lên, nét mặt hiền từ nhìn ta như một người cha với đứa con gái nhỏ, cha ta mất trước khi ta ra đời. tình cảm phụ- tử ấm áp của ông ta chưa từng được biết, vì thế, trong lòng ta càng nảy sinh cảm giác quý mến ông chủ.

Ta bước đến gần, cầm lấy bàn tính, lễ độ nói:

- Ông chủ, người nghỉ ngơi đi, để con và Tiểu Ái tính cho!

Ông chủ day hai huyệt thái dương, lắc đầu tỏ ý không cần, khi ta thất vọng lên lầu chuẩn bị nhào bột làm bánh thì một tờ giấy chao liệng rồi rơi ngay trước mũi chân, ta hãy còn ngó xung quanh thì Tiểu Ái đã nhanh nhảu nhặt lên xem. Trên đó viết: " Hôm nay không cần làm, mọi người đều đến Tô Châu thưởng xuân".

Ông chủ vẫn đang cặm cụi với việc tính toán, có vẻ như chẳng quan tâm đến việc nào khác, ta cảm kích nhìn ông ấy, thì ra trong tình cảnh khổ cực vẫn có người tốt với chúng ta!

Tiểu Ái ấp úng vân vê vạt áo:

- Ông...ông chủ! Nói như vậy...có phải con và tiểu thư sẽ...sẽ được ra ngoài không?

Ông chủ không đáp, bàn tay vẫn sột soạt, lát sau lại đưa đến một mẩu giấy nữa, có bốn chữ ngắn gọn: ĐI SỚM VỀ SỚM.

Được sự đồng ý của ông chủ tốt bụng, ta và Tiểu Ái sửa soạn lên đường, Tô Châu cách đây không xa, chỉ cần cưỡi ngựa chừng 10 dặm là tới.

Tiểu Ái vui đến nỗi chân tay luống cuống đan cả vào nhau, ta giúp nó chải lại tóc, thời gian sống lưu lạc cùng ta, mái tóc đen mượt của Tiểu Ái xơ ra không ít.

Ta vận một bộ trang phục giản đơn, cùng Tiểu Ái đến Tô Châu.

Mùa xuân cây cối đâm chồi nảy lộc, chim muông ríu rít, tuy đâu đó còn sót lại tuyết tan nhưng khung cảnh hết sức vui tươi, mới mẻ.

Lần đầu tới Tô Châu nên ta háo hức hệt như một đứa trẻ, cầm vật này, ngắm vật kia, có rất nhiều tơ lụa hảo hạng, sờ vào vừa mát lại vừa khít tay, ta đánh bạo hỏi một tấm vải về may y phục cho Tiểu Ái, nó cũng 16 rồi, đến khi xuất giá mà không có nổi một bộ váy áo tử tế, nhà chồng sẽ cười chê mất.

Ta chọn một tấm lụa màu hồng đào, màu sắc tươi tắn, bề mặt láng mịn, ông chủ thét giá 1000 lượng!

Ta tích cóp bấy lâu mới đủ 500 lượng bạc, Tiểu Ái thấy ta khó xử bèn tháo chiếc trâm gia truyền trên đầu nó, dúi vào tay ta. Ta nghe nói chiếc trâm vàng này được truyền từ đời tổ mẫu đến Tiểu Ái là người thứ tám, quý giá với nó vô cùng, mỗi đời chỉ truyền lại cho một nữ tử, không phải dịp quan trọng nó nhất quyết không dám cài.

Thế mà hôm nay nó không do dự tháo xuống đưa cho ta, ta hạ giọng thương lượng:

- Giảm xuống chút được không, 500 lượng?

Chủ quán thu lại cuộn vải, khinh bỉ lườm chúng ta:

- Đi ngay, đồ nghèo kiết xác!

Ta chẳng buồn mặc cả với con người thô lỗ như ông ta nữa, kéo Tiểu Ái sang một gian hàng bán quạt giấy. Phải thôi, ta đâu còn là tiểu thư Đinh gia quyền quý, giờ ta chỉ là một đứa làm thuê nghèo hèn, hoàn toàn không có chút tiền trong tay.

Tiểu Ái thấy sắc mặt ta vẫn khó đăm đăm, nó cắn môi:

- Tiểu thư, người thực sự thích tấm lụa đó sao?

Giờ ta cơm cũng còn phải kiếm, lấy đâu ra thời gian trưng diện xiêm y, con nha đầu này hỏi thừa quá đi mất!

Tiểu Ái và ta còn đi qua mấy sạp hàng chạm khắc ngọc bích tinh xảo, xem tranh in trên gỗ rồi mới ghé qua tửu lầu nghe nghệ nhân hát kinh kịch.

Lũ trẻ con đang chụm đầu đốt pháo, rất nhiều tiểu thư, công tử giàu có đi lại dập dìu trên phố, ta nhìn sang Tiểu Ái, bất giác thấy thật cô đơn!

Đến một dãy phố bán đồ ăn, Tiểu Ái hớn hở kéo ta vào, ông chủ là một người đàn ông nhỏ bé, nhanh nhẹn hỏi chúng ta:

- Hai tiểu cô nương dùng gì?

- Có những thứ gì?

- Ở đây có há cảo, vằn thắn, mì trường thọ, cô nương dùng gì?

Ra là ngày Tết ở Tô Châu họ ăn những thứ này, ta vui vẻ gọi hai bát mì trường thọ, Tiểu Ái không hiểu, ta bèn giải thích:

- Để cho ta và em có thể sống thật lâu!

Nó chớp đôi mắt, thật thà hỏi:

- Tiểu thư, người vẫn muốn tìm Diệp công tử sao, đã lâu như vậy rồi!

Ta cúi đầu ăn bát mì, không đáp, ta nhớ mẫu thân, nhớ Đinh phủ, nhưng so với nỗi nhớ chàng một năm qua, thứ giày vò ta cả đời này chính là không tìm thấy chàng.

Ta quả thật yêu Diệp Tuệ đến mù quáng!

Trời tối dần. Dọc các phố phường, đền tháp đã nhộn nhịp chăng đèn kết hoa. Đèn trời nom như một chiếc chuông lớn, làm bằng giấy quết hồ, khéo lắm. Đặt nến vào bên trong lại càng sáng bừng, rực rỡ như một đốm lân tinh. Thả đèn lên trời cũng như đem theo mong ước một năm mới suôn sẻ, ấm no gửi gắm chốn linh thiêng. Ta và Tiểu Ái mặc dù rất muốn ở lại Tô Châu xem hội thả đèn trời nhưng cũng đành lưu luyến rời khỏi thị trấn phồn hoa, đô hội. Trở về căn bếp nhỏ chuyên tâm nặn màn thầu.

Trên đường về, Tiểu Ái và ta không nói với nhau thêm chuyện gì nữa, mỗi người đeo đuổi một suy nghĩ riêng, ta thì nghĩ, nhất định sẽ có ngày ta quay lại Tô Châu, mua cho Tiểu Ái mấy xấp vải để nó tha hồ may y phục đẹp, còn phải xem hội thả đèn trời, và cả tướng công của ta, Diệp Tuệ, ta nhất định bắt chàng bái đường cùng ta.

Chỉ là không ngờ, sau này, Tô Châu chính là nơi ta không muốn nhớ đến nhất!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Bà chủ đang ăn màn thầu, dáng vẻ nhàn nhã lúc này của bà lúc này làm ta nhớ đến mẫu thân, khi sắp trừng phạt ta, mẫu thân cũng điềm tĩnh như vậy.

Bất giác sống mũi ta cay cay!

- Hai người đi thưởng xuân có vui không?

Ta đáp: “ Rất vui, thưa bà chủ”

Rõ ràng bà ấy không thích câu trả lời thật lòng của ta, mặt khẽ cau lại, hít sâu thở mạnh:

- Ngươi tưởng mình còn là tiểu thư cành vàng lá ngọc ư? Đi làm việc ngay cho lão nương!

Ông chủ đang lau dọn chén bát, “bộp” một tiếng, cái chén nho nhỏ lăn vài vòng ngay trước giày của Tiểu Ái. Ông chủ lo ta sẽ bị tổn thương bởi mấy lời lẽ của bà chủ, nhưng bây giờ với ta mấy câu nói đó chẳng khác nào muỗi cắn, ta đã quá quen với bà chủ, bà ấy không xấu tính chút nào, mồm miệng tuy có độc địa khó nghe nhưng cũng chẳng bao giờ đánh đập hay chửi bới ta. Họa chăng bà tức giận là vì nguyên nhân ta ra ngoài mà không rủ thêm bà ấy cho náo nhiệt thôi.

Ta tự cho là như thế.

Nhanh tay nhanh chân nặn màn thầu cùng Tiểu Ái đến lúc mắt đã díp cả lại thì bà chủ bảo rằng chúng ta không phải làm nữa, có thể về phòng nghỉ ngơi. Đây đúng là chuyện lạ, bình thường, mỗi khi ta và Tiểu Ái gây chuyện, bà ấy đều nghiêm khắc ép chúng ta nặn màn thầu thâu đêm mới thôi. Ta mệt mỏi xoa khớp vai, không màng đến thế sự, ngủ khì cho đến sáng hôm sau.

Bà chủ trông theo bóng hai cô gái đã về phòng, thở dài lẩm nhẩm:

- Đúng là tuổi trẻ! Ta không thể ngăn cản nổi chúng nữa rồi!

Vì đêm hôm trước ngủ ngon giấc nên hôm sau ta rất hăng hái làm việc, ta hấp lại màn thầu đem xuống cho khách quan, tinh thần tốt, miệng cười tươi hơn cả hoa xuân, Tiểu Ái nhìn ta vẻ khó hiểu, dè dặt hỏi:

- Tiểu thư, người có chuyện gì vui thế?

Ta vừa đếm tiền vừa đáp:

- Ta đang kiếm tiền để tìm Diệp Tuệ, không phải sao?

Nó nhìn ta chòng chọc, buông một câu:

- Tiểu thư vẫn tin chàng ư?

- Sao lại không – ta đáp – Ta yêu chàng, dĩ nhiên phải tin tưởng người ta rồi!

- Nhưng có thể, người ta không yêu người.

- Thế thì ta sẽ khiến cho chàng phải yêu ta!

Câu trả lời chắc nịch của ta khiến Tiểu Ái lúng túng, nó bối rối xoắn hai tay vào nhau, ta thấy dáng vẻ đáng yêu đó, không kìm nổi trêu chọc:

- Chẳng nhẽ em không tin? À, phải rồi, Tiểu Ái nhà ta chưa có ý trung nhân, làm sao biết đến chữ "Yêu" chứ nhỉ.

Nói xong ta bật cười ha hả, Tiểu Ái vội vàng lủi mất, tránh tràng cười như điên dại của ta.

Đương độ xuân nên không khí thanh mát lạ thường, tuyết đã hết hẳn, ta và Tiểu Ái không phải trải thêm lớp lông cừu giữ ấm của bà chủ nữa, chỉ cần một lớp chăn mỏng, giường của chúng ta dễ chịu hơn rất nhiều.

Cỏ non xanh mát,hoa lê trắng điểm vài bông trên cành, bầu trời xanh đến nỗi ta có thể ngửa cổ ngắm cả ngày mà không biết chán, mỗi khi nhớ nhà, ta thường làm vậy, vừa có thể ngắm mây trôi, trắng muốt tựa bông gòn, vừa tạo cho ta thứ cảm giác tự do, phiêu diêu.

Hôm đó bà chủ đóng cửa quán sớm, đích thân xuống bếp làm điểm tâm cho chúng ta. Đang dịp năm mới nên bà ấy làm rất nhiều đồ ăn ngon, có thịt nướng, cả sủi cảo nhân đồng xu may mắn nữa. Tay nghề cũng rất khá, hơn hẳn đám gia nhân trong nhà ta. Ta thầm ngưỡng mộ bà chủ, chẳng trách quán ăn nhỏ này lại giữ chân được nhiều vị khách như vậy.

Trong bữa ăn, ta cắm cúi chẳng nói câu nào, bầu không khí hết sức ngượng ngập, cũng bởi đây không phải Đinh phủ của ta, trước kia mỗi dịp Tết, ta và mẫu thân cùng đám gia nô đều ăn sủi cảo, ngồi chung rất ấm cúng, cha thì đã mất, huynh ta lại hay đi xa, thành ra mẫu thân nói càng đông người càng vui vẻ, không câu nệ tiểu tiết, mẫu thân hay gắp sủi cảo cho ta, nửa cười nửa không mắng:

- Ăn chậm thôi, nết ăn xấu quá đi mất!

Ta thường cười hề hề mà không đáp, mồm miệng đầy sủi cảo nhân tôm. Lớp vỏ mỏng tang, nhân tôm bên trong đậm đà béo ngậy, ăn vào vừa miệng vô cùng!

Thường thì ta chẳng khoái ăn sủi cảo lắm, vì ta không thích ăn tôm, nhưng là mẫu thân gắp cho nên ta không nỡ từ chối, vừa ăn vừa ôn lại chuyện xưa với đám gia nhân.

Bọn chúng cũng thật đáng ghét, có kẻ còn nhớ như in cái lần ta lấy trộm y phục của đại huynh, mặc vào đi khắp chốn, mẫu thân mắt kém tưởng rằng huynh ta trở về, hấp tấp chạy đến ôm chầm lấy ta, suýt thì vấp rách cả vạt áo.

Có thứ gì đó mặn chát trượt xuống môi, đưa tay sờ qua mới biết là mình vừa khóc, ta tần ngần lấy tay áo lau mặt, bối rối ngẩng lên thì thấy ba người cùng bàn đều đang nhìn, bà chủ gắp một miếng sủi cảo trăng trắng vào bát ta, giọng mềm như nước:

- Mau ăn đi!

Ta cắn một miếng bánh, mùi vị vẫn đậm đà như trong ký ức.

Sủi cảo có đồng xu may mắn của mẫu thân! *

*: năm mới, người ta thường nặn bánh sủi cảo và nhân một đồng xu vào một chiếc bánh, ai ăn trúng chiếc bánh có đồng xu đó, sẽ gặp may trong năm mới.

Đối diện với phòng chúng ta có một hồ nước, vừa xanh vừa trong, mỗi đêm trăng tròn, ánh sáng bàng bạc phủ trên mặt hồ loáng nước vừa hư vừa ảo tựa cõi tiên bồng, nghe nói thả chiếc thuyền giấy có viết tên người mình cần tìm trên đó, rồi thả trôi xuống hồ . Nhất định sẽ tìm thấy người đó!

Tiểu Ái thường nói ta mê muội nhưng cũng xắn tay áo thả thuyền cùng ta.

Mỗi dịp có các thương nhân buôn vải đến Tô Châu, ta thường hỏi họ tung tích của Diệp Tuệ, ai ai cũng lắc đầu nói ta hãy bỏ ý định tìm kiếm đi, dân chúng Tô Châu nhiều vô kể, huống hồ Diệp Tuệ không phải dân buôn bán, muốn tìm quả thực còn khó hơn mò kim đáy bể.

Ta mặc họ, ta cứ tìm, tìm đến khi nào thấy chàng mới thôi.

Thấm thoắt nửa năm nữa lại trôi qua, ta và Tiểu Ái ngày càng hòa hợp với ông bà chủ. Thậm chí có khách qua đường còn nghĩ chúng ta là một gia đình thực sự.

Tiểu Ái có vẻ còn vui hơn ta, nó nói từ nhỏ đã bị bán vào nhà ta làm a hoàn, ký ức về cha mẹ rất nhạt nhòa, giờ lại có một gia đình đầm ấm, nó không còn chịu cảnh cô đơn như trước nữa. Ta bảo Tiểu Ái đừng gọi mình là "tiểu thư" này nọ nữa, nghe rất ngứa tai , nó bèn ấp úng gọi ta một tiếng: " Mẫn tỷ"

Số tiền ta tích cóp cũng đã đủ để đến Tô Châu, nhanh nhẹn mở một cửa hàng thì cũng có thể sống được, ta không nói ý định đó với Tiểu Ái, nó mà bám theo chẳng phải ta sẽ nuôi thêm một người sao? Con nha đầu Tiểu Ái lại còn ăn khỏe vô cùng, thôi thì đành gửi nó lại nhờ ông bà chủ chăm nom giúp vậy.

Nhưng kế hoạch đào tẩu của ta chưa bước vào giai đoạn nước rút thì có chút biến cố. Đó là Sở Minh, biểu ca của ta, tự dưng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Một sáng mùa hạ nắng xuyên qua mái hiên,tạo nên thứ ánh sáng vàng rực giống như món gà chiên bà chủ bà chủ hay làm. Ta lười biếng nằm bò trên mặt bàn, tay không ngừng mân mê chiếc vòng trân châu hổ phách của Diệp Tuệ, với ta mà nói, việc gặp gỡ chàng giống như một giấc mơ, kể từ giây phút chàng bước vào, khuôn mặt anh tuấn được phủ một lớp nắng mai nhàn nhạt ấy đã khắc sâu trong tâm trí ta, chàng giống như một vầng hào quang, vừa gần vừa xa, có lúc hờ hững, có lúc lại say đắm. Căn bản là rất khó nắm bắt, nhưng sao ta vẫn chẳng thể quên được chàng. Diệp Tuệ vô lại của đêm hôm đó, ta mãi mãi bắt chàng thuộc về ta!

May mắn là ta vẫn giữ tín vật của chàng trong tay, chiếc vòng trân châu này, nếu không có nó, ta xem chàng có thể lấy cô nương ấy trước ta không , haha, ta đắc ý cười. Coi như Diệp Tuệ xui xẻo, đã gặp phải ta thì có là mơ ta cũng biến thành thật!

Thiếu niên bước xuống lưng ngựa, khuôn mặt cương nghị được nắng chiếu vào để lộ làn da ngăm ngăm khỏe khoắn, y phục xanh nhạt, tóc vấn một nửa, còn lại buông xõa trên vai. Trông rất ra dáng công tử đào hoa.

Ta nhìn sang phía Tiểu Ái, thấy nó vẫn thản nhiên rót trà như không, xem con nha đầu này, 16 tuổi rưỡi rồi mà vẫn chẳng để ý nam nhân nào là sao? Không lẽ Tiểu Ái...ầy...thôi không nói nữa.

Ta đon đả kê lại bàn ghế, hỏi vị thiếu niên tuấn tú nọ:

- Công tử, ngài đi đường xa đã mệt, dùng chút trà nhé!

Người kia chưa kịp nói "Được" cơ miệng đã cứng đờ, gương mặt rệu rã nở nụ cười còn tươi hơn cả hoa hướng dương, lay vai ta:

- Là muội, sao lại là muội, Mẫn Mẫn!

Ta cuối cùng cũng nhận ra Sở Minh ca ca, một năm trước huynh ấy hứa sẽ cưới ta làm thê tử, bị Diệp Tuệ xấu xa nghe thấy, kết quả là hắn trừng phạt ta đến thê thảm.

Ta ngạc nhiên không kém, lông mày nhếch liên hồi:

- Sao huynh lại ở đây?

Sở Minh nói huynh ấy đã kế thừa sản nghiệp ở Tô Châu rồi, thúc thúc ta cũng qua đời không lâu trước đó. Nay huynh ấy có chuyến buôn vải ở Hàng Châu, trên đường trở về nhà ngang qua quán ăn nhỏ này, rồi tình cờ gặp lại chúng ta.

Sở Minh cứ liên tục thốt lên: " Tốt quá rồi, tốt quá rồi". Ta đương nhiên chẳng biết tốt xấu gì.

Sở Minh hỏi ta: " Muội ở đây thế này, Đinh đại nương không có ý kiến gì sao"

Ta trơn tru đáp:

- Mẫu thân nói nữ nhân như muội cần phải trưởng thành, giờ huynh xem, muội ở đây không phải cũng tốt sao?

Rồi ta tự bịa cho mình một câu chuyện lâm li bi đát, rằng ta vốn dĩ đã chuẩn bị xuất giá nhưng bên nhà chồng chê ta nữ công quá kém, rồi bị từ hôn, ta quyết chí ra đi học hỏi chờ ngày trở về lấy một tấm chồng tốt, làm cho mẫu thân " nở mày nở mặt", không phải đau đầu vì đứa con gái kém cỏi như ta nữa. Kể xong, ta bèn trêu chọc:

- Sở Minh ca ca, nếu muội gả cho huynh thì đâu cần vất vả như vậy.

Sắc mặt Sở Minh có vẻ mất tự nhiên, huynh ấy ấp úng:

- Mẫn Mẫn...ta...ta...

Ta ý thức được mình đùa quá trớn nên vội vã lảng sang chủ đề khác, chuyện buôn bán vải vóc ở Tô Châu của Sở Minh rất tốt, ngoài ra huynh ấy còn dựng thêm một biệt viện chuyên may hỷ phục, cuộc sống phát đạt. Nhìn bộ y phục gấm cao sang khoác trên mình Sở Minh, ta biết huynh ấy thực sự đã trở thành ông chủ rồi.

Nhìn quang cảnh đơn sơ trong quán, lại thấy ông bà chủ, lại thấy ông bà chủ yên lặng dọn điểm tâm, không ai nói với nhau lời nào, Sở Minh bèn thật thà hỏi ta:

- Muội sống ở đây không thấy tẻ nhạt sao?

- Không hề - Ta sắp đủ tiền đi tìm Diệp Tuệ của ta, sao mà phải buồn chứ - Hơn nữa, huynh xem, còn có Tiểu Ái mà!

Ta chỉ con bé Tiểu Ái đang thẫn thờ ngồi một góc, chẳng hiểu có ai cướp đồ ăn của nó nữa!

Sở Minh nhấp ngụm trà, nói rất khẽ:

- Ta đang muốn đưa muội đi Tô Châu một chuyến.

Ta nghe thấy " Tô Châu", mắt mũi lập tức sáng như sao, cuống quýt gật đầu, sao ta lại ngu xuẩn thế chứ. Không phải Sở Minh cũng ở Tô Châu sao? Ta đúng là lãng phí thời gian quá đáng rồi!

Sở Minh thấy ta chấp thuận, mỉm cười hỏi:

- Muội thích đến Tô Châu?

- Đương nhiên, Tô Châu rất đông vui, lại còn có hội thả đèn trời, có tơ lụa,... Nhiều lắm!

Ta mơ màng đáp, tuyệt nhiên không nhắc đến Diệp Tuệ!

Mặt Sở Minh tái đi một chút, nhưng huynh ấy vẫn giữ được thái độ ôn hòa, gật đầu lại với ta:

- Được!

Ta hấp tấp chạy lên lầu sắm sửa đồ dùng, y phục ta cũng chẳng nhiều, ngoài bộ đẹp nhất lúc rời khỏi Đinh phủ mang theo ra toàn là quần áo thô cứng bà chủ may cho, bà ấy nói trang phục quá xinh đẹp sẽ dẫn sói vào nhà, ngẫm đi ngẫm lại quả thật cũng có vài gã tự xưng là công tử, thiếu gia này nọ suốt ngày tới trêu ghẹo ta. Cảm thấy lời bà chủ quả là hợp lý, ta ngày ngày vận váy áo vừa lôi thôi vừa cục mịch.

Không được, tới lúc gặp Diệp Tuệ, chàng chê ta giống lão bà bà, không thèm để ý đến nữa thì ta đau lòng chết mất!

Tiểu Ái mon men dò hỏi ta:

- Mẫn tỷ, tỷ định ra ngoài với Hồ công tử sao?

Ta đang mải mê sửa sang đầu tóc, đáp lại:

- Đúng thế!

Nó lập tức bám lấy ta: " Mẫn tỷ, cho muội theo với"

Ta thẳng thừng:

- Không được, em đã chịu khổ cùng ta lâu nay rồi, lần này tới Tô Châu rất gian nan, không thể cho đi theo!

Thực ra ta nhớ Tiểu Ái có mấy bộ y phục vừa vặn, mềm mại, chẳng giống ta cải nam trang khi xuất phủ, ta đang tính mượn tạm nó vài bộ, giờ nó mà đòi theo, chẳng phải ta sẽ chẳng mượn nổi bộ nào sao?

Ta và Tiểu Ái hãy còn đang dùng dằng thì bà chủ bước vào, khuôn mặt cứng ngắc thường ngày được thay bằng thái độ ngờ vực, bà bình tĩnh hỏi ta:

- Mẫn Mẫn, con định đi đâu?

Giọng bà chủ nghe vẫn dửng dưng song ta mơ hồ cảm thấy một nỗi sợ hãi vô hình trong đó.

Ta đương nhiên không hiểu bà ấy lo sợ điều gì!

Nhưng ta chưa kịp nói ý định ấp ủ bao lâu của mình thì Sở Minh đã đường hoàng tiến vào, huynh ấy nhíu mày nhìn căn phòng hôi hám mà ta đang ở, thở mạnh thêm lần nữa rồi dứt khoát nắm lấy tay ta:

- Ta sẽ đưa muội rời khỏi đay

Bà chủ lạnh lùng chen ngang:

- Đây là đất của ta. Ai dám cả gan đưa người của ta đi?

Thấy tình hình bất ổn, ta vội vàng gỡ bàn tay như gọng thép của Sở Minh ra, vừa đúng lúc ánh mắt bà chủ xẹt qua hai bàn tay đó, dường như có chút phẫn nộ!

- Bà chủ, là con muốn đi theo huynh ấy!

Bà chủ không liếc chúng ta nửa cái, hỏi:

- Con thích cậu ta?

Ta khẳng định rõ ràng:

- Không phải. Bà chủ, mong người để con đi, con đã chờ đợi ngày này hơn một năm nay rồi!

Bà chủ chẳng hề ngạc nhiên với những gì ta vừa nói, như thể bà ấy biết chắc chắn rằng ta sẽ bỏ đi vậy, ánh mắt bà xoáy sâu vào ta, ẩn chứa nhiều nỗi niềm trong đó, vừa xót xa, vừa không nỡ, lại có chút đau lòng. Chẳng biết ta có nhầm không mà một lúc lâu sau, bà chủ mới thu lại thái độ thù hằn với Sở Minh khi nãy, bà dịu dàng hỏi ta:

- Con chắc là sẽ không hối hậnchứ, Mẫn Mẫn?

Ta gật đầu mạnh, sau này khi nhớ lại giọng điệu ôn nhu dặn dò ta khi đó củabà chủ, ta chỉ ước có thể quay lại ngay thời khắc đó, để ta không cùng Sở Minh đến Tô Châu, sẽ không phải chứng kiến những sự thật đau khổ tiếp theo nữa!

Nhưng dù có muốn có muốn trở lại những ngày tháng những ngày tháng vô lo vô nghĩ trước kia, chỉ việc nặn màn thầu kiếm tiền, ta cũng vẫn mong được gặp lại chàng!

Ông chủ nhẹ nhàng nói, đôi giày cỏ đế mềm gần như không phát ra tiếng động:

- Được, vậy con đi đi!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Ta và Tiểu Ái mua một cỗ xe ngựa, cùng nhau rời khỏi quán ăn nhỏ từng nuôi dưỡng chúng ta hơn một năm trời. Trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, bà chủ, ông chủ quá tốt với chúng ta, tuy họ có đôi chút kỳ quái nhưng vẫn luôn lưu tâm khi ta nhớ nhà, lo sợ ta bị lũ nam nhân ức hiếp, còn bao dung bỏ qua lỗi lầm của chúng ta nữa. Vậy nhưng khi chạm chân ra khỏi ngưỡng cửa, ta chỉ có thể nói với họ hai tiếng: “ Bảo trọng”

Ông bà chủ đều mỉm cười nhìn ta, lúc này ta chợt thấy chúng ta thật giống với một gia đình, nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Hai con gái đi xa, hai người nhớ giữ gìn sức khỏe, đợi ngày chúng con trở về!

Trên đường đi, Tiểu Ái phấn khích hệt như chú khỉ con, kỳ thực trông nó còn nóng lòng tới Tô Châu hơn cả ta, giống y như một thiếu nữ sắp được gặp ý trung nhân như ý, thật chẳng hiểu là con nha đầu này đã để ý nam nhân nào rồi?

Sực nhớ ra một chuyện, ta thẽ thọt hỏi Tiểu Ái:

- Tiểu Ái, muội biết ông chủ không bị câm từ khi nào vậy?

Nó đang lim dim ngắm một cụm mây hình đôi uyên ương trên trời, đáp:

- Cũng lâu rồi, chỉ mình tỷ là không biết gì thôi!

Ta chột dạ nghĩ, hóa ra ta vẫn chỉ là một đứa trẻ nông cạn, ngoài nặn màn thầu ra, hoàn toàn không hiểu gì về lòng dạ con người. Chẳng trách Diệp Tuệ lại căn dặn ta không được tin tưởng lời nói của đám nam nhân thối tha!

Chúng ta đi nửa ngày đường là tới Tô Châu, trời hôm nay không nắng chút nào, còn trong veo như ngọc lưu ly. Mây lờ lững như trôi như lặng, chúng ta đến Tô Châu đúng lúc chiều tà, hoàng hôn buông xuống phủ lên cây cỏ thứ ánh sáng lấp lánh như những viên châu báu, đẹp đẽ vô ngần!

Ngồi xe ngựa đã lâu, mông ta rõ là ê ẩm, ta bước xuống thả bộ vài vòng cho đỡ chóng mặt. Thế là đụng phải ngay một cô nương!

Đôi mắt phượng sáng ngời, hàng lông mày thanh mảnh tú lệ, cái miệng nhỏ nhắn hơi xếch lên, vừa nhìn đã nhận ra là một cô nương thông minh khôn khéo.

Ta vừa đến đã gặp ngay một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, không tránh khỏi ngạc nhiên, tay chân luống cuống không biết để đâu cho hết, thuận thế chỉ thẳng vào mặt vị cô nương nọ, ú ớ:

- Cô...cô là...

Con a hoàn lanh lợi y hệt chủ nhân phía sai lên giọng giáo huấn ta:

- Cô nương này! Bất kể là khách trong nhà cũng không nên thất lễ với phu nhân như thế!

Ta hốt hoảng, phu nhân????. Thúc mẫu ta lúc còn sống cũng phải gọi là lão phu nhân mới đúng, huống hồ người đâu có trẻ trung như thế này? Vả lại Sở Minh vừa mới sinh ra, thúc mẫu ta đã tạ thế vì sinh khó rồi. Phu nhân ư?????

Không lẽ là nương tử của Sở Minh ca ca?

Ta khẳng định lại lần nữa suy đoán của mình, lại nhớ đến thái độ khó xử của Sở Minh khi ta nghe ta nói đùa khi nãy. Ta vội vã trưng ra nụ cười nịnh nọt:

- Hóa ra là biểu tẩu, Mẫn Mẫn xin tạ lỗi với tẩu!

Cô nương kia nhíu mày nhìnta:

- Muội..muội là...

- À, là biểu muội của ta!

Sở Minh từ trong sảnh đường bước ra, khuôn mặt tuấn tú bị vị cô nương kia say mê ngắm nhìn, ta chắc mẩm trong bụng, quả nhiên họ là phu thê.

Sở Minh lại gần, mỉm cười nhìn ta, đoạn ra lệnh cho đám a hoàn trong nhà:

- Đưa Mẫn Mẫn đi thay y phục mới, lau dọn phòng ở sạch sẽ!

Ta mau chóng được đem đi tắm gội, thoải mái ngâm mình trong bồn tắm hoa hồng, ta lại càng phấn khởi với niềm vui đến được Tô Châu. Không để ý đến lũ gia nhân trong nhà thường liếc xéo ta với vẻ mặt rất kỳ quái. Ta mặc kệ, cả ngày đi đường đã mệt lắm rồi, lát sau, khi họ tắm rửa giúp ta mới thật kinh hoàng, ra sức chì chiết như thể ta là miếng da lợn vậy! Mình mẩy ta đau ê ẩm, còn đỏ lên không ít, họ không thèm giúp ta mặc y phục mà tất tưởi bỏ đi ngay.

Trước đó còn nhả ra câu: "Hồ ly tinh" với vẻ rất khinh miệt.

Hừ, đúng là không phải Đinh phủ của ta nên ai cũng xông vào bắt chẹt ta, hồ ly tinh? Cả nhà mấy người mới là hồ ly tinh!

Ta uể oải vươn vai bước về phòng, ngáp rách cả mồm miệng. Tiểu Ái vẫn chong đèn chờ ta, nhìn bộ y phục xộc xệch trên người ta, nó thở dài thắt lại nút thắt trên eo lưng, vừa nãy do sợ lạnh, ta vội vàng thắt nhầm cả nút chết, khó chịu thật!

Tiểu Ái cũng được tắm rửa sạch sẽ, mái tóc dài hơi rối giờ xõa tung, thoảng mùi hoa lưu lan, nó trầm mặc hỏi ta:

- Mẫn tỷ, tỷ đã hỏi được chút tin tức gì của Diệp công tử chưa?

Sao con nha đầu Tiểu Ái lúc nào cũng có vẻ vội vàng hơn ta thế nhỉ? ầy, không phải nó cũng thích Diệp Tuệ giống ta đó chứ, haizz. Ta lại nghĩ lung tung rồi!

- Sao mà tỷ biết chứ, muội xem – ta chìa cánh tay vốn trắng ngần giờ đã ửng đỏ lên không ít – bọn họ đối xử tệ với tỷ thế này, chưa hỏi được chút gì cả!

Tiểu Ái sa sầm nét mặt, rồi bỗng dưng nó reo lên:

- Không phải Hồ công tử cũng là người Tô Châu sao?

Ta vỗ đầu một cái, chậc, đầu óc ta chẳng biết cấu thành từ thứ phế phẩm gì mà lúc nào cũng lề rề như vậy.

Sáng hôm sau, ta hăng hái dậy sớm định bụng làm một lồng màn thầu hấp cho Sở Minh và biểu tẩu, bọn a hoàn chẳng biết ở đâu ra xua đuổi ta liên hồi, nói đó không phải là việc của khách. Nhưng khi ta vừa quay lưng đi, bọn chúng đã thủ thỉ với nhau đủ thứ, nào là:

- Con hồ ly tinh này càng ngày càng trơ trẽn!

- Không có tiểu thư nhà chúng ta, tên họ Hồ đó sao có thể thành danh như bây giờ!

Ta cũng lờ mờ đoán ra sự gì đó, nhưng cũng không tiện nghĩ ngợi thêm, đó đâu phải việc của ta, vả lại hiện giờ ta đang nương nhờ Hồ phủ, cái gì nhẫn nhịn được thì cũng nên nhẫn nhịn một chút. Bọn họ mắng ta là hồ ly không lẽ ta lại cố sức thanh minh, thế lại chẳng khác nào tự nhận mình là hồ ly tinh thật sự cả!

Khu tứ hợp viện của Sở Minh rất rộng, không thua kém gì Đinh phủ của chúng ta. Mái ngói sơn màu xanh nhàn nhạt, uốn cong hình vòm, lại có đế củng như các cung điện quý tộc, trên nóc cổng lát gạch ống rồng phượng cao sang mà quý phái. Đúng tố chất của một gia đình giàu có vinh hoa ở Tô Châu. Xung quanh trồng rất nhiều hoa thơm, bốn mùa đều nở rộ, hương thơm thoang thoảng dễ chịu vô cùng. Biểu tẩu hẳn là rất thích ngắm hoa!

Mãi đến giờ cơm trưa, Sở Minh và biểu tẩu mới cùng xuất hiện, biểu tẩu thường phóng đôi mắt khó chịu về phía ta, thực ra ta cũng chẳng để ý lắm, tới khi Tiểu Ái huých nhẹ vào người mới hoảng hồn ngẩng lên. Sở Minh vẫn dịu dàng như trước nhưng biểu tẩu lại rất khác thường, khóe môi tẩu ấy nhếch cao, không rõ là coi thường hay đề phòng ta nữa!

Điều mà ta quan tâm nhất bây giờ là đĩa thịt thỏ nướng béo ngậy trên bàn ăn, thật không ngờ Sở Minh vẫn còn nhớ ta thích ăn thịt thỏ nướng!

Hồi nhỏ xíu ta được tới nhà thúc thúc chơi cùng Sở Minh vài lần, thúc rất thương ta, thường xuyên xoa đầu ta trìu mến, lại còn cho ta kẹo ngon nữa. Sở Minh đương nhiên không phục, huynh ấy nhân lúc ta đi nhà cầu trộm kẹo của ta. Thúc thúc biết được tét mông Sở Minh ba cái, sau thì dẫn ta đi xem thỏ con trong chuồng. Ta bình sinh ghét những con vật yếu ớt, nhìn lũ gà lợn được giết thịt đã quen, nay thấy lũ thỏ trắng muốt ngon mắt, nước dãi đã chảy đầm đìa. Ta đòi thúc nướng thịt thỏ cho mình ăn. Càng lớn ta lại càng thích ăn thịt thỏ nướng, chỉ có điều...

Ta liếc nhìn tấm bài vị thúc thúc ở chính giữa phòng, thở dài!

Thời gian đúng là kẻ vô tình nhất thế gian.

Biểu tẩu thấy mồm miệng ta đầy thịt thỏ nướng mà đầu óc chu du tận phương xa, thân tình gắp cho ta một miếng thịt nữa, đon đả mời:

- Mẫn Mẫn, muội ăn nhiều vào, cứ tự nhiên!

Ta thấy Sở Minh lặng lẽ cúi đầu, biểu tẩu nói mà mắt cứ nhìn Sở Minh chằm chằm. Không lẽ bọn họ vừa cãi nhau vì ta, ta cắn môi nghĩ, không biết có nên trút thẳng đĩa thịt thỏ vào bát mình hay không, đã lâu không được nếm mùi vị này. Mà chẳng phải biểu tẩu nói cứ tự nhiên hay sao, nhấp nhổm một hồi, ta quyết định thôi không làm thế nữa, ăn nhiều thịt vóc dáng sẽ mập mạp. Ta đành chuyển mục tiêu sang đĩa rau xào bên cạnh!

Cuối cùng thì cũng nuốt xong bữa cơm khó nhai đó, ta định bụng đi tìm Sở Minh để hỏi rõ tung tích của Diệp Tuệ, thây kệ bọn người làm đang xì xào sau lưng mình kia. Việc ta ta làm, việc họ mặc họ!

Chẳng ngờ khi ta đang múc nước súc miệng ở giếng nước phía sau, Sở Minh lại tìm đến. Ta nói:

- Khéo thật, muội cũng đang muốn tìm huynh!

Trăng sáng đổ dài trên mái tóc buông xõa của Sở Minh, mắt huynh ấy lấp lánh nhìn ta:

- Muội tìm ta có chuyện gì?

- Huynh có biết một người tên Diệp Tuệ không?

Ta hỏi thẳng.

Sở Minh thoáng thất vọng, nhưng huynh ấy luôn là người che giấu rất tốt, hỏi lại ta:

- Muội tìm kẻ ấy làm gì?

Ta lại càng mừng hơn:

- Ra là huynh cũng biết chàng ấy!

- Ta không biết hắn!

Sở Minh che giấu.

Ta quay người về phòng:

- Cũng được, mai muộn sẽ hỏi biểu tẩu!

Vừa nghe ta nhắc đến nương tử mình, sắc mặt Sở Minh đã tím tái mất phân nửa, xem ra những gì đám a hoàn nói không sai, Sở Minh cưới biểu tẩu ắt hẳn là vì gia thế tẩu ấy có lợi cho sản nghiệp của mình. Mặc dù rất khó tin nhưng nhìn thái độ sợ sệt lẫn yếu hèn của Sở Minh với vợ hôm nay, ta đã phần nào thấy rõ.

Biểu tẩu đang ghen với ta!

Ghen thì ghen, ta chẳng quan tâm, Sở Minh có ý với ta nhưng ta đây chẳng thèm nhé, ta thích Diệp Tuệ cơ mà!

Sở Minh thẽ thọt rằng: " Mẫn Mẫn, huynh biết muội đang giận vì huynh không đợi muội mà thành thân trước. Nhưng huynh thế này, cũng là bất đắc dĩ"

Huynh ấy chư nói xong ta đã xua tay tỏ ý đừng nói tiếp nữa, kẻo mà hình tượng biểu ca đẹp đẽ trong lòng ta sụp đổ như bức tường thành mất!

Ta lắc đầu, tỏ ý mình không giận.

Đằng nào thì ta cũng đã động phòng với người khác rồi mà, dạo đó Sở Minh hứa hẹn nhưng ta đã nói đồng ý đợi huynh ấy bao giờ đâu!

Sở Minh sửng sốt, đoạn cầm lấy tay ta, ta muốn giãy ra nhưng bàn tay nam nhân to rộng vững chãi, quả thật giằng ra cũng không nổi, đành để yên, Sở Minh thấy ta không buông tay mình lại càng nực cười:

- Đợi huynh, đợi thêm chút thời gian nữa, huynh làm chủ tơ lụa của cả thành Tô Châu này nhất định sẽ đá bay cô ta, lập muội làm chính thê.

Ta khinh thường quá đi mất, một kẻ toan tính nhu nhược như ngươi mà muốn ta vò võ chờ đợi ư? E rằng trước đó ta đã bị thiên hạ băm vằm thành cháo thịt viên rồi.

Ta tuy ngốc nghếch nhưng xưa nay hiểu lý lẽ, quả nhiên lời hứa của đám nam nhân là tài sản rẻ mạt nhất trên đời!

Diệp Tuệ, ta tin chàng!

Ta giật bàn tay nhỏ bé của mình ra khỏi nanh sói của Sở Minh, gã đau đáu nhìn ta:

- Mẫn Mẫn, lẽ nào muội không tin ta?

Tin, tin cái con khỉ? Muốn bà đây tin thì tên vô liêm sỉ như nhà ngươi thì về úp mặt vào nhà cầu sám hối đủ mười lần cho bà. Lừa gạt một mình biểu tẩu chưa đủ, còn hòng vơ vét tài sản Đinh gia chúng ta nữa. May mà ta đã sớm quen biết Diệp Tuệ, nếu không thì chắc chắn hôm nay bị kẻ bỉ ổi như ngươi dắt mũi. Thật bất công cho thúc ta, vốn nhân hậu hiền lành đến thế, hậu bối của người lại là tên cáo già như Hồ Sở Minh.

Ta tuy nổi giận đùng đùng nhưng vẫn nhanh trí mỉm cười đáp lại:

- Muội đương nhiên tin tưởng huynh, nhưng trước tiên huynh cho muội biết Diệp Tuệ là ai đã!

Đôi mắt Sở Minh tối lại, hắn làm như ghen tức hục hặc ta:

- Muội làm sao quen biết với hắn?

Ta thuận miệng đáp:

- Đâu có. Hắn vốn là họ hàng xa của phụ thân muội, mẫu thân đã lâu không thăm nom đến, nay muội tình cờ ghé qua Tô Châu, bà muốn nhờ muội để tâm một chút thôi!

Sở Minh bật cười sung sướng, chắc chắn con người này lại vừa tính toán một mối lợi cho mình, quả nhiên hắn thật thà cho ta biết: "Mẫn Mẫn, phen này Đinh gia lời to rồi, muội có biết Diệp Tuệ là ai không? Hắn chính là vị thiếu gia độc nhất của quan thái úy Tô Châu Diệp Nhân Cảnh thân cận với tiên đế vô cùng, nay hoàng thượng còn không dám thất lễ với ông ấy. Tốt quá rồi, tốt quá rồi!"

Ta cố mãi mới ngăn được cảm giác ghê tởm trào dâng trong lòng, giờ ta mà nôn ọe thì phí phạm món thịt thỏ thơm ngon vừa nãy mất. Ta bình tĩnh gạt bàn tay bẩn thỉu đang khoác trên vai mình sang một bên, phủi phủi áo rồi mới hỏi:

- Huynh nói thật chứ, Sở Minh?

Tên khốn kiếp vẫn đang cười không khép được miệng, khẳng định:

- Đúng là hắn, chuyện này sao có thể đùa!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ta biết được sự thật trong lòng càng hoang mang, phút chốc khoảng cách giữa ta và Diệp Tuệ xa thêm hàng vạn dặm, chúng ta gần như vậy nhưng xa đến thế!

Chàng là công tử Diệp gia quyền cao chức trọng, còn ta chỉ là một tiểu cô nương ngốc nghếch theo chàng đến tận Tô Châu suốt năm qua. Không cần biết chàng đã quên hay chưa, trong lòng ta tự rõ, chỉ cần ta vẫn nhớ chàng, đã đủ rồi!

Sải bước về phòng, ta thầm nghĩ, nhất định phải đột nhập Diệp phủ bằng được. Nếu đó đúng là Diệp Tuệ của ta, ta nhất định sẽ khiến chàng phải về bên ta. Còn nếu không phải chàng, cứ coi như chúng ta có duyên không phận, ta sẽ trở về Đinh phủ, sống cuộc sống yên bình cùng mẫu thân, không tìm kiếm nữa!

Bao nhiêu năm về sau, ta mới thấy suy nghĩ của mình lúc đó quá ư liều mạng, Diệp phủ danh gia vọng tộc, bố trí canh phòng đến con ruồi cũng không thể lọt qua, liệu có thể đến lượt một nữ nhân chút võ công còn chẳng biết như ta?

Chỉ tiếc là ngày tháng rong chơi của ta ở Hồ phủ chẳng được bao lâu, biểu tẩu ngày càng căm ghét ta, còn tên chó má Sở Minh nọ ngày nào cũng hẹn ta đến tửu lầu nói chuyện phong hoa nhân lúc vợ hắn ra ngoài mua nữ trang. Thật là phiền phức mà, kẻ hoang tưởng này vẫn nghĩ rằng ta một lòng một dạ với hắn, đúng là đồ điên! Nếu không nghĩ xa một chút, ta đã ra tay đẩy quách hắn xuống sông rồi.

Vì Diệp Tuệ tướng công, ta phải kiềm chế biết bao lần, Sở Minh kia đương nhiên không biết tài diễn kịch thần sầu của ta. Hắn thường xuyên dặn nhà bếp làm món ngon cho ta. Thôi thì như vậy cũng coi là bổ sung chất dinh dưỡng cho lão nương ta rồi.

Tiểu Ái ngày càng lạ lùng, kể từ khi ta nói sự thật Diệp Tuệ chính là con trai quan thái úy Tô Châu cho nó biết. Ta thấy ánh mắt nó nhìn ta độ này không còn trong vắt như trước kia nữa, dường như có chút phân vân, không đành lòng. Một hôm, nó thấy ta vui vẻ ăn thịt thỏ, bèn nói:

- Mẫn tỷ, muội cũng thích ăn thịt thỏ giống tỷ!

Ta đang nhồm nhoàm, ngẩng lên bắt gặp cái nhìn trầm ngâm của Tiểu Ái, không keo kiệt lấy hết phần thịt trong bát mình san sang phía nó. Tiểu Ái hỏi ta, đầy thâm ý:

- Mẫn tỷ, tỷ nhường cho muội sao?

Ta gần gật, lại liếc sang phần cơm để giành cho biểu tẩu, hôm nay tẩu ấy đi chùa khấn vái, giờ vẫn chưa trở về. Ôi dào, ta thầm nghĩ, đi chùa thì phải ăn chay niệm phật mới đúng đạo chứ. Vả lại thịt nướng trong bát ta còn quá ít, thôi vậy, đành đắc tội với tẩu tẩu. Mắm môi xẻ chỗ thịt thỏ trong bát tẩu tẩu sang bát mình, ta cười ngây ngô rồi ăn tiếp!

Tiểu Ái cũng đang nhai một miếng thịt, lo sợ mắng ta:

- Mẫn tỷ, sao tỷ lại ăn vụng đồ của Hồ phu nhân, lát nữa phu nhân về sẽ tức giận đó!

Ta vẫn bận nhai nuốt, đáp:

- Tẩu tẩu đâu có khoái ăn thịt thỏ, vả lại tên đần độn Hồ Sở Minh đã bảo tiêu ta rồi, muội đừng lo!

Nó chầm chậm ăn, ta nhanh chóng giải quyết xong thịt thỏ trong bát mình. Ta chẳng cần làm hài lòng kẻ nào hết, phải ăn thì mới có sức tìm Diệp Tuệ của ta chứ!

Một lát sau, khi ta đã chùi mép sạch sẽ, Tiểu Ái đã không thể nhịn được, khổ sở hỏi:

- Mẫn tỷ, sao tỷ không một chút lo lắng nào vậy, lát nữa...lát nữa...

Ta đáp:

- Muội còn nhớ lần ta lỡ tay làm hỏng chuỗi vòng ngọc trai của mẫu thân không, Tiểu Ái?

Tiểu Ái nghĩ một chút, mỉm cười lộ chiếc răng nhỏ đáng yêu:

- Nhớ, muội nhớ!

- Lần đó, ta đúng là rất sợ, đó là chuỗi vòng mà mẫu thân ta thích nhất, do phụ thân tặng người. Nhưng ta lại lén lấy nó đeo, chiếc vòng ấy đã lâu năm, hạt rất lỏng lẻo, vậy là đứt phựt, ngọc trai rơi lả tả, mỗi chỗ một hạt. Dù ta có nhặt chúng xâu lại tạm bợ đi nữa, mẫu thân chắc chắn vẫn không tha thứ!

Ta ngừng lại, nhấp một ngụm trà sen, Tiểu Ái nãy giờ mới lập bập lên tiếng:

- Em nhớ như in, tỷ phải chịu 10 roi mây của lão phu nhân, đau đớn suốt mấy ngày sau đó. Nhưng sao tỷ không khóc chút nào vậy, Mẫn Mẫn. Lẽ nào tỷ không biết đau?

Ta phì cười: " Ta là người, lại là phận nữ nhi chân yếu tay mềm, có máu thịt sao lại không biết đau chứ. Chỉ là ta không hối hận với những gì đã làm trước đó!"

Nó không hiểu, ta lại tiếp:

- Trước hôm mẫu thân biết chuỗi hạt bị hỏng, ta đã ăn uống thỏa thích không thiếu thứ gì, còn nữa, ta đã cùng muội cưỡi ngựa xem hội hoa đăng, rất vui vẻ, muội nhớ không? Đó chính là hạnh phúc, ta không hối hận!

Tiểu Ái chớp mắt, hỏi lại:

- Đó là hạnh phúc ư?

- Đúng, được làm những gì mình muốn, chẳng phải là hạnh phúc sao, cứ nơm nớp lo sợ, chẳng bằng sống vô tư, tự do tự tại. Chúng ta đâu có biết trước được chuyện gì, cũng chẳng thể thay đổi những điều ở quá khứ. Theo ta, tốt nhất cứ lấy khoảng thời gian ở hiện tại làm niềm hạnh phúc đi đã!

Tiểu Ái nghe xong bần thần hồi lâu, ta nghĩ chắc nó vẫn chưa hiểu, bèn chỉ vào đĩa thịt đã hết nhẵn trên bàn ăn:

- Cũng tương tự như thế, trước khi biểu tẩu về, chúng ta cứ vui vẻ mà ăn thịt thỏ đi. Hạnh phúc không phải đang ở trước mắt sao? Ta chẳng tiếc nuối điều gì cả, ăn thì cũng đã ăn rồi, còn muội?

Cơ mặt Tiểu Ái co giật liên hồi, lát sau nó mới bật cười, đôi mắt trở về vẻ trong veo như cũ, đáp lời ta:

- Muội cũng không tiếc, Mẫn tỷ!

Thế là chúng ta ra hoa viên, ngắt hoa cài lên tóc cho nhau, đùa nghịch vô cùng vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Chiều muộn biểu tẩu mới về, cả ngày tẩu ấy khấn vái xin quẻ rồi bói toán vận mệnh, nét mặt vừa nhìn đã thấy khó chiều. Cái trò xem bói tử vi, ta còn lạ gì chứ. ầy, không phải ta có ý nhạo báng các đức tin đâu, ta đương nhiên sùng bái Phật tổ rồi, có điều cái trò bốc quẻ bói tử vi, năm nọ mẫu thân đưa ta đi, nghe nói có vị hòa thượng rất thiêng, nói gì trúng nấy, ta chẳng tin! Nếu ông ta thần thông quảng đại đến vậy sao không đại náo thiên cung đi cho rồi. Đến nơi ta mới rõ vị sư linh thiêng gì đó thực ra chỉ là một kẻ giả mạo, lừa bịp dân chúng. Nhưng vì mẫu thân đang ở đó nên ta cũng không tiện "bóc mẽ" gã này. Lúc gã ta mở miệng giảng đạo Phật, mùi thịt lẫn rượu cứ phả vào mặt ta, thật là hôi khủng khiếp! Đã vậy nói năng còn lộn xộn, không câu nào ra hồn. Ta chẳng kịp che miệng, ngáp chảy cả nước mắt, lúc lạy còn gà gật quên cả chắp tay, mẫu thân nhắc nhở mãi cũng chán, các năm kế tiếp không khi nào cho ta bốc quẻ cùng nữa! Không cho thì thôi, mà...mà sao biểu tẩu cứ trừng mắt nhìn ta thế nhỉ? Chẳng nhẽ nhìn thấy ta tẩu ấy còn khó chịu hơn hay sao?

Ta chưa kịp lẩn mất thì biểu tẩu đã ra lệnh cho đám gia nhân:

- Dọn cơm đi, ta đói rồi!

Một câu nói bình thường mà như sét đánh giữa trời quang tạnh. Ta không kìm nổi run lên bần bật.

Kết quả như ta đã dự đoán, biểu tẩu nhìn mâm cơm trống huyếch trống hoác còn trơ lại rau xanh, phẫn nộ ném bẹt đôi đũa ra sàn, khóc rống lên:

- Sở Minh đang ở đâu? Gọi chàng về đây ngay cho ta!

Nửa canh giờ sau, Hồ Sở Minh tất tả chạy về, vội đến nỗi tóc tai còn chưa kịp sửa sang, hắn ta đang buôn bán với một thương nhân người Xiêm La giàu có, nay vợ hạ lệnh đã sợ sệt mà bỏ về ngay! Đúng là tên sợ vợ, ta khinh bỉ nghĩ.

Sở Minh nhìn ta một cái, chớp mắt đã nở nụ cười cầu tài sấn đến ngồi cạnh vợ hắn:

- Ân nhi , nàng sao vậy?

Rắn rết có độc đến mấy cũng không bằng lòng dạ đàn bà!

Cũng phải, bao lâu nay biểu tẩu đã chịu đựng ta không ít rồi, ta thân như cái gai trong mắt ả, sao có thể để ta yên ổn được. Người đàn bà ấy kể lể sự tình ta ăn hết bát thịt thỏ một cách thống thiết, ngắt hoa vô tội vạ trong hoa viên (không biết kẻ nào đưa tin mà nhanh đến thế) , thêm thắt cả chi tiết ta bắt nạt ả ngay từ đầu gì gì đó vào. Nói xong đôi mắt sắc bén lia qua phía ta và Tiểu Ái, ý nói ả đã chiến thắng.

Ả muốn thắng thì ta cho ả thắng!

Hồ Sở Minh đắn đo hồi lâu, bàn bạc với vợ chuyện nào đó mà ta cố mãi cũng chẳng nghe thấy gì. Lát sau hắn dứt khoát tiến về phía ta, y hệt cái lần ở quán ăn nhỏ dạo trước. Nhưng lần này hắn nói:

- Mẫn Mẫn, muội phải vất vả một chuyến rồi!

Ta biết trước gã đàn ông sở khanh trước mặt này sẽ nghe theo lời vợ, đẩy ta đến đường cùng mới chịu, hừ, đợi hắn ư? Kẻ ngu mới tin tưởng vào, nhưng xem ra dẫu ta có bị "đuổi khéo" khỏi Hồ phủ, cũng chẳng phải lo lắng quá, số tiền tích cóp dạo trước hãy còn, ta có thể mở một quán màn thầu nhỏ, tự kiếm tiền nuôi mình và Tiểu Ái. Ta nghĩ, sống bằng sức của mình lúc nào cũng thoải mái hơn, mặc dù ở Tô Châu này, chúng ta chẳng có nổi một chốn dung thân đi nữa!

Ta bình tĩnh cười một cái, khuôn mặt trắng ngần thanh tú lại càng trẻ trung, gã Sở Minh chết tiệt cứ đơ đần nhìn. Ta chậm rãi hỏi:

- Huynh muốn muội và Tiểu Ái đi đâu?

Hắn thu lại vẻ mặt háo sắc, lập cập nhìn về phía biểu tẩu:

- Ta có một biệt viện chuyên may hỷ phục, như ta đã nói, hiện giờ đang thiếu người, muội đến đó học hỏi, sau này còn có thể tự may y phục cho mình!

Rồi sau đó may thêm hai bộ áo quan cho ngươi và bà vợ độc ác của ngươi nữa chứ gì? Được, ta đi!

Ngày chúng ta rời khỏi cái nơi hắc ám đó trời quang mây trắng, hơn nữa còn có gió nhẹ mang theo hương thơm cỏ hoa, quả nhiên dễ chịu, không giống cái nơi tù túng chẳng phải Đình phủ của ta kia, ngoài món thịt thỏ ra thì chẳng còn gì để chơi!

Ta và Tiểu Ái được sắp xếp đến một biệt viện rất khang trang, vì là nơi chuyên may hỷ phục cho tân lang và tân nương nên xung quanh đều treo đèn lồng đỏ, cột gỗ được gắn dải lụa quanh năm, hết sức vui tươi. Trên nóc biệt viện còn treo một biển hiệu, dòng chữ mạ vàng sáng chói như sao sa: "Hỷ phục viện".

Ở cùng chúng ta có hai vị cô mẫu rất hiền từ, không bao giờ gây chuyện với ta như như bọn a hoàn lắm điều trong phủ Hồ. Cuộc sống rất thoải mái, Tiểu Ái bình sinh khéo léo lại thêu thùa giỏi nên nhanh chóng học được nghề may hỷ phục từ cô mẫu. Ta dĩ nhiên cầm kim cũng sơ ý làm gãy nên hiện tại mới chập chững đến bước lấy được số đo của khách hàng. Vì thấy mình cũng khá nhanh nhạy, ta tự tin kiêm luôn cả nhiệm vụ tính toán sổ sách, gọi tắt là đếm tiền.

Một chiều nọ, ta vừa ngủ trưa dậy, tinh thần sảng khoái muốn ra ngoài một chút, bèn rủ Tiểu Ái theo, nó lần lữa không đi, ta phải đảm bảo là ra ngoài sẽ hỏi được tin tức của Diệp Tuệ, nó mới gật đầu ưng thuận. Thật kỳ quặc!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trời đang vào độ chớm thu nên không khí thanh sạch và mát mẻ lắm, nước sông trong vắt như một tấm gương, đứng trên bờ còn có thể ngắm được cá dưới đáy sông đang quẫy đuôi. Ta hớn hở dắt Tiểu Ái đến mấy gian hàng bán vải dạo trước, lần này lão nương có tiền, xem kẻ nào còn dám coi thường nữa!

Ta chọn hai tấm vải đỏ sẫm, chất mịn, bề mặt trơn bóng như thoa mỡ cho Tiểu Ái, nó cúi mặt e thẹn, ta lại bảo:

- Nữ nhân đến tuổi phải gả chồng. Muội định theo ta cả đời hay sao?

Nó lúng túng đáp:

- Còn tỷ thì sao?

- Ta chưa biết, nếu không tìm thấy chàng. Ta sẽ trở về với mẫu thân, chắc người rất nhớ ta!

Nói thì vậy chứ ta không giấu nổi nỗi thất vọng khi không tìm thấy Diệp Tuệ, Tiểu Ái cuộn nhỏ hai tấm vải lụa, đoạn nói với ta:

- Mẫn tỷ, vậy muội sẽ may hai bộ hỷ phục tân nương bằng tấm vải này, muội với tỷ mỗi người một bộ, có được không?

Ta cười trừ đáp:

- Không thể thế được. Muội phải may hai bộ tân nương- tân lang chứ. Nhớ kỹ, hỷ phục tân lang phải trao cho người xứng đáng làm phu quân của muội!

Nó rơm rớm nước mắt. Gật đầu với ta:

- Mẫn tỷ, muội nghe tỷ!

Đường phố tấp nập, đâu đó chút nắng chiều còn sót lại trên sạp hàng của một ông lão râu tóc bạc phơ. Mặt đã in hằn dấu vết của thời gian nhưng trông ông phúc hậu lạ thường. Mình vận bộ áo cà sa, dáng vẻ ông lão giống một vị cao tăng đắc đạo, nhàn nhã mà uy nghi.

Ta hiếu kỳ bước lại gần sạp hàng thư pháp đó, trên nền giấy đỏ tươi là một vài thỏi mực đen thẫm. Có thể thấy ông lão là một vị sư gia chuyên viết câu đối. Lúc ta tới gần, lão vẫn đang say sưa phác thảo một nét chữ. Thỏi mực mới mài bên cạnh chẳng mấy chốc hết nhẵn.

Nhìn những bức thư pháp đã khô treo trên gian hàng, ta thầm ngưỡng mộ ông lão, nét chữ chắc chắn. Không khác chữ của Diệp Tuệ, hơn thế lại điêu luyện linh hoạt như rồng bay phượng múa. Quả nhiên là bậc kỳ tài, chỗ cần thanh nên thanh, chỗ cần đậm lại đậm. Viết vừa nhanh vừa rõ nét!

Ta nảy ra ý định xin một chữ " Tuệ" về ngắm chơi,đằng nào ông lão viết đẹp như thế cũng bõ tiền bạc mình bỏ ra, bèn nói cho Tiểu Ái ý định đó. Ai dè nó đã cuống quýt ngăn cản, ta chưa kịp hỏi tại sao thì ông lão nãy giờ cắm cúi viết đã giơ ra một bức thư pháp:

- Cô nương, có phải cô muốn xin lão chữ này?

Ta chăm chú nhìn bức thư pháp vừa mới khô mực, một chữ " Tuệ" uyển chuyển mà vẫn kiên định hiện ra ngay trước mắt, ta sững sờ đến độ không thể tin:

- Lão...sao...lão biết ta muốn xin chữ này?

Ông lão móm mém cười, trông lại càng giống một tiên ông:

- Không phải đều hiện rõ trên mặt cô nương đấy sao?

Ta hốt hoảng xoa nắn khuôn mặt mình, trời ạ, sao chẳng sờ thấy chữ " Tuệ´nào thế nhỉ?

Tiểu Ái bên cạnh bụm miệng cười, sực nhớ đến nó, ta bèn khẩn cầu ông lão:

- Ta muốn xin thêm chữ nữa,ông cho ta chữ nào có thể lấy được nam nhân tốt ấy, ta xin cho con nha đầu này!

Nói xong, ta chĩa tay về phía Tiểu Ái, nó lắp bắp:

- Tỷ tỷ...sao tỷ...lại..lại xin mấy chữ vớ vẩn như thế!

- Thế nào là vớ vẩn, chỉ cần không có tà tâm thì đều là ước muốn chính đáng!

Ta chun mũi, làm mặt quỷ với nó.

Tiểu ái bất lực nhìn ta, cuối cùng cũng đành nhận lấy bức thư pháp đỏ thẫm, chữ " Tinh" đen tuyền nổi bật trên nền giấy, trông lại càng tinh tế!

Lúc sắp sửa rời đi, ta chợt nhận ra một bức thư pháp bị rơi ở dưới chân sạp, tò mò giở ra xem. Đúng là nét chữ của ông lão, là tên ta, " Mẫn".

Ta tức tối hỏi:

- Này, ông lão. Ông có ghét ta thì cũng không nên vò nhàu nó rồi phi tang thế chứ!

Ông lão thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn từ tốn đáp:

- Đúng là của lão viết!

Ông lão này có tài viết chữ, lại còn biết đọc ý nguyện của khách chỉ qua sắc mặt, chắc chắn biết ta tên Đinh Mẫn Mẫn nên cố ý viết ra để dụ dỗ đây. Không ngờ ta lại xin chữ " Tuệ" , phen này là ta được "hời" rồi.

Ta không xấu hổ cuộn bức thư pháp hơi nhàu vào trong tay áo, nói:

- Đấy nhé, là ông không cần bức thư pháp, vậy nó là của ta. Ta chỉ trả tiền hai bức kia thôi đó!

Ông lão bật cười sảng khoái, chẳng những không tức giận trước thói vô lại của ta, còn đem 200 lượng ta vừa trả ban nãy ra trước mặt:

- Lão gửi lại cô nương, lão cho chữ rất tùy tâm. Nhưng với cô nương, lão không tính!

Ta vui mừng cầm lại số bạc, mua được nhiều thịt thỏ nướng lắm đây! Lại còn được cả đôi bức thư pháp tên ta và chàng nữa chứ!

Mặt mũi rạng rỡ như hoa, ta vội vã kéo Tiểu Ái về hướng có bán đồ ăn, ông lão sư gia bèn nói với theo:

- Cô nương Mẫn Mẫn, cứ kiên trì, lão chúc cô may mắn!

Ta đang đói muốn chết, chẳng thèm nghe kỹ xem ông ta nói gì, lôi tuột Tiểu Ái đi.

Tiểu Ái còn kỳ lạ hơn cả ông lão ban nãy, nó vừa theo ta vừa lẩm bẩm:

- Tỷ thật ngốc!

Sao bọn họ cứ liên tục nói mấy câu khó hiểu với ta thế nhỉ, ta nhăn mặt đáp:

- Tỷ chẳng hiểu gì hết!

Nó im lặng một chặp rồi bỗng dưng hất văng ta ra, nét mặt thể hiện sự căm phẫn tột độ, hét lên:

- Ông lão ban nãy nói Diệp công tử có ý với tỷ đó, đừng giả ngốc nữa!

Rồi Tiểu Ái chạy vụt mất, ta đứng trơ như phỗng. Hắn có ý với ta thì sao con nha đầu này lại tức giận đến thế chứ? Hình như sau lần ta thú nhận trót trao thân cho Diệp Tuệ, nó không còn nổi nóng với ta thêm lần nào nữa kia mà.

À ta hiểu rồi, chắc Tiểu Ái lo ta tìm thấy Diệp Tuệ, không ngó ngàng tới nó nữa nên bực mình đây mà. Haizzz, con bé ngốc này! Ta phải tìm nó mới được.

Trời tối dần, ta lởn vởn quanh mấy sạp hàng gần đó, chẳng thấy bóng Tiểu Ái đâu bèn quyết định phi ngựa đến vài tửu lầu, rạp hát,..thậm chí là cả kỹ viện. Vừa bước chân vào, ngửi thấy mùi phấn son nồng nặc của đám nữ nhân trong đó, ta đã vội vã bước ra. May mà hôm nay ta cải nam trang, nếu không bọn chúng sẽ tìm cách giăng bẫy bắt cóc ta vào đó mất, ai mà biết được! Cái lần bị bán vào nơi ô uế đó, e là cả đời này ta không quên nổi!

Tiểu Ái, rốt cuộc con bé này đang ở đâu cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ta cứ lang thang như vậy, chẳng mấy chốc đến một tú lầu, gác sơn màu đỏ rực, lại cao chót vót. Lan can uốn cong còn treo một bông hoa vải cỡ to đỏ như máu. Nom rất giống một lễ thành thân.

Ta đến Tô Châu chưa lâu, đương nhiên không biết hội ném tú cầu do các gia đình quyền quý tổ chức. Đó là những cô nương xinh đẹp, đài các, do quá kén chọn mà muốn dùng trái tú cầu tuyển chọn tướng công cho mình. Âu cũng là duyên trời định!

Một vị công tử mặt rỗ đã giải thích với ta như thế, nhưng chưa để ta kịp hỏi thêm tin tức của Tiểu Ái thì cô nương trên lầu đã liệng trái tú cầu xuống. ở khoảng cách xa nên ta chỉ lờ mờ trông thấy vóc dáng mình hạc xương mai của người ấy. Áng chừng cũng là một mỹ nhân!

Run rủi thế nào mà trái tú cầu tròn vo đó lại bay qua trước mũi ta, như thể chỉ cần vươn tay ra là với được ấy. A di đà phật! Ta là nữ nhân giả trang mà!

Bọn nam nhân xô đẩy nhau giành lấy trái tú cầu, may mà họ không giẫm lên ta. Đủ thấy vị cô nương kia đắt giá thế nào!

Thế rồi một bóng dáng cao ráo phi từ trên ngựa xuống, dùng khinh công trác tuyệt giành được tú cầu, khi chàng khai triển nội công như có ánh sáng hào quang lan tỏa trên vầng trán thông minh ấy, đôi mắt sâu thẳm tựa biển khơi, khóe môi nhạt màu đang nhếch lên đầy giễu cợt!

Chính là chàng.

Diệp Tuệ vẫn tuấn tú như một năm trước, do vừa vận khinh công nên khuôn mặt trắng trẻo của chàng hồng lên như một quả đào mận. Tấm áo trường bào tinh xảo vừa vặn ôm lấy thân hình cao lớn. Ở khoảng cách hơi xa nhưng ta vẫn ngửi thấy mùi cỏ quen thuộc trên cơ thể chàng. Chàng đứng nguyên đó, ngũ quan sắc nét được bao phủ bởi màn đêm tạo nên một khuôn mặt tuấn mĩ đến mị hoặc. Chàng nhìn chằm chằm lên phía cô nương vừa ném tú cầu, miệng vẽ ra nụ cười ấm áp hệt như gió xuân:

- Bắt được rồi!

Hai lúm má như hai đóa mai dương nhỏ đậu trên khuôn mặt Diệp Tuệ, chàng cười. Hai đóa mai dương ấy dường như đang nở rộ theo chàng.

Kể từ khi nhìn thấy chàng, mọi uất ức phải chịu đựng suốt một năm qua của ta như vỡ òa, ta chỉ muốn chạy đến bên chàng, trách chàng tại sao lại nhẫn tâm bắt ta chờ đợi lâu đến thế. Một năm qua, không ngắn cũng chẳng dài, ta đã bị lũ nam nhân thay nhau bắt nạt, còn nhớ có lần một lão thương nhân buôn chè giở trò xàm sỡ, mân mê sờ tay ta. Khiến ta giận đến phát điên, suýt thì đánh hỏng "của quý" của lão. Nhưng vì chàng, ta lại nhẫn nhịn đẩy bàn tay béo ú của gã đó ra. Tất cả cũng chỉ vì được ở lại vùng đất giáp Tô Châu đó, chờ một ngày gặp lại chàng!

Cả đám đông "ồ" lên đầy ngưỡng mộ, các tiểu cô nương xuýt xoa vì tiếc rẻ cũng không ít, ta càng dương dương tự đắc, đến một ông lão không quen biết còn cho rằng ta và Diệp Tuệ sẽ được ở bên nhau, hà cớ gì ta lại không kiên trì chứ?

Thế là ta xuống ngựa, bước lại gần chàng. Đám nam nhân khi nãy đã tản đi gần hết.

- Diệp Tuệ, có phải chàng không?

Ta khe khẽ chạm vào vạt áo chàng, sợ chàng sẽ lại biến mất giống như một năm trước đây!

Diệp Tuệ tay vẫn cầm tú cầu, lạnh lùng nhìn ta, đôi mắt sắc lạnh liếc qua bàn tay rụt rè nắm lấy vạt áo chàng , như thể tay của ta là một vật thể bẩn thỉu nhất trên thế gian. Chàng quay mặt bước lên ngựa.

Thấy chàng tỏ vẻ không quen mình, ta đương nhiên không thể chịu đựng được nữa, chân không đuổi theo ngựa:

- Diệp Tuệ, chàng dừng lại cho ta!

Chàng ta vẫn cứ phi ngựa, chẳng nói chẳng rằng. Đám tùy tùng đằng sau đã quát lên:

- Tên tiểu tử mặt trắng kia, ngươi dựa vào cái gì mà dám ra lệnh cho thiếu gia nhà chúng ta?

Đang chạy theo ngựa mệt rũ cả người,lại nghe một kẻ đáng ghét nhả ra câu đó, ta tiện tay rút luôn một chiếc giày dưới chân phi trúng đầu hắn.

Tên tùy tùng vẫn mải giáo huấn ta, né đòn không kịp, quả nhiên bị trúng giày, hắn kêu "ối" một tiếng rồi ngã xuống đất.

Lúc này, Diệp Tuệ mới xuống ngựa, chậm rãi bước về phía tên tùy tùng bị ngã, gằn từng tiếng mà không thèm để ý tới ta:

- Đứng dậy!

Tên kia hãy còn xoa cục u trên trán, lập cập thưa:

- Vâng...vâng...thiếu gia!

Haha thấy chưa, Diệp Tuệ nhà ta oai nghiêm thế chứ, đồ nô bộc kém cỏi nhà ngươi, một chiếc giày của nữ nhân mà không tránh được.

Ta đang ngoác miệng cười thì tên tùy tùng ban nãy đã nổi xung, hắn giang bàn tay thô kệch tính tát trả ta, chỉ tiếc là Đinh Mẫn Mẫn ta võ công thì không biết nhưng riêng khoản né đòn, nếu khiêm tốn nhận là cao thủ đệ nhị, chẳng có ai dủ tự tin xưng là đệ nhất đâu nhé!

Ta lủi vội ra sau lưng Diệp Tuệ, thò khuôn mặt nhỏ xíu ra trêu chọc tên khốn đó:

- Đánh ta đi! Đánh trái đánh phải, cho ngươi đánh!

Tên tùy tùng nghiến răng nghiến lợi, xây xẩm mặt mày. Tạm thời không thể manh động nên hắn bặm môi một hồi, lát sau nhe hàm răng vàng ệch ra chế nhạo ta:

- Tiểu tử thối! Ngươi có xứng làm nam tử hán hay không? Giữa thanh thiên bạch nhật mà trốn sau lưng thiếu gia nhà chúng ta, xem kìa, xem kìa!

- Hahaha....hahaha...haha

Cả đám tùy tùng chỉ trỏ rồi cùng nhau cười khả ố, ta tức giận giật phắt cây trâm trên búi tóc xuống. Mái tóc như mộtngọn thác đổ dài trên eo ta, mềm

mượt hơn tơ. Bấy giờ Diệp Tuệ mới hoàn hồn, chàng đờ đẫn đứng chắn cho ta từ nãy tới giờ. Lúc này mới bừng tỉnh, tự động dịch xa ta đến mấy trượng.

Đang định bước lên thì ta bị một tên tùy tùng khác chặn lại:

- Hóa ra là một tiểu cô nương giả trang.

Hắn nói

Khốn kiếp! Ta giả trang thì liên quan đến nhà ngươi chắc, mau cút ra để ta nói chuyện với tướng công của ta!

Diệp Tuệ bình tĩnh bước tới chỗ con ngựa, đám tùy tùng hồi nãy cũng không còn cười nhạo ta nữa, mặt kẻ nào kẻ nấy đều thộn ra đến là ngu. Chắc chúng đang thắc mắc tại sao ta cứ bám lẵng nhẵng lấy thiếu gia của chúng. Nhưng xét cho cùng thấy ta là một tiểu cô nương nên cũng không thèm truy cứu nữa!

Ta thấy Diệp Tuệ sắp sửa nhảy lên ngựa phi mất, cuống quýt đẩy lũ người phiền toái kia ra, chạy đến giang tay chắn đường của chàng:

- Không được đi, Diệp Tuệ!

Chàng không hề thay đổi sắc mặt, dợm bước theo hướng khác, ta lại thét ầm lên:

- Chàng đứng lại đó, rõ ràng chính là chàng, sao chàng lại tỏ ra không quen biết ta như vậy?

Diệp Tuệ vẫn im lặng, đám tùy tùng ái ngại nhìn ta, kẻ suýt đánh ta ban nãy mở miệng giải thích:

- Tiểu cô nương, cô nhầm rồi. Công tử nhà chúng ta chắc chắn không quen cô!

Ta hùng hổ đáp:

- Ngươi thì biết cái gì, chàng chính là phu quân của ta!

Tên đó trợn tròn mắt, nhìn ta như kẻ tâm thần rồi lầm bầm:

- Các cô nương thầm thương trộm nhớ công tử nhà ta đâu có ít chứ? Hừ, lại còn mơ tưởng làm thiếu phu nhân Diệp gia!

Mặc kệ bọn họ xì xào bàn tán, ta không cần thiếu phu nhân Diệp gia gì hết. Ta chỉ cần Diệp Tuệ của ta!

- Diệp Tuệ, chàng đừng vờ như không nhớ ta nữa, ta biết chính là chàng. Chính chàng...đêm hôm đó...

Nam nhân đang chuẩn bị lên ngựa không để ta nói hết câu, sắc mặt đã sa sầm xuống, cặp mày kiếm của chàng cau chặt:

- Cô nương! Xin hãy tự trọng!

Mới đó thôi mà tất cả đám tùy tùng đã khinh bỉ lườm ta, hừ, chúng ta đã nói là thiếu gia không quen cô rồi. Thế mà cô cứ liều mạng bám lấy cậu ấy. Đúng là hạng nữ nhân ưa hư vinh.

Bọn chúng muốn nói với ta như vậy đấy!

Ta cười khan hai tiếng, nước mắt theo đuôi mắt chảy tràn xuống gò má, ai khinh thường ta không quan trọng. Chỉ cần chàng, chàng không chê ta mà thôi. Nhưng tại sao đến chính chàng cũng không chịu nhận ta, hay ta đã thực sự tìm lầm người?C

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ta khóc nức nở, dường như bao thống khổ có thể theo dòng nước mắt trôi đi, ta khóc cho đến khi nước mắt nước mũi hoen nhòe khuôn mặt, chàng vẫn vô cảm nhìn ta!

Không có chút bối rối lau nước mắt cho ta như chính ta tự huyễn hoặc. Chàng chỉ lạnh lùng nhếch môi một cái.

Ta lại biết thêm một điều: Không phải cho đi bao nhiêu là sẽ nhận lại được từng ấy!

Diệp Tuệ nói với ta:

- Cô nương, ta quả thật không biết cô, còn nữa, vị tiểu thư ném tú cầu lúc trước là hôn thê sắp cưới của ta. Mong cô đừng luôn miệng nhận ta là phu quân của mình nữa!

Không biết ta?

Là khuôn mặt này, giọng nói này, mùi hương này, trong mơ ta cũng tưởng tượng ra biết bao lần!

Chàng quay lưng lại, bước lên ngựa. Nhưng ta đã nhanh tay chộp lấy lưng áo chàng, nước mắt đã làm nhòe đi tầm nhìn của ta, nhưng trực giác mách bảo, luôn luôn đúng. Ta xé rách một mảnh trên y phục Diệp Tuệ.

Tấm lưng rộng, màu da trắng trẻo khỏe khoắn hiện ra trước mắt, chỉ "xoẹt" một cái, nốt ruồi son nho nhỏ ở bên vai trái của chàng đã xuất hiện. Chính nó, ta nhớ rất rõ. Nó ở bên vai trái, là nốt ruồi son, nhỏ bằng hạt đỗ tương.

Đêm hôm đó, ta đã vô tình nhìn thấy!

Đám tùy tùng sững sờ nhìn ta,Diệp Tuệ phẫn nộ phẩy tay:

- Con dân nữ này mạo phạm bản thiếu gia, đã nói năng tử tế với ả nhưng ả vẫn giở thói vô lại, phạt ả theo quy định cho ta!

Đúng! Ta chỉ là dân nữ, chàng ta lại là thiếu gia độc nhất của quan thái úy Tô Châu này, muốn phạt ta thế nào mà chẳng được!

Ta mỉm cười, hàm răng trắng muốt cắm sâu vào khóe môi:

- Dân nữ Đinh Mẫn Mẫn tình nguyện chịu phạt!

Bọn tùy tùng kéo về phía ta lôi đi xềnh xệch, chàng đã bỏ đi từ lâu!

Chính là chàng, Diệp Tuệ, ta không nhầm!

Thứ ta nhầm lẫn chỉ vỏn vẹn là tình cảm chàng dành cho ta. Không thể nhìn ta một cái ư? Lẽ ra ta nên dứt khoát giống lúc đó, ta bước đường ta, ngươi đi đường ngươi, ta sẽ không phá ngươi và tỷ ấy !

Nhưng ta đã đến Tô Châu xa xôi này, tìm chàng, chỉ vì chàng nói: "Lấy ta".

Ta bị phạt 5 trượng, người đàn ông hành hình to béo, râu rậm nhìn bộ dạng mảnh khảnh của ta, cười giễu:

- Tiểu tử, ngươi thế này có chịu nổi một trượng không đấy?

Ta chẳng buồn đáp lời hắn, thành thực mà nói ta còn mong hắn hãy ra tay mạnh một chút để ta nửa sống nửa chết đi cho rồi.

Trong lòng ta hiện giờ còn ê ẩm gấp trăm lần nỗi đau thể xác, nghĩ thế, ta ngoan ngoãn chìa mông , nam tử hán thì nam tử hán, ta không sợ!

Khi ta nhắm tịt mắt chuẩn bị cho cơn đau đầu tiên thì một tên tùy tùng trong đám vừa nãy mở sập cửa, không phải Diệp Tuệ của ta, khỉ thật, sao ta lại khóc rồi, tay ta mỏi nhừ không tiện lau cho mình, đành để nước mắt lã chã trên mặt. Thành ra bộ dạng thống khổ đó đã lừa được cả tên tùy tùng và gã râu rậm. Tên tùy tùng mặc y phục chàm vẫn khinh bỉ nhìn ta nhưng hắn đã nhanh chóng thì thầm điều gì đó với gã râu rậm.

Kỳ lạ là sau khi chịu phạt, ta không trở thành kẻ tàn phế, vẫn có thể lê thân về tới biệt viện.

Tiểu Ái mở cửa, sợ hãi nhìn ta:

- Mẫn tỷ, tỷ sao vậy?

Trông thấy nó vẫn lành lặn, lòng ta bất giác không còn gánh nặng, ngã vào người nó:

- Tỷ không sao, đừng lo!

Tiểu Ái cứ sụt sùi mãi không thôi, làm ta cũng héo hon theo. Ngày hôm nay của ta như thể chỉ còn có nước mắt ấy. Ta bèn dối nó là trên đường tìm nó đã bị lạc mất ngựa nên phải dò hỏi mãi mới tìm được đường về nhà. Nó đương nhiên không tin, mà quả thật lúc chạy theo Diệp Tuệ, con ngựa của ta cũng không cánh mà bay rồi. Tiểu Ái chỉ vết thương trên mông ta, hồn nhiên hỏi:

- Vậy còn thương tích này, kể cả tỷ có gây lộn thì bọn chúng sao cứ nhằm vào mông mà đánh?

Ta chẳng biết trả lời thế nào đành cười trừ cho qua, ta chẳng muốn kể lại cuộc trùng phùng Diệp Tuệ hôm nay cho ai biết, cứ coi như ta chưa từng gặp lại chàng ở Tô Châu này, Tiểu Ái sẽ không đau đầu thêm vì chuyện của ta nữa!

Tiểu Ái chỉ buồn rầu nhìn ta:

- Tỷ đã không muốn nói, muội không thể ép!

Ta áy náy nhìn nó, nha đầu Tiểu Ái cùng ta chịu khổ đã lâu, tình hơn cả tỷ muội ruột thịt, nhưng tuyệt đối chuyện này không thể cho nó biết, tâm trạng nó đã rất bất ổn, chiều nay vừa bực tức với ta, may mà chưa bỏ ta mà đi. Ta ngẫm một hồi rồi giơ cánh tay trắng trẻo mềm mại ra trước mặt Tiểu Ái:

- Tiểu Ái, hứa với ta một chuyện!

Nó nghiêm túc hỏi lại, ta đáp:

- Sau này, bất kể là chuyện gì, muội cũng không được trốn ta, nổi giận với ta cũng được. Tuyệt đối đừng bỏ mặc ta!

Ta cực kỳ sợ, ngay cả Tiểu Ái cũng bỏ mặc ta giống như Diệp Tuệ, ta sợ không còn ai ở bên ta nữa!

Sắc mặt Tiểu Ái giãn ra, nó đưa ngón tay út chai sạn ngoắc với tay của ta, mỉm cười:

- Muội sẽ luôn ở cạnh tỷ, muội hứa!

Có được lời hứa của Tiểu Ái, ta yên tâm ăn xong một bữa cơm, hai vị cô mẫu cho chúng ta một loại cao xoa bóp mùi đàn hương, rất nóng, nhưng xoa vào những vết thương trên mông lại rất hiệu nghiệm.

Xoa thuốc xong, Tiểu Ái mệt mỏi thiếp đi, cả ngày nó bận bịu may hỷ phục, sau đó còn tốn sức giận ta, làm gì mà thức nổi chứ!

Riêng ta cứ trằn trọc mãi không thôi, đã lâu lắm rồi ta mới mất ngủ, y như lần bị nhốt ở kỹ viện, ta vùng dậy rót trà, rồi cứ thế ngóng mắt lên trời.

Thuở nhỏ, ta rất thích ngắm sao băng, đám nữ nhân nhà ta nói, chỉ cần thành tâm ước nguyện, sao băng sẽ biến điều ước của ta thành sự thực. Đại huynh nói rằng đêm đầu mùa thu sẽ có sao băng, vậy là ta chờ, chờ, chờ mãi đến khi trời đã tản sáng, mặt đã đầy vết đốt của côn trùng mới chịu về phòng. Trận đó ta bị cảm phong hàn nặng, huynh ta bị mẫu thân phạt. Khi đến thăm ta, huynh ấy chỉ nói:

- Muội thật ngốc, ai nói gì là tin đó sao?

Lúc đó ta mới là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, chỉ biết làm mặt lạnh với huynh ta, nhưng từ đó, lời nói dối tưởng chừng vô hại ấy đã cứa một nhát chí mạng vào lòng tin của ta, thời gian trôi đi, ta cứ ngỡ vết thương đó đã lành, nhưng mãi mãi chẳng bao giờ có thể lành được,bởi vì nó đã trở thành một vết sẹo!

Hóa ra một lời nói dối của người mình tin tưởng lại có sức ám ảnh dai dẳng đến vậy, ta không còn hứng thú chờ sao băng nữa, ta không còn tin nó có thể đem ước muốn của ta trở thành sự thật!

Vậy thì Diệp Tuệ, liệu ta còn có thể tin chàng, tin vào tình yêu của ta dành cho chàng hay không?

Đêm đã khuya, tĩnh mịch không một tiếng động, không có ai trả lời ta!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đợi đến mấy hôm sau, nhân lúc mọi người chưa tỉnh, ta rón rén thay bộ y phục thời còn là tiểu thư Đinh gia, đứng trước gương, ta hào hứng xoay một vòng, bộ váy áo màu hồng nhạt, dây lưng có thêu một đóa mẫu đơn nhỏ, chính Tiểu Ái thêu cho ta, sờ gương mặt tiều tụy vì thức đêm của mình. Ta lại thoa thêm chút son, gương mặt trắng nhợt bấy giờ mới hồng lên một chút. Ta đúng là Đinh Mẫn Mẫn hoạt bát của một năm trước, lần này, chắc chắn Diệp Tuệ sẽ nhận ra ta!

Thà rằng đánh liều một phen để biết người đó có thích mình hay không còn hơn cứ cam chịu cả đời, để rồi cuối cùng vẫn không biết người đó đối với mình thế nào!

Ta đắp lại chăn cho Tiểu Ái, đặt một vài chiếc màn thầu ở bàn, sợ nó dậy không thấy mình sẽ lo lắng ta còn cẩn thận viết một mẩu giấy để lại, nói rằng có việc gấp cần giải quyết! Trưa sẽ về ngay!

Ta đến thẳng một trà quán, vì quá vội vã nên chưa kịp ăn điểm tâm sáng. Ta gọi một bát cháo trắngđơn giản, vừa ăn vừa nghe vị tiên sinh tóc đã bạc phơ kể chuyện thái úy Tô Châu rất sinh động, người vây xung quanh luôn tay luôn chân phụ họa theo!

Thái úy Tô Châu là Diệp Nhân Cảnh, Diệp phủ giàu có vô cùng, nghe nói số đinh nạm vàng gắn trên cổng chính đúng 64 cái, đủ thấy chủ nhân đức cao vọng trọng đến thế nào, trong triều, Diệp Nhân Cảnh nổi tiếng mưu mô xảo quyệt. Ông ta là quan thái úy cấp bậc nhị phẩm, chuyên thu nạp các sản vật quý hiếm trong nhân gian làm cống phẩm cho vua chúa. Tiên đế đã băng hà rất sủng ái Diệp Nhân Cảnh, còn cấp riêng cho ông ta một cửa hàng ở Hàng

Châu cho ông ta mặc sức buôn bán kiếm lời. Ai ngờ, tiên đế vừa tạ thế chưa lâu, ông ta đã cấu kết với bọn gian thần loạn đảng, tính kế đục đẽo ngân khố của triều đình. Diệp Nhân Cảnh là một con con cáo già khôn ngoan, chưa chín muồi ắt chưa manh động, ông ta yêu của cải vật chất đến phát điên, gặp cơ hội là vơ vét của cải của dân chúng. Đã nhiều lần dâng sớ đòi trị tội nhưng Diệp Nhân Cảnh luôn luôn có lý lẽ của riêng mình, hoàng đế mới đăng cơ cũng đành ngậm bồ hòn. Mới đây ông ta còn độc ác hơn nữa, đem đứa con trai độc nhất của mình đi làm vật cầu thân, bắt vị công tử đó kết duyên với tiểu thư Sảnh gia, cô nương ấy vừa chua ngoa lại hay ghen tuông. Diệp Nhân Cảnh sẵn sàng đánh đổi tất cả để có chỗ dựa vững chắc trong triều, tiện thời cơ ăn hối lộ thỏa thích!

Đó chẳng phải là cha của Diệp Tuệ, thái úy Tô Châu hay sao?

Ta chưa ngồi vững thì một vị công tử khác đã xen vào:

- Đại thiếu gia Diệp Tuệ đó chẳng phải rất thân thiết với tân hoàng đế ư?

Vị tiên sinh chiêu một ngụm trà, lắc đầu:

- Cậu ta mất mẫu thân từ nhỏ, nghe nói do Diệp Nhân Cảnh hại chết. Thật đáng tiếc cho một thiếu niên tài mạo song toàn, lẽ ra có thể làm một vị quan tốt , lại có người cha quá tham lam vô đạo. Hôn sự là việc của đấng sinh thành. Hoàng thượng sao có thể lấy danh nghĩa thiên tử ra giúp được, vả lại Diệp công tử đó đã chấp nhận hôn sự này rồi, cậu ta bắt được tú cầu của vị cô nương họ Sảnh đó!

Diệp Tuệ chấp nhận hôn sự rồi ư? Với vị cô nương chua ngoa, hau ghen ghét đó?

Ta sốt sắng rót trà cho vị tiên sinh, hỏi dồn:

- Vậy xin hỏi Diệp phủ ở hướng nào?

Tiên sinh kể chuyện hốt hoảng nhìn ta, chân thành khuyên bảo:

- Vị cô nương trẻ tuổi này, cô nghe ta nói, Diệp phủ quanh năm vắng lặng, con dân không dám ghé qua, có lỡ đi qua cũng chẳng dám thở mạnh. Tên hoạn quan Diệp Nhân Cảnh đó mà nghe được sẽ lập tức chồm ra vơ vét của cải, tại sao ấy à, hắn có trăm ngàn cái cớ, tội trạng không thiếu. Người anh em của ta có dạo gánh hàng rong qua đó, chỉ là làm ăn nhỏ, vậy mà đám thuộc hạ của hắn vu ngay tội phá rối trật tự trị an, xàm tấu, bán hàng rong rao có vài tiếng, lấy gì phá rối chứ? Bọn súc sinh, cuối cùng người anh em của ta đành tay trắng trở về. Cô có muốn trả nỗi nhục cho dân chúng Tô Châu, cũng không nên liều mạng như thế!

Vị tiên sinh này đúng là quá giỏi suy diễn rồi, ta mặc dù rất căm phẫn trước hành vi vô nhân tính của gã thái úy đó nhưng trước mắt, Diệp tuệ của ta còn đang bị ép hôn, ta phải cứu chàng. Thử hỏi nếu ta đột nhập phủ Diệp, bị đám tùy tùng róc sạch xương cốt còn có thể cứu Diệp Tuệ được không?

Vì không tiện giải thích với bọn họ nên ta đành mượn danh đại hiệp ra tay trượng nghĩa, hùng hồn đáp:

- Các vị đừng ngăn cản tiểu nữ, thân làm người Tô Châu không thể chứng kiến cảnh dân chúng bị oan ức mãi được!

Sở trường diễn kịch của ta một lần nữa phát huy tác dụng, các bậc trưởng bối, công tử trong trà quán đều tròn xoe mắt nhìn ta, ai nấy đều lộ rõ vẻ thán phục!

Ra khỏi quán trà trước con mắt khâm phục của dân chúng thiên hạ, ta hả hê tiến về hướng Đông, vị tiên sinh kia nói rằng, chỉ cần đi thẳng theo hướng đông, chưa đầy nửa canh giờ sẽ thấy một viên phủ cao to sừng sững, xung quanh không có lấy một bóng người, hoa cỏ bốn mùa chẳng thèm nở, chim muông bốn mùa không thèm hót!

Họ có cần phóng đại mức độ kinh dị của Diệp phủ như vậy không. Ta mồm miệng mấp máy: "quá khen, quá khen!" thực sự chân tay đã mềm oặt như cái màn thầu nhúng nước rồi!

Sau khi cẩn thận đếm lại số đinh nạm vàng trên cổng chính (đúng 64 cái), xác định chính là nơi ở của Diệp Tuệ. Ta bèn tìm một chỗ mát mẻ chờ chàng ra, vị tiên sinh vừa rồi không dối ta, xung quanh đúng là vắng lặng không một quán xá nào hoạt động, từ lúc tới đây đến giờ chỉ có hai con sư tử đá chồm hỗm nhìn ta chòng chọc. Thật là chán muốn chết, ta ngồi bệt xuống bậc thềm, chán nản đếm từng con kiến chạy qua!

Tới khi đếm đến con thứ 230, cơ miệng dần như tê liệt, một đôi giày gấm thêu bỗng xuất hiện trước mắt ta, chết tiệt, con kiến thứ 231 của ta đang bẹp dí dưới đế giày của hắn!

Cổ mỏi nhừ nhưng ta vẫn ngước lên mắng theo thói quen:

- Tránh ra cho bản cô nương xem con 231 nào!

Vừa thấy khuôn mặt quen thuộc đó, tim ta nhảy bình bịch lên như đánh trống, nó đập liên hồi, vừa rộn rã lại vừa lo sợ!

Chàng đứng rất gần nên cơ hồ mùi cỏ đã xộc thẳng vào mũi ta, chỉ có điều khuôn mặt chàng không vui vẻ khi thấy ta chút nào, đôi môi mỏng mím chặt, đường viền môi nhạt màu cũng thẳng tắp theo.

Chàng nói:

- Lại là cô!

Ta chống gối đứng lên, mắt đã hoa đến nỗi có thể nhìn thấy hai Diệp Tuệ rồi, ta vỗ đầu rồi đáp:

- Đúng! Chàng nhận ra chưa? Ta là Đinh Mẫn Mẫn, hôm trước ta cải trang, hôm nay chàng nhận ra rồi chứ?

Diệp Tuệ cười khẩy, bộ trường bào đen bay nhẹ trong gió:

- Cô quá ngây thơ đấy, Đinh cô nương, cô nghĩ cô cải nam thì ta sẽ không nhận ra à?

Ta đúng là rất vui, cười đáp:

- Thế thì hôm trước chàng tỏ thái độ như thế làm gì, muốn ta tới tận đây tìm chắc?

Ta vừa cười vừa nghĩ chàng thật trẻ con, sực nhớ tới câu nói lạ lùng của chàng, ta nghiêm mặt nói:

- Chàng không được gọi ta là Đinh cô nương nữa, ta thích chàng gọi ta là Mẫn Mẫn, nếu chàng còn gọi, ta sẽ không nói chuyện với chàng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Diệp Tuệ cau mày không đáp, quay lưng bước vào cánh cổng toàn đinh nạm vàng, ta vội vã chạy lên phía trước:

- Ê, ta nói, ta nói được chưa?

Chàng gạt ta sang một bên, lạnh lùng:

- Cô đã bị phạt 5 trượng còn chưa chừa hả, có tin bản thiếu gia phạt thêm không?

Ta gật đầu bừa một cái: "Thiếp tin". Đoạn liếc ngang ngó dọc không thấy một tên tùy tùng nào bên cạnh chàng, cười toe nói:

- Nhưng hôm nay ông trời không giúp chàng rồi!

Diệp Tuệ chẳng thèm nhìn ta, thủng thẳng:

- Ta sắp thành thân, cô đừng bám theo ta như loài ruồi bọ khát máu nữa!

Ruồi bọ khát máu ư? Ta thầm nghĩ, có loài vật ngu ngốc nào từ bỏ cuộc sống cô chiêu cậu ấm ở quê nhà, lặn lội đến Tô Châu để tìm chàng hay không?

Cười nhạt.

- Chàng thấy giống lắm hay sao, ta giống con vật đó ở chỗ nào?

Giọng chàng sắc lạnh:

- Thấy ta giàu có, lại là thiếu gia Diệp phủ bèn chạy tới quyến rũ, thế chẳng phải giống lắm sao?

Ta giận run, bàn tay nhỏ bé giơ lên chực tát chàng, nhưng chỉ cách một thước với khuôn mặt tuấn tú đó, ta đã kịp dừng lại. Chúng ta khó khăn lắm mới gặp lại nhau, không nên để bất hòa. Ta khàn khàn lên tiếng:

- Hóa ra trong lòng chàng, ta là hạng nữ nhân ham hư vinh đáng khinh như vậy!

Chàng "phải" một tiếng, không thanh minh, không phủ nhận.

Người ta cứng đơ, Diệp Tuệ vẫn cất giọng đều đều:

- Ta vốn dĩ đã nhận ra cô, nhưng ta không muốn gánh theo một cái nợ. Cô chỉ là một nữ nhân nhẹ dạ, mất đi sự trong trắng vì ta! Hơn thế lại còn tìm đến Tô Châu, làm hỏng lương duyên của ta và Tiểu Liên!

Ngực ta đau buốt như thể có một trận tuyết lở vừa ướp lạnh trái tim ta vậy. Vừa đau lại vừa thắt, ta không kìm nổi vỗ ngực một cái:

- Nhất định chàng dối ta, chàng bị ép thành thân với Sảnh cô nương đó!

Đôi mắt chàng tối sầm:

- Ai nói ta bị ép buộc, là do ta muốn lấy nàng!

Ta nước mắt lưng tròng, không tin nổi đây chính là Diệp Tuệ mà mình vẫn không ngừng tìm kiếm.

- Không thể, cô ấy vừa ngang ngược lại hay ghen tuông. Chàng không thể lấy hạng nữ nhân xấu xa ấy được!

"Bốp"

Má phải của ta nóng ran như bị bỏng, lát sau đã đỏ tấy lên, cổ họng khô khốc, thậm chí đến nuốt nước bọt cũng còn thấy quá khó khăn.

Chàng gằn từng chữ:

- Cô có tin là ta giết chết cô không? Dựa vào cái gì mà dám chê vị hôn thê của bản thiếu gia. Ta không lấy nàng ấy không lẽ chọn cô? Một kẻ đến thêu một cánh mẫu đơn cũng không rành, nấu ăn thì dở tệ hơn cho chó lợn!

Ta quỵ xuống mặt đất, gần như không tin vào tai mình nữa, nước mắt làm chỗ sưng trên mặt ta xót như thể xát muối. Ta cứ thế ôm lấy một bên mặt. Diệp Tuệ đánh ta, chàng đánh ta vì cô nương họ Sảnh đó, thế mà ta còn tưởng chàng muốn lấy ta, còn muốn chạy trốn cùng chàng!

Diệp Tuệ quay lưng lại, hai tay chắp sau đai áo, ra lệnh cho ta:

- Cút ngay, đừng giở cái thứ nước mắt ấy ra nữa. Lần sau thì cấm có đến đây ăn vạ. Ta và cô chỉ là chốn trăng gió qua đường, cuối cùng, ta vẫn chỉ có một thê tử là nàng ấy!

Ta nhanh như chớp lao đến trước mặt Diệp Tuệ, vung tay đánh chàng. Thì ra những lời vô liêm sỉ đó chàng ta cũng có thể nói được. Quả là "hổ phụ sinh hổ tử", hai cha con nhà họ đều quỷ quyệt y như nhau.

Nhưng bàn tay chưa chạm đến má Diệp Tuệ đã bị chàng thô bạo giữ chặt lấy. Cánh tay chàng gim chặt thân thể ta vào cánh cổng nạm đinh cao quý, từng chiếc đinh nhọn đâm sâu qua lớp y phục mỏng manh, da thịt ta gần như tóe máu, đau, ta cắn răng chịu đựng.

Ta quyết không cầu xin chàng tha cho mình!

Một giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt lăn dọc xuống gò má trắng như ngọc, ta nhắm chặt mắt chờ đợi phút giây đám tùy tùng của hắn kéo mình đi. Mấy ngày trước là năm trượng, ta vẫn còn sống, chỉ cần xoa chút cao là có thể chạy nhảy được, lần này cho dù là 10 hay 15 trượng, cùng lắm là ta chết ngay trước mặt hắn. Chết thì sẽ được giải thoát!

Đó chẳng phải là những gì hắn muốn sao? Hắn muốn thì ta cho hắn vừa lòng.

Nhưng không, đám tùy tùng không hề xuất hiện, ta he hé mắt thì thấy khuôn mặt Diệp Tuệ rất gần, gần đến nỗi sống mũi thẳng tắp của hắn đã chạm vào mớ tóc mai bên trán ta.

Hắn ghé sát lại, thì thầm:

- Bản thiếu gia chỉ muốn chơi đùa với cô một chút, có gì không vừa lòng?

Ta mỉm cười, đôi môi thoa son đỏ rỉ ra một dòng máu tươi thấm đẫm cả vạt áo trước ngực, hàm răng đã nhuốm máu nhả từng chữ:

- Tiện nữ nào dám, Diệp thiếu gia để mắt đến đã là phúc phận của tiện nữ rồi!

Hắn nhìn ta đăm đăm, những ngón tay thon dài men theo dòng máu, dừng lại trước đôi môi rướm máu của ta, tay hắn ấm áp còn môi ta thì lạnh lẽo. Đoạn, hắn dịu dàng nâng cằm ta lên ngắm nghía, như thể ta là một món hàng trong tay hắn:

- Cô yêu ta?

Hắn hỏi.

Ta ngoảnh mặt sang một bên, tránh cái nhìn kỳ dị của hắn, đáp:

- Diệp thiếu gia, tiện nữ chỉ muốn lấy ngài thôi!

Hắn bật cười:

- Thế thì có gì khác?

Ta nói: " Rất khác, ta yêu ngài chính là muốn dùng cả tính mạng để bảo vệ ngài. Còn muốn lấy ngài, chỉ là dùng cả đời để trói buộc ngài bên ta mà thôi!"

Tay hắn rời khỏi mặt ta, Diệp Tuệ đẩy ta ngã dúi dụi vào một con sư tử đá bên cổng, thân thể ta đau như bị đá đè. Chỉ có thể ngồi đó nhìn hắn, vết thương ở mông ta khi trước còn chưa lành, nay bị đẩy phịch, cơn đau bất chợt khiến ta xây xẩm cả đầu óc.

- Hóa ra cô cũng giống ông ấy!

Ta cười tươi hơn, ta mà giống cha hắn liệu có thể ép hắn yêu ta không ? nhưng có giống thế nào thì sự thật vẫn là hắn muốn lấy Sảnh cô nương đó.

- Ta chưa bao giờ nói yêu công tử, ta chỉ nói muốn lấy chàng thôi. Chàng đừng hiểu lầm, giờ chàng đã sắp thành thân. Ta nhất quyết không tìm đến nữa, chàng yên tâm!

Ta gượng dậy, bám vào con sư tử đá, men theo những viên gạch lát dưới chân mà bước. Chân ta đã trẹo khớp sau khi bị hắn đẩy ngã. Lúc trước, ta nói không yêu hắn, đã không rơi chút nước mắt nào. Vậy bây giờ, ta cũng không cho phép mình ngã.

Khó nhọc bước ra khỏi Diệp phủ, ta cứ thế tiến về phía trước. Ta muốn đến một nơi thật xa, càng xa Tô Châu này càng tốt. Trời đổ mưa, cơn mưa đầu thu lạnh buốt thấm vào da thịt ta, mưa tầm tã, mây che phủ kín bầu trời. Mắt ta nhòe đi, đằng trước cứ nhập nhoằng dần. Nước mưa rửa sạch máu ở môi ta. Ta đâu có khóc, ngày nhỏ, chơi vật nhau với đám nam nhân. Chân tay đau buốt, ta cũng đâu có khóc!

Ai nấy thấy trời mưa quá lớn đều mải miết chạy, chỉ riêng mình ta...

Thực ra, có những chuyện giống như một cơn mưa, nhất định sẽ phải đến. Có chạy tới chạy lui, vẫn sẽ bị ướt.

Nước mưa rơi trên mặt ta ngày càng nhiều, nước mưa từ khi nào có vị mặn chát như thế này?

Ý thức của ta cứ nhập nhòe dần, mắt đã mờ đến nỗi chẳng thấy bàn tay mình còn mấy ngón, từng giọt mưa lạnh toát rơi trên mặt đường.

Lạnh, rất lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Tiểu thư, không hay rồi, không hay rồi!

Đứa a hoàn nhỏ bé cầm một phong thư vừa mới bóc, vội vã kêu lên. Hàm răng nho nhỏ có chiếc răng khểnh lộ ra, đáng yêu vô cùng.

- Có chuyện gì! Nói ta nghe xem!

Tiểu cô nương giấu vội chiếc khung thêu ra sau lưng mình, nàng mặc bộ váy áo hồng nhạt, sắc mặt tươi tắn. Chiếc đai áo thêu đóa mẫu đơn nhỏ nhắn càng tôn lên vòng eo mềm mại.

Đứa a hoàn cứ lắp bắp, lập bập mãi, tiểu cô nương mất bình tĩnh ném chiếc khung thêu sau lưng về phía nó, trên bức thêu là một đóa mẫu đơn đang hé nở. Con bướm đậu trên cánh mẫu đơn sinh động như thể muốn tung cánh bay ra vòm trời rộng lớn.

- Ngươi có mau nói không? Ta lập tức gả ngươi cho lão Cao bổ củi bây giờ!

Cô nhếch cao khuôn mặt trắng ngần mắng đứa a hoàn nọ, làn da trắng sáng, cơ hồ chạm vào là xước ngay, mịn tựa sứ!

- Tiểu...tiểu thư, thiếu gia có...có thư về, báo là có hỷ sự!

Đứa a hoàn sợ sệt thưa.

Tiểu cô nương chậm rãi hớp trà, đôi môi đỏ mọng hé mở, như có ý cười.

- Việc này thì nên mừng cho huynh ấy chứ, đâu liên can gì tới chúng ta!

Con a hoàn dâng bức thư ngang mày, thẽ thọt như sợ chủ nhân sẽ nổi cáu:

- Nhưng là hôn sự của tiểu thư!

Tiểu cô nương bị giật mình, ngụm trà sen trong miệng phun thẳng vào mặt đứa a hoàn, bàn tay nhỏ bé giật lấy bức thư. Lát sau, cô cau mày nói:

- Đưa ta đến gặp mẫu thân!

Bức thư bị xé thành trăm mảnh, vụ giấy đang xếp hàng dưới mặt đất.

Mẫu thân của tiểu cô nương là người phụ nữ từng trải, phía đuôi mắt đã hằn sâu những vết chân chim nhưng cũng nhận ra thời trẻ bà cũng là một mỹ nhân.

Song, tiểu cô nương lại không hề giống mẫu thân, nếu vẻ đẹp của mẫu thân sắc sảo, kiêu sa thì nhan sắc của tiểu cô nương chỉ có thể được hình dung đến hai từ: lanh lợi.

Tiểu cô nương chớp đôi mắt to tròn như hai chú nai nhỏ, kêu la ầm ĩ:

- Mẫu thân đối xử không tốt với Mẫn Mẫn, phụ thân có ở đây thì....huhuhu...

Nói đoạn còn vờ lau nước mắt giả khóc, dáng điệu lừa người của cô nương trông rất giống phụ thân đã khuất, quả nhiên đã động đến lòng trắc ẩn của mẫu thân.

Bà dịu dàng lau sạch bụi bẩn trên áo quần của tiểu cô nương, mắng:

- Đồ lẻo mép!

Cái mũi nhỏ xíu của tiểu cô nương chun lại, cô chạy đến đấm bóp cho mẫu thân, người đã có tuổi, xương cốt đã trở nên yếu ớt rồi. Cô vừa xoa lưng vừa thủ thỉ:

- Mẫu thân, người có muốn Mẫn Mẫn hầu hạ người suốt đời không?

Nét mặt tiểu cô nương sặc mùi toan tính, cái vẻ mặt tự cho mình là khôn khéo ấy, trông hết sức buồn cười!

Mẫu thân của tiểu cô nương lim dim đôi mắt:

- Ngươi mà hầu hạ ta gì chứ, mau tìm chồng đi, kẻo bà già này tức chết vì ngươi!

Mặt của tiểu cô nương xịu xuống, cái cằm thon gọn không ngừng tì lên vai mẫu thân:

- Mẫu thân, đại huynh định gả Mẫn nhi cho đám A Thiết, Tiểu Quý. Mẫu thân mau ngăn cản huynh ấy đi!

Ai ngờ mẫu thân cô nương ấy lại tán thành ngay tức khắc, khuôn mặt nghiêm khắc thường ngày giãn ra:

- A Thiết, Tiểu Quý đều ổn. Xuất thân trong sạch, tướng mạo tuy hơi xấu nhưng nhân phẩm đáng tin!

Tiểu cô nương nhất quyết không chịu, mặt nhăn nhúm như quả táo bị ngâm rượu:

- Không đâu, con quyết không gả cho hai tên thô kệch đó, nếu mẫu thân ép, con sẽ đào hôn!

Giọng tiểu cô nương lảnh lót mà kiên định, cô nương ấy không cam lòng bị gả cho người mình không yêu!

Cô nương ấy cũng hiểu, đem lòng yêu một kẻ mình không nên yêu, cuộc đời cô sẽ là một tấn bi kịch!

Nhưng từ khi người thiếu niên đó bước vào, cô đã từ thề độc: Cả đời này không lấy kẻ nào khác, ngoài chàng.

****

Ta cảm thấy rất khó thở, lục phủ ngũ tạng cơ hồ rối loạn hết cả, thân thể nóng như bị đốt, một dịch thể tanh nồng trào lên nơi cuống họng.

Máu! Là máu của ta thấm đẫm tấm bình phong bên cạnh . Ta đã mơ một giấc mơ rất dài, giấc mơ được trở về Đinh phủ nuôi dưỡng ta suốt thời thiếu nữ, có bức tường uy nghi mà lúc nào ta cũng muốn trèo qua để đi chơi, có khoảng sân rộng rãi đủ cho ta và đại huynh tha hồ thả diều, có mẫu thân ta hiền từ, còn có cả tấm bài vị lạnh lẽo của phụ thân nữa.

Tất cả, dường như chúng mới diễn ra ngày hôm qua, ta vẫn còn là vị cô nương nhí nhảnh đó, ta vẫn ở Đinh phủ, ta chưa từng gặp chàng!

Vừa nhớ đến chàng, trái tim ta như bị cái gậy vô hình nào đó xọc ngang qua, cơn đau âm ỉ và dai dẳng , ta không muốn yêu chàng nữa, chàngchính là người mà ta không muốn nhớ đến nhất!

Trong giấc mơ, ta đã không thấy chàng!

Ta chỉ nhớ đến Đinh phủ của ta!

“ Xoảng”

Tiếng chậu đồng rơi xuống đất, Tiểu Ái ném chiếc chậu sang một bên, chạy đến bên giường ta, mắt nó dán chặt vào tấm bình phong vấy máu bên cạnh. Do quá vội, Tiểu Ái bị vấp vào cái bàn tròn trước mắt, suýt thì ngã cắm mặt xuống đất, may mà còn nhanh tay, bám vào thành giường, đôi tay bất cẩn bị va chạm mạnh, đã đỏ tấy lên.

Ta ngây người nhìn vết thương trên tay nó, đưa cánh tay rệu rã lên xoa nhẹ:

- Muội ấy à, hở chút là bị thương!

Nó ngước đôi mắt đỏ quạch nhìn bàn tay gầy trơ xương của ta, giọng lạc hẳn đi, đủ thấy Tiểu Ái đã vì ta khóc nhiều thế nào!

- Mẫn tỷ, tay tỷ lạnh quá!

Một giọt nước mắt nóng hổi của nó rơi vào lòng bàn tay ta, lúc này, ta mới nhận ra mình vẫn còn tồn tại , ta còn biết nước mắt của Tiểu Ái rất nóng.

- Mẫn tỷ, muội đã hứa sẽ ở bên tỷ rồi mà! Sao tỷ chưa gì đã muốn bỏ mặc muội thế!

Ta cười buồn, không đáp.

Hôm ta tới tìm Diệp Tuệ, quá trưa không về, Tiểu Ái lo lắng tìm ta khắp nơi, hai vị cô mẫu cũng mất bình tĩnh dò hỏi các hàng quán ở Tô Châu. Cuối cùng tìm được trà quán ta đã ngồi ban sáng. Nghe người chủ quán thán phục kể lại tấm gương dũng cảm của tiểu nữ hiệp là ta. Tiểu Ái cất công đi tìm , kết quả là thấy ta ngất lịm ở trước cửa một ngôi miếu thờ. Nước mưa lạnh buốt làm y phục dính sát vào thân thể ta, tím tái y hệt người sắp chết. Nó vội vàng quăng luôn chiếc ô trên tay, vất vả dìu ta về.

Đúng là chỉ có Tiểu Ái hết lòng hết dạ với ta!

Vả lại, ở Tô Châu xa xôi này, nó và ta phải nương tựa vào nhau mà sống, nó cũng vì ta mà mất đi bao ngày tháng vô lo vô nghĩ. Tuổi xuân của người con gái cơ hồ không thể trở lại.

Một mình ta vì Diệp Tuệ dại dột đã đủ lắm rồi, Tiểu Ái thì không.

Ta lay vai nó: “ Tiểu Ái, chúng ta về Đinh phủ thôi!”.

Nó ngẩng lên, đôi mắt vẫn còn ngấn lệ, vẻ như không tin nổi:

- Về Đinh phủ ư?

Ta gật đầu thay cho câu trả lời.

Nó lại ấp úng, khó xử nhìn sắc mặt ta:

- Nhưng... Mẫn tỷ...Diệp...Diệp công tử đang ở bên ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Hắn, Diệp Tuệ ư? Ta gần như líu cả lưỡi khi nhắc đến cái tên ấy, con tim đập dồn dập, rõ ràng là đang vui mừng khi nghe hắn tới biệt viện.

Nữ nhân chúng ta là sinh vật dễ mủi lòng nhất, có thể hôm qua bị hắn đối xử tệ bạc, bị hắn bạt tai. Nhưng hôm nay, hắn có lòng đến thăm. Trong lòng ta không ngăn nổi cảm giác ấm áp.

Cổ họng tắc nghẹn ngập mùi máu tanh của máu khi nãy cũng đã hít thở được trở lại, có thứ gì đó mềm mại như nước hồ mùa xuân chảy qua lồng ngực ta!

Nhưng nhớ đến chuyện thành thân của Diệp Tuệ, ta không khỏi mâu thuẫn, nam nhân vô tình như hắn đâu có hiếm. Chỉ vì một thoáng ân ái , ta đã bỏ cả quê hương để đi tìm hắn. Đổi lại hắn chỉ nhạt nhẽo nói muốn lấy Sảnh cô nương đó. Giờ đến tìm ta là có ý gì?

Ta thực lòng thích hắn nhưng sẽ không vì hắn tự làm mình tổn thương thêm nữa, càng lấn sâu, người chịu đau chắc chắn là ta. Vậy nên, chi bằng dừng lại chút nào, hay chút ấy!

Ta trở về Đinh phủ, còn hắn vẫn đường đường là đại thiếu gia của Diệp thái úy. Quả thật, nếu hắn có thương hại nạp ta làm thiếp, ta quyết không yên

phận, Mẫn Mẫn ta tuy là một nữ nhân chẳng có ưu điểm nhưng sao có thể chung tướng công với nữ nhân khác.

Đã nạp ta được, cũng có thể nạp thêm người khác!

Cuộc sống đề phòng, đấu đá lẫn nhau của lũ đàn bà trong phủ thái úy, ta không muốn mình cũng trở thành một con người ưa hư vinh, ham tiền như hắn nói!

Mặc dù lý trí đã chiến thắng tình cảm của ta nhưng khi sửa sang y phục bước ra đại sảnh, ta vẫn có chút hy vọng hắn đến vì mình.

Chỉ có điều, nụ cười gượng gạo trên đôi môi nứt nẻ của ta không có dịp được phô bày trước mặt Diệp Tuệ.

Sảnh cô nương và hắn đến may hỷ phục cưới!

Quả thật là nương tử của hắn, người hắn muốn lấy làm thê tử, cả đời này, Sảnh Tiểu Liên.

Hai vị cô mẫu thấy thân thế của hai kẻ đến may hỷ phục không tầm thường, cung kính cúi người:

- Sảnh tiểu thư, Diệp công tử, hai vị đường xa vất vả!

Diệp Tuệ chán ghét nhìn khuôn mặt tiều tụy của ta, nhếch môi:

- Cũng chẳng xa lắm!

Ta chẳng buồn cúi mình trước hai kẻ đê tiện đó, một kẻ thì lợi dụng sự ngây thơ của ta, kẻ kia lại chua ngoa độc ác như mẹ kế, bảo ta phải cúi mình như thế nào đây?

Lần đầu tiên gặp Sảnh Tiểu Liên, ta đã chẳng có thiện cảm với ả, cũng bởi một phần ả là hôn thê sắp cưới của Diệp Tuệ.

Cặp mày lá liễu hơi xếch, đôi môi mỏng quẹt cho thấy cô ta là phường đanh đá nanh nọc, nhưng cũng không thể phủ nhận cũng rất xinh đẹp quyền quý.

Dung mạo sắc bén cùng gia thế hiển hách, còn có ai xứng đôi với con trai độc nhất của thái úy Tô Châu hơn cô ta chứ!

Ta thua thảm, thua trên mọi phương diện, thứ quan trọng nhất ta đâu có sở hữu, hắn chưa bao giờ yêu ta!

Hắn chỉ muốn lấy đi sự trong trắng của ta, sự trong trắng ta đã gìn giữ 17 năm trời.

Sự trong trắng chỉ dành cho nam nhân xứng đáng làm tướng công của ta.

Ta trao cho hắn, nhưng hắn không xứng đáng!

Không xứng chút nào!

Tiểu Ái đứng một bên đã run bần bật, có thể thấy nó đang tức thay cho ta!

- Vị đây chính là Diệp đại thiếu gia?

Hắn hờ hững liếc Tiểu Ái một cái, không buồn đáp lời.

Xem ra Tiểu Ái đã không nhịn nhục nổi nữa, ta cũng chẳng kịp ngăn cho nha đầu ấy lại, nó hừ mũi nói:

- Hóa ra là Diệp công tử đó sao? Đã lâu không gặp ngài, nương tử của ngài quả thật sắc nước hương trời, tiểu thư nhà chúng tôi xem ra đã tự mình đa tình rồi!

Sảnh Tiểu Liên nghi hoặc nhìn Tiểu Ái, cặp mày nhỏ đã hơi xếch nay lại càng nhếch cao hơn, nom phía chân mày như muốn chĩa thẳng lên trời:

- Tiểu thư nhà ngươi?

Ta thấy nếu cứ để yên không chừng Tiểu Ái sẽ nói ra những chuyện tày trời hơn, ta đã hứa với Diệp Tuệ không can dự đến chuyện của hắn, nhất định phải giữ lời hứa!

- Tiểu Ái, chúng ta lầm người rồi!

Ta bước lên kéo Tiểu Ái về phía mình, tránh cái nhìn cau có của Sảnh Tiểu Liên.

Ai ngờ Diệp Tuệ không chịu bỏ qua, hắn nhìn hai chúng ta với vẻ miệt thị rồi khinh khỉnh nói:

- Chuyện thành thân của ông đây đâu đến lượt hai con nô tì chuyên may vá như các ngươi quản đến. Còn không mau làm việc, muốn ta nói với tên họ Hồ rằng hắn đang chứa chấp một lũ vô dụng sao?

Ta cắn môi, thì ra Diệp Tuệ biết ta đã phải chịu đựng hồ Sở Minh thế nào, hơn nữa, vợ của hắn ta còn tàn độc đẩy chúng ta tới biệt viện. Mang tiếng là học hỏi song thực chất là làm thuê ở mướn cho ả, thân phận chúng ta chẳng khác nào cọng cỏ cọng rơm trong tay người khác, may sao, Tiểu Ái may vá rất tốt, ta mới không bị đuổi đi, hắn biết.

Chỉ là hắn cố tình làm ngơ!

Con tim ta như bị ai đó móc ra, ném thẳng xuống vực, tuyệt vọng không đâu kể xiết!

- Phải, Diệp thiếu gia, chúng nô tì có tội!

Hai vị cô mẫu đã sợ đến nỗi mặt mày xanh tái, ta bèn khều Tiểu Ái:

- Tiểu Ái, chúng ta may hỷ phục thôi!

Nó dè dặt nhìn ta, ta biết, hiện giờ mình rất yếu, hơn nữa, hy vọng sống của ta đang chết dần chết mòn từng ngày.

Ta không sợ chết, chết thì chẳng còn có cảm giác gì nữa, ta chỉ sợ Tiểu Ái đau lòng vì ta!

Bấy nhiêu chuyện, ta vẫn có thể chịu đựng được, ta vẫn có thể lướt qua Diệp Tuệ như thể chúng ta chưa từng gặp gỡ, ta vẫn có thể giương mắt nhìn chàng lấy thê tử, còn gì mà ta sợ hãi nữa!

Thứ ta sợ nhất, chỉ là những người ta yêu thương!

Mẫu thân, huynh tẩu, Tiểu Ái.

Ta bước qua phía Sảnh Tiểu Liên, cầm thước đo những số đầu tiên, ánh mắt ả nhìn ta vẫn hằn học như vậy, như thể ta đã cướp mất những thứ thuộc về ả.

Kỳ thực, ta đâu có cướp được gì, một chút cũng không!

Người hắn bảo vệ, đến phút cuối vẫn chỉ là Sảnh Tiểu Liên.

Tiểu Ái nhanh nhẹn đo giúp Diệp Tuệ, trông nó bối rối y hệt cô dâu nhỏ giúp tướng công mặc đồ, tay chân tạm thời không biết để đâu, chạm vào nút áo trường bào của Diệp Tuệ.

Hắn không hiểu phẫn nộ điều gì mà đẩy Tiểu Ái ra, nó loạng choạng ngã bệt xuống đất.

Chiếc thước mảnh trên tay ta rơi xuống, ngoảnh lại đã thấy Diệp Tuệ đang vuốt vuốt lại áo mình.

Gớm thật! Xưa kia không nhờ Tiểu Ái của ta giặt y phục giúp hắn, xem hôm nay hắn còn quần áo mà mặc không? Tên ngạo mạn!

Hắn chỉ tay tới chỗ ta, ra lệnh:

- Cô! Ra đây đo giúp bản thiếu gia!

Ta vẫn nhìn hắn đăm đăm, được thôi, hắn muốn thì ta chiều hắn, dẫu sao chịu đựng con mắt sắc như dao chém người của thê tử nhà hắn nãy giờ, chân tay ta đã bải hoải từ lâu rồi.

Ta lách sát người hắn, dùng đôi tay lạnh lẽo chạm vào nút áo, kỳ lạ là hắn không đẩy phắt ta ra giống Tiểu Ái.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Ta vừa ốm dậy, mới thay vội y phục chưa dùng thuốc. Chứng phong hàn lâu năm khiến ta khốn đốn. Đã cố sức gìm cơn ho nhưng rồi vẫn cứ bộc phát, ta ho rũ rượi. Dường như gan phổi trôi tuột ra ngoài, người ngợm lại hâm hấp sốt.

Hắn thấy ta không ổn , nhíu mày khinh thường. Cặp mày kiếm rậm đó, ta cơ hồ muốn chạm tới, nhưng lại sợ hắn sẽ nổi giận!

Vuốt lại ngực, ta mới ngẩng đầu lên đo tiếp. Sảnh Tiểu Liên và Tiểu Ái đang chăm chú nhìn ta. Ánh mắt của bọn họ có chút tương đồng, ta không biết cả hai đang nghĩ gì.

Diệp Tuệ vẫn đứng thẳng cho ta đo, hắn cao hơn ta cả một cái đầu, thành ra có thể nhìn thấy hết sắc mặt nhợt nhạt của ta khi đó. Ta chỉ có thể giễu mình, hắn vẫn đẹp trai đạo mạo như vậy, còn ta sớm đã trở thành một quả phụ con chết trẻ, úa tàn như cây dây leo cạn kiệt nguồn sống.

- A Tuệ, tại sao trên tay ả lại có chiếc vòng đó?

Sảnh Tiểu Liên lồng lộn chỉ vào chiếc vòng trân châu trên tay ta, thiếu điều đã lao đến xé xác ta thành trăm mảnh. Ta tính trả lại ả, nhưng ả lại hung hăng nói thế này:

- Ngươi biết chiếc vòng này quan trọng với A Tuệ thế nào không? Đó là vật đính ước giữa chàng và nữ nhân chàng yêu thương nhất. Mẫu thân của chàng trước khi mất đã để lại, giờ nó là của ta!

Sảnh Tiểu Liên xòe lòng bàn tay trắng bóc ra trước mặt, có ý đòi lại.

Nữ nhân chàng ta yêu thương nhất ư? Thật nực cười, bây giờ ta mới rõ chiếc vòng trân châu này là do mẫu thân đã mất của hắn để lại, vậy mà ta vô ý cướp đi. Giờ người ta đòi lại không lẽ ta ngoan ngoãn giao ra ư? Còn lâu nhé, Đinh Mẫn Mẫn ta từ nhỏ đã nổi danh khó bảo, thứ mà ta không thích, có ép chết, ta cũng không thèm làm!

Muốn ta tác thành cho đôi cẩu nam nữ các người à? Nằm mơ!

Ta chậm rãi giơ chiếc vòng lên ngang mặt, thứ ánh sáng màu hổ phách trong vắt tựa hồ chiếu sáng khuôn mặt như người sắp chết của ta, phản chiếu cả con ngươi trầm tĩnh mà đen láy của Diệp Tuệ. Giữ nó đã lâu, đương nhiên ta rõ. Khi ta không khỏe, chiếc vòng không sáng như vẻ ban đầu, thông thường, nó sẽ tối đi một chút. Hôm nay, quả nhiên màu hổ phách không còn rực rỡ như lần đầu ta thấy nó, rất ảm đạm!

- Trả cho cô!

Ta cười khì khì, đoạn thả rơi chiếc vòng từ tay xuống mặt đất. Tiếng "coong" vang lên vừa đanh vừa sắc, cơ hồ chọc đến màng nhĩ ngay tức khắc.

Chiếc vòng ngọc mát lạnh vừa ở trên tay ta, chỉ bằng một động tác đẹp đẽ, ta đã trực tiếp biến nó thành hai mảnh vụn.

Vô giá trị!

Thứ tình cảm dành cho một kẻ máu lạnh!

Cũng vô giá trị y như chiếc vòng của mẫu thân hắn vậy!

Chiếc vòng trân châu vỡ làm hai mảnh, nằm im lìm trên mặt đất, ta không có ý nhặt lên, Diệp Tuệ lại càng không. Chỉ riêng Sảnh Tiểu Liên.

Ả ta tiến lại gần, nhặt hai mảnh vụn ghép lại với nhau, chiếc vòng lúc này đã mất hết màu hổ phách vốn có của nó. Cứ như thể rời khỏi tay ta, nó là một vật thể đã chết vậy, mà cũng đúng. Ta đã giết chết nó, giết chết thứ tình cảm ngu muội ta dành cho hắn.

Ả tru tréo hét vào mặt ta: " Con tiện nhân" , đoạn giang bàn tay như hai nhành lan yêu kiều tát ta, nói xem, ta còn sợ gì chứ! Cho dù hôm nayta có bị ả lọc sạch thịt thì cũng chẳng ngán. Hôm trước phu quân ả cũng đánh ta như thế, ta đâu phải gỗ mục mà không biết đau, đến bây giờ ta đã thổ huyết rồi! Ả có đánh chết ta có khi ta còn chắp tay cảm tạ công đức cũng nên. Bọn họ đúng là một đôi phu thê tâm đầu ý hợp.

Bàn tay của Sảnh Tiểu Liên sao vẫn chưa giáng xuống, ả ta còn chờ gì nữa, hay muốn giở chiêu mèo khóc chuột với ta? Đúng, ta đã làm hỏng kỷ vật mẫu thân hắn để lại, đánh ta đi chứ, lý lẽ rành rành ở đó mà!

Ra là Sảnh Tiểu Liên bị Diệp Tuệ ngăn lại, ả tức tối bỏ đi, không thèm nghe hai vị cô mẫu hẹn ngày tới lấy hỷ phục. Riêng gã Diệp Tuệ vẫn nán lại,hừ, đừng mong ta sẽ cảm động trước hành vi " phù nguy cứu khốn" của hắn. Đánh chết ta thì ngươi tưởng nương tử mình yên ổn ư? Ả có là tiểu thư danh giá thế nào, ta là ma cũng khó tha thứ cho ả. Ngươi thông minh lắm, Diệp Tuệ, ngăn ả lại để các ngươi có thể đường đường uống rượu hợp cẩn tân hôn?

Cảm động! Rất cảm động! Ta vỗ tay cho tấm chân tình của hai người:

- Cô có biết cô đáng thương thế nào không? Đinh cô nương?

Hai lúm má nhỏ của hắn hơi nhếch, khuôn mặt càng lúc càng lạnh lẽo!

Ta biết, ta đáng thương đến chết đi được, ta còn hòng giữ vật đính ước của bọn họ, nghĩ rằng bọn họ không thể đến được với nhau. Nhưng dù ta có hủy chiếc vòng ấy đi, người hắn lấy làm thê tử luôn luôn là Sảnh Tiểu Liên.

Chỉ mình ta đa tình mà thôi!

Ta lau vệt máu hoen nơi khóe miệng , cố gắng đứng vững phải thật cao ngạo, ta không cho phép mình gục ngã trước Diệp Tuệ thêm lần nào nữa.

- Diệp công tử nói xem, tiếp theo ta phải làm gì, ta đã giả như không hề quen công tử một năm trước đó thôi!

Vừa nói ta vừa ra sức chẹn ngực, thú thật ta rất khóc chịu, trán đã ướt đẫm mồ hôi, tay chân ngày một nóng giãy y hệt hòn than trên bếp sưởi.

Tiểu Ái bước lên đỡ ta, ta vỗ nhẹ lưng nó, ý nói mình không sao. Đôi mắt Tiểu Ái vẫn trong veo, nó nhìn Diệp Tuệ với vẻ trách móc nhưng trong đôi mắt ấy, ta vẫn nhận ra một thứ tình cảm thầm kín, ta cũng từng nhìn hắn y như vậy.

- Diệp công tử, sao người đối xử với Mẫn tỷ bất công đến thế?

Bất công ư?

Hắn biết đến hai chữ "công bằng" ấy à? Hắn buộc ta nhớ hắn, yêu hắn, tình nguyện tìm hắn.

Hắn không thích ta, hắn có quyền rũ bỏ, hắn lấy thê tử, ta cũng không có tư cách can thiệp.

Thời thế loạn lạc, ai ai cũng có thể thay đổi!

Ta đâu có là gì với hắn, thế nên, đối xử công bằng hay không công bằng, cũng như vậy mà thôi!

Miệng đã khô khốc nhưng ta vẫn cố nói với Tiểu Ái:

- Tiểu Ái, em pha cho ta chút trà gừng, ta khát quá!

Tiểu Ái nghe vậy giật nảy mình lên một cái, ta đoán chắc nó vừa nhớ ra ta vẫn chưa dùng cơm, chưa uống thuốc nên lật đật chạy xuống sửa soạn trà gừng cho ta thật.

Đợi Tiểu Ái chạy đi rồi, ta mới nói với Diệp Tuệ:

- Tiếp theo, ngươi muốn ta làm gì?

Mắt hắn trợn trừng trừng, đáp:

- Rời khỏi Tô Châu ngay lập tức!

Ta cười khẩy : " Ngươi nghĩ mình là ai mà hết lần này tới lần khác ra lệnh cho ta?"

Bỗng dưng hắn cười to hơn cả ta:

- Ta là ai à? Ta tưởng điều này Đinh cô nương rõ nhất chứ! Cô đã lặn lội tìm đường đến phủ của ta, hơn nữa còn kiên nhẫn đếm kiến chờ ta xuất hiện!

- Ngươi muốn gì?

Càng ngày ta càng thấy ghê tởm Diệp Tuệ, hắn thừa biết cách dồn người khác đến ngõ cụt, vậy mà xưa nay nhìn vẻ mặt đường hoàng của hắn, ta đã đem lòng mến mộ, giờ thì quá muộn rồi!

Dường như , ta đang sụt chân vào một vũng bùn nhầy nhụa, càng vùng vẫy lại càng lún sâu!

- Lật tung cái biệt viện này lên, làm cho Hồ ca ca của cô khuynh gia bại sản!

Gia sản của tên khốn họ Hồ dù sao cũng là của thúc ta để lại, không thể để cho hắn một tay lật đổ được!

- Ra là ngươi ghen với huynh ấy, thật bỉ ổi!

Hắn quắc mắt nhìn ta, buông ra một câu tàn nhẫn:

- Ghen? Cô nhìn lại mình xem, đáng sao?

Ta nhìn lại mình, chỉ thấy một thiếu nữ gầy rộc,da dẻ tái xanh, bụng dính sát vào lưng, đúng là trông thế nào cũng không xứng với hắn!

Ừ thì, ta không xứng!

- Vậy chứ ngươi lấy huynh ấy ra uy hiếp ta làm gì?

- Hừ, để cho cô biến xa bản thiếu gia một chút. Ta không muốn nhìn thấy cô thêm lần nào nữa!

Ta chẳng nói được gì, cơn đau như xé gan xé phổi giờ đây đang ngự trị trong lồng ngực ta, ta có khóc đâu, ta không khóc, chỉ là nước mắt không chịu nghe theo sự điều khiển của ta!

Nghe nói muốn cho nước mắt chảy ngược vào trong chỉ cần ngước mắt lên trời, nhắm chặt hai mắt lại, nhưng sao nước mắt cứ thi nhau rớt xuống hai bên cằm thế này!

Ta từ khi nào trở nên yếu đuối, dễ bắt nạt như vậy!

Một, hai giọt nước mắt của ta rớt xuống sàn nhà lạnh lẽo, cách mũi giày gấm của Diệp Tuệ đúng nửa thốn.

Không biết có nhầm lẫn gì, ta để ý thấy sắc mặt hắn mềm đi một chút!

Chắc là đang thương hại ta!

- Không cần bận tâm tới ta! Ta sẽ trở về Đình phủ!

Hắn " ừ" một tiếng, không nói chuyện.

- Ta có điều kiện!

Hắn ngạc nhiên nhìn, giống như đang hỏi: " Cô là cái thá gì mà dám ra điều kiện với bản thiếu gia" nhưng vẫn nhẫn nại chờ, không hề có ý bỏ đi!

- Ngươi tiễn ta một đoạn đường, có được không? Cả đời này ta và ngươi có thể sẽ không gặp lại nữa!

Thấy hắn quay lưng lại không đáp, ta nghĩ chắc mẩm là không đồng ý rồi. Đang định xỉ vả hắn quá nhỏ nhen thì hắn đã ép sát lại, giống như một năm trước, thô bạo cắn xé ta, nhưng lần này là ở má!

Bờ môi hắn mềm mại, nóng bỏng khác hẳn với khuôn mặt băng lạnh của ta, bất giác má ta cũng nóng bừng lên, tim đập rộn ràng. Đây chẳng phải là những gì ta mong chờ suốt thời gian qua ư? Sự yêu chiều của hắn!

Trên người hắn có mùi cỏ nồng đượm. Đúng là mùi hương ta đã tưởng tượng ra bấy lâu nay, cánh tay mạnh mẽ ghì chặt phần eo như sợ ta sẽ bỏ đi mất!

Rõ ràng ta yêu cầu hắn đến tiễn mình một đoạn đường, ai dè hắn lại hành sự thế này. Đã vậy Diệp Tuệ như đọc được suy nghĩ của ta, hắn rít qua kẽ răng:

- Chẳng phải cô muốn thế này ư? Ta chiều cô thôi!

Hắn vẫn cứ cắn ta ngấu nghiến, hai hàm răng cặp chặt lấy một bên mặt như thể muốn làm bật máu.

Nhưng ta mặc kệ, là cả đời, cả kiếp này không tương phùng.

Hắn nhanh hơn ta tưởng, rời khỏi mặt ta ngay tức khắc, trong khi ta vẫn đang đê mê, cảm giác bờ môi ẩm ướt có lướt qua môi ta một chút, hắn đã thở đều đều vào mặt ta:

- Ta ghét những thứ gì là cuối cùng, ghét cả cô!

Hắn nói mà mắt có một thứ cảm xúc không nói được thành lời, dâng trào cuộn xoáy.

Ta cảm giác đó không phải là ánh mắt nên có khi ghét bỏ một người, ta nghĩ, nếu thực sự căm ghét là không thèm đếm xỉa tới người đó sống hay chết, chứ không phải nhìn ta với ánh mắt phức tạp như hiện giờ.

Nhưng ta cũng không thể khẳng định điều gì mới hơn, có thể, hắn sẽ không tiễn ta một đoạn đường nào cả!

Cũng tốt, ta đã đoán trước được điều này!

Ta không đau lòng, ta có thể yên tâm trở về Đình phủ của ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chẳng ngờ khi hắn vừa rời đi, ta lại ngã vật ra thập tử nhất sinh!

Sau trận cảm phong hàn từ thuở chờ sao băng hồi nhỏ, ta đâm ra mẫn cảm với những thứ lạnh giá, trông thấy bông tuyết mềm mại tựa xốp, ta không khỏi kinh hồn bạt vía, khi các đứa trẻ khác thích thú với thứ trắng tinh ấy, ta lại thu mình trong lớp chăn ấm áp. Ta sợ thân thể mình lại nóng hầm hập như hòn than, không ngừng vã mồ hôi, mồm miệng khô khốc trệu trạo nhai cháo mà không khác nhai sỏi vụn, mỗi lần cảm phong hàn, ta sẽ thiêm thiếp ba đêm là ít, ta lại mơ thấy phụ thân!

Thực ra chỉ là phụ thân trong tưởng tượng của ta, nghe mẫu thân kể rằng ta rất giống người, vậy là trong mơ ta trông thấy một người đàn ông dáng vẻ y hệt mình, chỉ là cao hơn ta, hiền từ hơn ta!

Đó là phụ thân của ta! Không phải tấm bài vị mà hằng năm mẫu thân lại cẩn thận lau chùi.

Nhớ một lần ta cũng muốn chơi tuyết cùng Tiểu Ái, len lén ra ngoài lúc trời đại hàn, dù đã mặc ba lớp áo dày, cái lạnh thấu qua da thịt không khỏi làm răng lợi ta va vào nhau lập cập!

Cái lạnh thấu xương sống ấy, ta không quên, đúng là sau đó ta liệt giường, vì cả gan ăn một nắm tuyết tan.

Tuyết không có vị, có những bông tuyết trong như những viên pha lê, ta cũng hiếu kỳ sờ thử, cảm giác tuyết tan trong miệng y hệt bỏ một nắm cát lên mu bàn chân, hơi tê tê rồi tan trong vòm miệng nhanh chóng. May mà Tiểu Ái đến kịp, nếu không lần đó chưa biết chừng ta đã đi hầu Diêm Vương rồi!

Ta sốt mê man, nói năng lộn xộn, chẳng nhớ được gì, chỉ mơ thấy một người đàn ông rất mực lo lắng cho ta, phụ thân!

Cổ họng đau rát suốt mấy ngày sau đó, ta gần như chỉ có thể ú ớ nổi mấy câu.

Ta rất lạnh, rất sợ lạnh!

Lần này, không rõ ta sẽ ốm bao lâu nữa!

Gân cốt ngày càng trở nên chây lì, mỗi lần ho xong chân tay run lẩy bẩy, mũi đỏ ửng lên như nhiễm lạnh ,ấy vậy mà ta vẫn cứ hôn mê không biết gì trong từng ấy ngày!

Phụ thân lại xuất hiện trong giấc mơ của ta, nhưng lần này, người gần lắm, gần như thể chỉ cần vươn tay ra là sẽ chạm vào vạt áo đen tuyền ấy!

Trường bào đen tuyền, bên trong tay áo thêu chìm một chữ " Cảnh"!

Là chàng....Diệp Tuệ!

Phụ thân ta khi còn sống chỉ mặc độc một kiểu áo, áo vạt chéo từ thời Bắc Tống!

Chàng đứng nghiêm trang, từ từ xoay người về phía ta, đôi môi nhạt màu khẽ hé mở:

- Nàng! Lấy ta!

Ngay cả trong mơ chàng cũng không quên trêu chọc ta, chàng có thê tử của mình, ta có Đinh phủ của ta.

Hai chúng ta vốn dĩ là hai con người không liên quan đến nhau!

Lúc sắp chết, con người ai cũng tỉnh táo hơn thường ngày.

Ta cứ đứng bất động nhìn chàng như vậy, quả thật trong mơ, chàng mới dịu dàng với ta như thế, nếu là hiện thực, sẽ chẳng bao giờ chàng thèm nói chuyện với ta, chàng rất ghét ta, muốn ta rời khỏi Tô Châu này, càng xa càng tốt!

Nhưng ta vẫn chưa chết, lúc nửa mê nửa tỉnh, ta thấy một vài bóng người lởn vởn trước mắt. Tuy không thể gượng dậy nhưng ta lờ mờ nghe họ trao đổi gì đó về bệnh tình của mình.

Đại khái là Tiểu Ái cứ sụt sùi mãi!

Một đêm, bụng dạ cồn cào rất khó chịu, ta bèn khe khẽ gọi Tiểu Ái:

- Tiểu Ái...mứt quả...thuốc đắng...

Ta chỉ nói rời rạc mà Tiểu Ái cũng hiểu, mứt quảlà món quả tươi ngân đường Tiểu Ái hay làm nhất, hồi ở Đinh phủ, mỗi lần ta bệnh nặng, thuốc lại đắng nghét, nếu không nhờ mứt quả e là khó sống đến hôm nay.

Một miếng mứt nhỏ được đưa sát mép ta, tay Tiểu Ái rất to, rất ấm, rất vững chãi.

Ta bị sặc, nước miếng văng tung tóe vào tay Tiểu Ái, bàn tay ấy nhẹ nhàng lau mép cho ta

Không sợ bẩn!

Tay nó được chăm sóc tốt thật, độ này không cảm nhận thấy vết chai sần nữa!

Ta trệu trạo nhai xong miếng mứt, bụng cũng bớt âm ỉ, thuốc đã ngấm, ta vững dạ ngủ một giấc.

Đêm hôm đó, ta không mơ thấy phụ thân nữa!

Nhờ miếng mứt ngòn ngọt dẻo tựa mạch nha, ý chí phải sống của ta dâng cao ngút trời!

Tới sáng hôm sau, lồng ngực ta không còn căng tức như những hôm trước đó, cổ họng cũng bớt bỏng rát, mặt mũi có chút khí sắc.

Đại khái là không hôn mê bất tỉnh nữa!

Vừa mở mắt đã thấy hai vị cô mẫu và Tiểu Ái đương túc trực bên cạnh, ai nấy đều nhìn ta với vẻ xót xa, ta nhoẻn cười:

- Ta đã chết đâu nào? Mấy người sao cứ ủ dột thế?

Tiểu Ái nắm chắc tay ta, thật kỳ cục, tay nó hôm nay sao lại thô sần rồi, chắc chắn mấy đêm chăm ta bệnh, không chịu ăn uống đầy đủ đây mà!

Hai vị cô mẫu nước mắt ngắn dài, một người chắp tay cầu trời khấn phật:

- Ơn trời, may mà có....

Chưa đợi vị cô mẫu nói xong, Tiểu Ái đã ra hiệu im lặng, vị cô mẫu vừa tự vả miệng vừa tự lẩm bẩm câu gì đó, ta không rõ!

Họ trật tự cũng tốt, vừa mới hồi phục sức khỏe đã nghe mấy câu than thở khóc mếu, ta thật phiền đến chết mất!

Được hai ngày tiếp thì ta đã cuồng chân không chịu nổi, nửa thánh ốm liệt giường thật là khoảng thời gian sầu thảm nhất đời ta.

Tình yêu đã đổ nát, nay cuộc sống tự do tự tại bị kìm kẹp, quả là không còn gì uất hận hơn nữa!

Tiểu Ái trông nom ta rất chặt, ta chẳng thể trốn những bát thuốc đắng như hoàng liên của nó, may mà còn có mứt quả ăn chơi, nó nói nếu ta còn đổ thuốc đại phu cho đi, sẽ không bao giờ được nếm mùi vị mứt quả nữa. Nó thật biết cách trị ta, đã không ăn thì thôi, giờ nhâm nhi đã quen, thành ra ngày nào không có mứt quả là ta không chịu uống thuốc. Có mấy dạo quả tươi quá đắt, thế Lf Tiểu Ái đành hái tạm một chút dâu rừng làm mứt cho ta, mùi vị cũng không tồi, chỉ là hơi chua một chút.

Ta biết nó sợ ta không biết lo cho sức khỏe của chính mình, sợ ta sẽ bỏ mặc lại nó ở Tô Châu xa xôi này, nhưng ta biết chắc, nhất định ta sẽ trở về Đinh phủ của mình, đó mới là nhà của ta. Cho nên, những ngày ốm yếu ta cố gắng ăn thật nhiều đặc sản Tô Châu. Tính ta từ nhỏ đã vậy, càng có chuyện càng ăn uống trâu bò, Tô Châu sầm uất, ta sẽ mãi mãi không trở lại nơi đây nữa, chi bằng cứ thực hiện bằng hết những gì mình thích!

Ta nhất định sẽ lấy lại sức khỏe, thành thân với một nam nhân tốt hơn Diệp Tuệ, có điều, ta chưa nghĩ sẽ lấy ai, ngoài chàng!

Giá như chàng chết đi, hoặc chưa từng tồn tại! Thì vui vẻ biết bao!

Sức khỏe đã ổn, ta định nói với Tiểu Ái ý định rời khỏi Tô Châu đầy rẫy đau khổ này thì một việc không may xảy ra, Hồ Sở Minh cùng vợ hắn đến biệt viện.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Thực ra lúc hai vợ chồng hắn đến ta cũng chẳng biết, lúc đó ta đang trốn vào một gốc cây cổ thụ ăn một cây kẹo hồ lô to đùng, đường dính đầy mép.

Nghe hai vị cô mẫu nói vợ của hắn biết tin Diệp Tuệ và Sảnh Tiểu Liên đến biệt viện may hỷ phục đã sốt sắng không chịu đựng được, thế nên ả vội vã đến đốc thúc chúng ta!

Hai kẻ có gia thế nhất Tô Châu thành thân, đương nhiên là niềm vui lớn, hơn nữa biệt viện của Hồ Sở Minh lại được " chọn mặt gửi vàng" may y phục cưới. Chưa nói đến tiền công may, chỉ riêng thanh thế của hắn đương nhiên sẽ được nâng lên không ít rồi.

Đã lâu không gặp, Hồ Sở Minh vẫn y như con mèo trong xó bếp, vợ nói một ắt không dám cãi hai:

- Sao biệt viện lại bừa bãi thế này, thật xấu mặt mà, còn cỏ ở sân sau nữa, mọc quá đầu người rồi đấy!

- Cho lũ các người ăn ở thật là vô dụng, nhìn xem, mạng nhện đã chăng kín bốn góc rồi!

Phát đau đầu! Ả đàn bà lắm điều này, không có chúng ta xem cái biệt viện của ả có được hai kẻ đê tiện ấy để mắt tới không? Ta đồ rằng Diệp Tuệ đã biết ta "nương nhờ" Hồ Sở Minh đã lâu, cho nên, hôm đó hắn cố ý dẫn nương tử của mình tới.

Đúng là một mũi tên trúng hai đích, vừa dằn mặt kẻ bám theo là ta, vừa tiện đường uy hiếp. Nếu ta không biến khỏi Tô Châu, hắn sẽ mượn danh người cha tàn bạo của mình, lật tung cái biệt viện bé nhỏ này lên!

Đấu với hắn, ta đương nhiên thua, hắn đúng là kẻ có dự trù đúng đắn, ta mặc dầu ghét cay ghét đắng vợ chồng Hồ Sở Minh trước mặt, nhưng cũng chẳng nỡ để tâm huyết cả đời của thúc thúc tan thành mây khói trong chốc lát.

Một kẻ có dã tâm!

Nhưng thành thực mà nói, ta cũng chẳng quỵ lụy lắm vì bị hắn lừa phỉnh, một nữ nhân đểnh đoảng như ta thì có cái gì để hắn lợi dụng chứ?

Thật chẳng biết hắn thích lừa gạt ta ở chỗ nào? Xung quanh hắn đâu thiếu nữ nhân thầm thương trộm nhớ, hơn nữa, các cô nương ấy lại còn như hoa như ngọc. Hắn nhắm mắt chọn bừa một người cũng còn thú vị hơn ta, à, chắc là các cô nương ấy không bám theo hắn dai dẳng như ta. Chỉ có ta phát điên bỏ cả Đinh phủ để đi tìm hắn thôi!

Rảnh rỗi thật!

Ta chỉ khó chịu vì hắn thành thân với người con gái khác trước mặt ta, âu yếm, bảo vệ ả hơn cả ta.

Đó là ghen ư?

Nực cười hơn là một kẻ như ta có tư cách gì mà ghen tuông cơ chứ, đáng cười quá đúng không?

Nhưng có đáng cười thế nào ta cũng phải ngăn chặn người đàn bà trước mặt đã, ta nhanh nhảu nói với ả:

- Biểu tẩu, hỷ phục đã may xong rồi, tẩu xem bọn muội may có vừa ý không?

Ả ta nguýt dài, lách qua người ta, vào phía bên trong có hai vị cô mẫu đang run lẩy bẩy chờ sẵn.

Bộ hỷ phục đỏ thắm được dệt bằng tơ tằm, sờ vào mềm mại cảm giác như đang chuốt từng sợi tơ mảnh vậy, kiểu dáng đơn giản trang nhã, vạt áo dài cân xứng, không có nhiều hoa văn, chỉ có một đôi phượng hoàng như ẩn như hiện trên ngực áo.

Quả thật là tay nghề của Tiểu Ái. Ta ngạc nhiên đến thần cả người, chưa khi nào trông thấy một tác phẩm hoàn hảo như cặp hỷ phục trước mắt.

Nhân lúc ả đàn bà độc ác còn đang ngắm nghía chiếc mũ phượng nặng trĩu đính nào là ngọc trai, vàng xuyến, lông chim phỉ phúy. Tên khốn Hồ Sở Minh đã lôi tuột ta ra phía sau biệt viện.

Hắn hốt hoảng sờ nắn khuôn mặt ta, thấy vết tích của Diệp Tuệ để lại, thảng thốt kêu lên:

- Mẫn Mẫn, mặt của muội...

Bấy lâu nay ta cũng chẳng thèm soi gương chỉnh trang dung mạo, nay thấy hắn kêu lên như vậy chắc chắn là " vết thơm" của Diệp Tuệ kia rồi.

Tên vô sỉ đó nghiến răng nghiến lợi gặm khuôn mặt ta, chẳng trách đã hơn nửa tháng dưỡng bệnh mà vết thâm trên mặt còn chưa tan hẳn.

Nghe Hồ Sở Minh tả lại thì hiện nay trên khuôn mặt ta có một đồng xu màu đen nhạt.

- Muội gầy quá, dung nhan còn tiều tụy đi nữa!

Hắn làm ra vẻ tiếc thương rồi dang rộng đôi tay, tính ôm ta vào lòng. Khốn kiếp! Ả thê tử hay ghen tuông nhà hắn còn trong kia mà hắn dám...

Ta cố gắng lắm mới thoát khỏi vòng tay quỷ ám của Hồ Sở Minh, còn đang muốn nói cho hắn biết ý định trở về Đinh phủ thì hắn đã sấn đến gần, chạm một cái nhẹ như chuồn chuồn đạp nước lên phần má của ta:

- Để ta giúp muội xoa vết đau!

Đau? Đau cái tổ tiên tiền đế nhà ngươi! Ta giật nảy mình, mặt méo xệch chạy như bay về phía trước. Tên đại dâm tặc Hồ Sở Minh, ngươi cứ đợi bà đây...

Oái!

Ối!

Áaaaa!

Vừa chạy vừa ngoảnh lại nhìn hắn, ta đâm sầm vào gốc cây trước mặt.

Đương nhiên là trán lại tấy thêm một vết nữa!

Hoa mày chóng mặt mãi mới đứng dậy nổi, tự xoa vết đau trên trán, ta nhíu mày nhìn Hồ Sở Minh đang khoanh tay bên cạnh:

- Tiểu phúc tinh! Nếu muội ngại thì ta sẽ không bày tỏ tình cảm bừa bãi nữa, nhưng sau này chúng ta chẳng phải...

Hắn chưa nói xong mặt ta đã dài ngoẵng. Tiểu phúc tinh? Ngại?

Gã này bệnh tình ngày một trầm trọng nữa rồi!

Lúc cần gã đỡ dậy thì gã lại thản nhiên đứng một bên giảng đạo. Mà suy cho cùng gã Hồ Sở Minh này tướng mạo dáng vẻ đều toát ra nét chững chạc, ngay cả hồi nhỏ, gã sống chết giành kẹo của ta. Ta cũng không căm ghét gã như hiện tại. Ban đầu gặp lại gã trong lễ thành thân của đại huynh, gã xoa dầu giúp ta, ta còn nghĩ gã thật lòng muốn lấy mình, ai ngờ gã lại là kẻ ham hư vinh, bỉ ổi, hơn nữa còn nhu nhược với nương tử vô cùng!

Đúng là lòng dạ lũ đàn ông, còn khó hơn mò kim đáy bể gấp trăm lần ấy chứ!

Ta chán nản ngáp một cái, không ư hử gì nữa.

- Mà tiểu phúc tinh, muội làm cách nào để cái gã họ hàng xa Diệp Tuệ của muội đến biệt viện của chúng ta thế?

Họ hàng xa? Diệp Tuệ?

- Huynh không cần biết, đã là họ hàng của muội, sao dám không nghe muội chứ!

Ta hống hách nói.

Mặt Hồ Sở Minh không ngừng co giật, gã chỉ vào mũi ta rồi lên giọng:

- Muội...nể tình muội đang bị bệnh. Sau này ta là tướng công của muội, nhất nhất phải cung phụng ta, ta muốn biết ắt phải nói. Thôi lần này ta cho qua!

Ta nhổ vào, hừ, sao ngươi không dạy dỗ vợ mình như thế ấy? Hay gia đình của ả giàu có hơn Đinh phủ nhà ta?

Đúng là cái đồ sợ chết!

Ta sa sầm mặt, không đôi co, gã lại tưởng là ta đang giận.

Gã ngồi sát vào ta, ta lại dịch xa một chút!

- Ta nói muội hay, Diệp Tuệ đó vô cùng kỹ tính, hắn không bao giờ mặc y phục đã được chế tác tinh xảo ở Diệp phủ, hắn chỉ ưa chuộng loại vải của vùng Giang Nam, nghe nói là quê hương mẹ hắn. Đúng, là thợ ở vùng đó đích thân may. Lần này, hắn lại tìm đến biệt viện may hỷ phục, tốt quá rồi, tốt quá rồi!

Hồ Sở Minh hoa tay múa chân y hệt một con rối.

Ta thầm nghĩ, cái tên khốn Diệp Tuệ này xem ra cũng có tình có nghĩa đấy chứ nhỉ, chẳng như người cha tàn bạo của hắn, vị tiên sinh trong trà quán có nói chính cha hắn ra tay sát hại mẫu thân hắn mà!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Còn đương suy nghĩ thì tẩu tẩu đã cùng hai vị cô mẫu bước ra, không biết cô ả đã đứng sau chúng ta tự bao giờ, ả đằng hắng giọng thị uy:

- Mẫn Mẫn, y phục lần này muội và Tiểu Ái may cũng tạm được. Hai vị cô mẫu lại khen muội tính tình nhanh nhẹn, tính toán sổ sách không ai bằng. Sau này phải cố gắng hơn nữa!

Ta " vâng" một tiếng, thầm nguyền rủa, Tiểu Ái nhà ta may vá thêu thùa mà không ổn thì ngươi đi mà làm!

Ả lại ra hiệu cho Hồ Sở Minh, hắn hớn hở lao đi, trước khi đi còn cười với ta một cái! Ta chết đây!

Ta còn chưa vội mừng thì Hồ Sở Minh đã quay trở lại, trên tay hắn là một đôi thỏ trắng, biểu tẩu đích thân bế đôi thỏ trao vào tay ta, hai con vật mềm mại ấy không ngừng cọ quậy trong lòng ta:

- Mẫn Mẫn, ta biết muội thích thỏ, nên đem tặng muội hai con, à, muội nhớ tĩnh dưỡng cho tốt, còn có sức lôi kéo người họ hàng xa của muội đến biệt

viện của chúng ta nữa!

Nói xong, ả che miệng cười. Lần đầu tiên ả cười với ta vì mục đích lợi nhuận, đáng buồn hơn nữa là liếc mắt sang phía Hồ Sở Minh, gã đó còn đang làm ra một cái mặt khuyến khích ta lập công nữa chứ.

Thật đúng là một đôi phu thê hám danh như nhau!

Đợi ả và Hồ Sở Minh ra về thì hai vị cô mẫu tốt bụng mới kéo ta vào một góc thủ thỉ, họ nói Sảnh Tiểu Liên có vẻ rất " thích" ta, khi nãy nghe vợ của Hồ Sở Minh nói rất có thể ả sẽ đến biệt viện của chúng ta một cách thường xuyên.

Hừ, đến thì đến, ta chẳng sợ, dẫu sao ta cũng sắp trở về Đinh phủ của ta rồi.

Đến bữa, ta lập tức xách dao giết chết một con thỏ béo mượt nướng lên ăn, con thỏ còn lại ngồi trong chuồng sợ sệt không dám ăn cà rốt hai vị cô mẫu thái sẵn. Nhìn thấy huynh đệ của mình bị giết thịt ngay trước mắt, ăn sao cho nổi!

Ta đương nhiên rất vui, thỏ nướng quết mật ong bên ngoài, thịt vừa bùi lại vừa thơm!

Dọn xong bát đũa rồi mà vẫn chẳng thấy Tiểu Ái đâu, ta đâm lo lắng, may mà nó về ngay sau đó. Tiểu Ái xách một vài thang thuốc đến trước mặt ta làm cụt cả nhã hứng thưởng thức ẩm thực!

Ta giận dỗi quay mặt đi.

Nó nói: " Mẫn tỷ, tỷ đã không được khỏe, lần trước lại suy nhược đến mức thổ huyết. Đại phu dặn...".

Ta xua tay như đứa điên, giãy dụa bịt chặt tai:

- Ta uống....ta uống...muội đừng nhắc đến sức khỏe của ta nữa được không?

Nó thở dài không đáp. Con nha đầu này đúng là lo cho ta thật đấy nhưng hiện giờ, ta vẫn đang sống sờ sờ, thịt thỏ thơm ngon còn đang ở trước mắt. Hà tất cứ phải làm loạn lên vì mấy chuyện không vui chứ!

Hai vị cô mẫu chen nhau lên xem các vị thuốc đông y, bàn tán một hồi. Nào thì cát cánh, quế chi, mạch môn,... Vừa nghe đã thấy đắng ngắt rồi, đau khổ hơn nữa là họ còn dọa dẫm rằng chứng phong hàn của ta nếu không trị kịp thời dẫn đến phế tổn thương, thổ huyết vẫn chưa là cái thá gì. Ta sẽ còn thê thảm hơn nữa!

Thịt thỏ, mứt quả của ta, còn cả Tiểu Ái và mẫu thân nữa!

Mặt ta chẳng mấy chốc xanh như tàu lá!

Mấy ngày sau đó, ta liền ngoan ngoãn uống chỗ thuốc Tiểu Ái sắc, nhiều lúc , ta thấy nó xứng đáng làm tỷ tỷ hơn cả mình. Tiểu Ái thật vất vả, đã theo ta đến tận Tô Châu đầy rẫy cạm bẫy này. Nay còn nai lưng ra chăm sóc kẻ bệnh tật là ta. Không thể phụ lòng Tiểu Ái được, ta nhất định phải khỏe lại để về Đinh phủ. Ta còn phải tìm cho Tiểu Ái một phu quân lương thiện, chứng kiến cảnh nó mặc lên người bộ hỷ phục trong ngày cưới.

Trời chớm lạnh, đã đến đầu đông. Sắp tròn hai năm ta rời xa mẫu thân. Không biết người có ăn uống đầy đủ không, có sống tốt không?

Ta nhớ người!

Tiểu Ái đương nhiên cấm tiệt ta ra ngoài, nếu để nhiễm lạnh hơn nữa, chứng phong hàn của ta tái phát, chẳng phải công sức bấy lâu nay của nó sẽ đổ sông đổ bể hết hay sao?

Đúng là khi gặp nạn mới biết kẻ bạn kẻ thù!

Một chiều tuyết rơi, ta ngồi bên chậu than ấm áp, trong lòng là con thỏ trắng muốt còn lại bữa nọ. Mấy hôm nay mồm miệng nhạt thếch, ta chẳng còn hứng thú ăn thịt thỏ. Đành để con thỏ này sống sót thêm mấy hôm.

Dù đã mặc một lớp áo lông dày, ta cũng không chống đỡ nổi mấy cơn gió lạnh nổi gai ốc ngoài kia. Đành ngồi trên tầng lầu lặng lẽ ngắm con phố Tô Châu sầm uất trải dài tít tắp ngoài kia.

Từng bông tuyết lặng lẽ rơi bên khung cửa sổ, người đi bên ngoài cũng tấp nập y như vậy. Mặt ai cũng hoan hỉ rạng rỡ, xe ngựa quán xá như nêm. Đâu đâu cũng có người khoác áo ra ngoài ngắm tuyết!

Là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay.

Ta bất giác giơ tay chạm vào một mẩu tuyết tan trên bậu cửa, hơi lạnh ngay tức thì chạy dọc từ ngón tay đến đại não, ê buốt vô cùng. Ê buốt như chính ta vậy!

Ta lúc nào cũng cô đơn giữa đất Tô Châu phồn hoa này. Ngước nhìn những chiếc đèn lồng như những quả cà chua nhỏ vắt vẻo trên các gờ mái lầu bên kia, lòng ta lại vấn vương một nỗi buồn vô định. Diệp Tuệ, chàng đang ở đâu? Có hạnh phúc với vị Sảnh cô nương ấy không?

Đang mải thẫn thờ thì cái vật trăng trắng trong lòng ta lại cựa quậy, chắc là đòi ăn đây.

Ta bèn nhón một mẩu rau nho nhỏ đưa vào miệng nó, con vật kia bèn thè cái lưỡi nhỏ xíu ấy liếm tay ta. Cái lưỡi hồng tươi của nó chạm vào da vừa nhột lại vừa tê, cảm giác thích thú vô cùng. Chắc là con thỏ ngốc này đang an ủi ta.

Ta vuốt ve bộ lông mềm mại trắng tinh của nó, con thỏ ra chiều thích thú lắm. Còn nhớ khi xưa ta từng nuôi một chú mèo con lông đen, nó cũng thích ta vuốt lông nó, nhất là ở cằm và cổ. Chẳng mấy chốc con mèo đến tuổi sinh sản, bỏ ta đi với một con mèo cái mất tiêu!

Ta cũng vuốt ve cổ con thỏ rồi thủ thỉ với nó:

- A Tuệ, ngươi no chưa?

Nó không trả lời, lại đòi ăn rau.

- A Tuệ, ngươi nói chuyện với ta nhé!

Rột roạt...

- Không thì ngươi nghe ta nói nhé, A Tuệ!

Rồi ta như một kẻ bệnh ngồi huyên thuyên cả buổi với một con thỏ sắp bị làm thịt. Ta kể cho nó đủ thứ chuyện trên đời, từ chuyện ta ngỗ nghịch từ thuở bé như thế nào, đến chuyện Diệp Tuệ sẽ lấy Sảnh Tiểu Liên.

Vừa kể ta còn không ngừng nói xấu hai bọn họ. Ai bảo hôm đó Sảnh Tiểu Liên dám gọi Diệp Tuệ là A Tuệ nũng nịu như thế, cô ta có A Tuệ thì ta cũng có A Tuệ!

Chẳng mấy chốc A Tuệ đã lăn ra ngủ khoèo, cái cục bông ấm áp ấy cứ thiêm thiếp trong lòng ta. Thôi thì con thỏ này cũng biết nghe ta nói chuyện, lại còn răm rắp nghe lời ta. Không như cái tên Diệp Tuệ đáng chết đó. Ta sẽ từ bỏ không ăn thịt nó nữa!

Chửi rủa hai kẻ chết tiệt ấy xong quả nhiên nhẹ cả người, Diệp Tuệ, ngươi đừng tưởng lão nương yếu đuối nhé, ngươi đã không cần, ta đây cũng không gượng!

Trong lòng ta đã sẵn sàng tư thế trở về Đinh phủ, có điều các ngày sau đó, Sảnh Tiểu Liên đúng là tìm đến thật!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Ả đàn bà này thật là kỳ quái, hỷ phục đã mỹ mãn đến độ đó rồi mà vẫn không chịu. Cả chiếc mũ phượng cao sang ả cũng chê là quá rườm rà. Báo hại hai vị cô mẫu một phen sửa sang, tốn công trang trí lại.

Chẳng phải ả đã có được những gì mình muốn rồi hay sao, Diệp Tuệ, thiếu phu nhân phủ thái úy, vinh hoa cả đời, vậy sao ả cứ phải tìm đến đây bới móc từng li từng tí đến vậy? Một nữ nhân không có nổi thứ gì trong tay như ta, làm sao so nổi với ả?

Càng nói càng bực, hôm trước ả còn chê hỷ phục tân lang của Diệp Tuệ may chưa vừa ý, nên sửa lại đai áo cho thêm phần sang trọng. Ta và Tiểu Ái lại thấy thế đã là giàu có lắm rồi, đai áo đã gắn ngọc trắng và bạc dát. Nay ả còn muốn sang thế nào nữa chứ. Không lẽ đem nguyên thỏi vàng đính lên đai áo ư? Ôi không, nếu thế thì gã họ Diệp đó sẽ bị tuột đai xuống tận mông mất! Càng nói càng vô lý, rõ ràng là cố ý gây sự với chúng ta. Tiểu Ái không phục bèn lôi những bất cập trong việc sửa đai áo ra nói cho ả hay. Ả không biết ơn thì thôi lại còn thẳng tay bạt tai Tiểu Ái của ta một cái nháng lửa. Thật là ả đàn bà đanh đá, ta nhanh như chớp nhảy chồm ra nâng Tiểu Ái dậy. Đang tính hơn thua với ả một trận thì ả đã chỉ thẳng mặt ta mà rằng:

- Hai con tiện nữ, mau sửa ngay cho bà! Sửa hỏng chớ trách bà lật tung cái biệt viện rách nát này lên!

Xem kìa xem kìa! Thủ đoạn uy hiếp cũng chẳng khác gì gã phu quân của ả ta. Mà sao Diệp Tuệ không đến ngăn cản Sảnh Tiểu Liên của hắn chớ có cắn người bừa bãi nhỉ, nhắc mới nhớ, đã lâu ta không gặp lại hắn.

Đúng là hai kẻ gian phu dâm phụ hội ngộ, giỏi lắm! Cứ bắt nạt chúng ta đi. Ta vừa phẫn nộ kể cho A Tuệ về Sảnh Tiểu Liên rách việc đó, vừa tức tưởi xách hai cái tai dài ngoẵng của nó lên.

Ngày nào ả họ Sảnh đó cũng mò đến biệt viện, không sớm thì chiều, hại chúng ta không thể trở về Đinh phủ ngay được. Hai vị cô mẫu nói với chúng ta rằng, muốn rời khỏi Tô Châu trước hết phải đợi cho đến ngày ả ta đến lấy hai bộ hỷ phục đi đã. Như vậy khi chúng ta ra đi mới đường đường chính chính. Hồ Sở Minh không thể lấy lý do chúng ta không hoàn thành công việc may vá mà giữ chúng ta lại được. Ai thì ta tin chứ riêng cái gã Hồ Sở Minh

lưu manh này, có gì mà gã chưa làm chứ. ấy thế mà còn hứa hẹn thành thân với ta cơ đấy.

Bao lâu nay chúng ta vất vả làm việc cho vợ chồng Hồ Sở Minh, tiền công cũng đủ để lên đường, còn ăn uống chi tiêu trước đây đều do một tay hắn lo liệu. Thôi thì đành ở lại đây cho đến ngày Sảnh Tiểu Liên đem hai bộ hỷ phục về vậy.

Ai ngờ ả đó càng ngày càng dở chứng, tự động đổi ngày lấy hỷ phục sang đúng ngày thành thân của ả và Diệp Tuệ.

Chắc chắn là cố ý cười nhạo ta đây!

Thôi được, ả ta có lòng mời ta tới dự lễ thành thân của bọn họ thì ta cũng vui lòng mà chúc họ mấy câu: " Bần hàn suốt kiếp, bệnh tật liên miên, tuyệt tử tuyệt tôn"

Suốt quá trình sửa chữa lại hỷ phục, ta tự thấy chúng càng ngày càng méo mó tệ hại, thật uổng công cho bàn tay tài hoa của Tiểu Ái, hỷ phục tân lang thì hơi chật, hỷ phục tân nương sau khi nới ra lại quá rộng. Sau cùng không biết ả định cách tân thế nào nữa!

Hôm nay Sảnh Tiểu Liên mò đến rõ sớm, ả vênh ngược khuôn mặt quyến rũ, ra lệnh cho chúng ta rằng ả muốn thử hỷ phục.

Hai vị cô mẫu theo sau giúp Sảnh Tiểu Liên mặc thử bộ hỷ phục đỏ thắm, lúc ả từ phòng thay đồ bước ra, ta há hốc miệng như không tin vào mắt mình nữa.

Ả đội khăn trùm, chỉ lộ ra chiếc cổ trắng ngần, bên trong đội mũ phượng nặng trĩu, bàn tay nõn nà như ngọc, ngón tay thon dài, sơn màu đỏ tiệp với màu sắc của bộ hỷ phục. Quả nhiên vô cùng thanh tú, ta không khỏi ganh tỵ với ả. Nhưng ả là nương tử sắp cưới của Diệp Tuệ, ta dù có xót xa trong lòng đến mấy, cũng phải cố gắng cười!

Ta cũng từng mơ, người mặc hỷ phục hôm nay là mình.

Suy cho cùng thì ả đàn bà hay ghe tuông này cũng thật cao tay, biết ta và Diệp Tuệ của ả quan hệ không rõ ràng nên cố ý tỏ ra thật hạnh phúc cho ta tức chết. Có điều, ta sắp trở về Đinh phủ, và người Diệp Tuệ muốn lấy, luôn luôn là ả ta!

Tiểu Ái đứng một bên, trái lại, nó không tỏ vẻ ngạc nhiên đến sững người giống ta, chỉ hậm hực nóI:

- Phế vật!

Ta hiểu, Tiểu Ái vẫn còn tức giận trong lòng vì Sảnh Tiểu Liên tự động sửa sang bộ hỷ phục tâm huyết của nó. Nay nhìn lại bộ hỷ phục không hoàn hảo ả đang khoác trên mình, chẳng là phế phẩm thì là gì?

Sảnh Tiểu Liên ngắm nghía một hồi, lát sau mới hài lòng thay bộ hỷ phục đó ra, mỉm cười mãn nguyện:

- Các ngươi cũng thấy là rất đẹp đúng không, được rồi. Hai con nha đầu này giặt sạch sẽ cho ta!

Ả trỏ vào ta và Tiểu Ái.

Tiết trời đang lạnh giá, chạm vào làn nước lạnh như muốn đóng băng cả cơ thể, chúng ta vẫn lặng lẽ giặt đồ. Tiểu Ái xem ra còn có vẻ lầm lũi hơn cả ta, ta thì chẳng còn gì vướng bận,khóc lóc buồn bã cũng đủ rồi! Đâu có thay đổi được thứ gì chứ, chi bằng cứ sống thật vui vẻ!

Ta vừa giúp Tiểu Ái giặt hỷ phục vừa run lên cầm cập, may mà trời hanh gió hỷ phục khô rất nhanh, chỉ chập tối là đem vào được. Tiểu Ái rót cho ta một chén trà nóng hôi hổi. Ta áp má vào rồi tu liền một hơi.

Ả Sảnh Tiểu Liên khốn kiếp, dám bắt chúng ta giặt đồ giữa thời tiết này, bi ai hơn là Tiểu Ái và ta đều không thể từ chối ả.

Tiểu Ái nom kỳ quặc lắm, ấp úng câu được câu chăng:

- Ngày mai...ngày mai...

Ta xua tay, duỗi thẳng chân một cái:

- Muội đừng lo, ả đó sẽ không ức hiếp chúng ta mãi được đâu. Chúng ta sắp trở về phủ Đinh rồi!

Ta nhâm nhi chút mứt quả, không màng đến nỗi lo sợ của Tiểu Ái nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Rồi cũng đến ngày mai của Tiểu Ái, ồ, thì ra chính là ngày cưới của Sảnh Tiểu Liên và Diệp Tụê.

Ta phải dậy từ sáng sớm để đem hỷ phục tới Sảnh phủ, nghe nói, trước ngày cưới bọn họ không được gặp nhau nên Sảnh Tiểu Liên có vẻ sốt sắng lắm. Vừa tờ mờ chưa tỏ mặt nhau đã sai một a hoàn đến biệt viện của chúng ta hối thúc.

Ta vừa ngáp vừa để Tiểu Ái chải tóc cho mình, hôm nay nó chải rất chậm, như sợ những sợi tóc tơ của ta sẽ rụng mất vậy. Chắc là hãy còn tần ngần vì ta nói hôm nay chúng ta sẽ lên đường trở về Đinh phủ, đừng trách ta vội vàng. Nếu đưa hỷ phục xong còn chưa đi ngay, ta sợ mình sẽ không đủ dũng khí để rời xa Tô Châu này.

Thú thực lòng ta đã nguội lạnh lắm rồi, nhìn thấy Diệp Tuệ sánh vai cùng nữ nhân khác, bảo không đau lòng là không đau lòng được sao? Đúng là ta thích chàng thật đấy nhưng trong tim chàng có hình bóng của người khác. Ta còn biết làm gì hơn?

Tình cảm con người không phải chuyện gượng ép. Chàng không thích ta thì thôi, ta khắc tự từ bỏ!

Chàng sẽ không bao giờ phải trông thấy ta ở đây nữa!

Không bao giờ!

Tiểu Ái chải xong tóc, bất chợt ôm chặt ta, hai cánh tay nó ghì vào bả vai đau điếng, giọng rưng rưng:

- Mẫn tỷ!

Ta cười gượng, chắc nó lo chút nữa ta sẽ không chịu đựng được, nhưng Đinh Mẫn Mẫn ta từ khi rời Đinh phủ, có gì mà chưa từng trải qua, hơn nữa, ta đã trưởng thành hơn xưa rất nhiều.

- Yên tâm! Tỷ sẽ về ngay. Chúng ta còn phải thăm mẫu thân, đại huynh và tẩu tẩu nữa!

Nó vẫn cứ nấc nghẹn, mắt đỏ hoe, ta thấy rất lạ nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Hai vị cô mẫu đã thúc giục cho nên ta đành mặc vội một bộ trang phục đơn giản bước ra.

Lúc ra đến ngưỡng cửa rồi, Tiểu Ái mới lẩm bẩm câu gì đó ta nghe không rõ, hình như là " bảo trọng".

Con nha đầu này chỉ cả nghĩ!

Trời hôm nay có chút nắng nhàn nhạt, làm tiết trời bớt lạnh đi một chút. Đúng là ngày tốt để tổ chức hỷ sự, nghe vài tên công tử bàn tán, Diệp thái úy đã đích thân xem lịch chọn ngày. Cũng nhọc công ra trò, được cái ta chưa khi nào trông thấy tướng mạo của cái vị quan tham Tô Châu ấy, trong lòng cũng có chút tò mò!

Dù trời đã bớt giá rét nhưng thỉnh thoảng vẫn có cơn gió lạnh lướt qua, ta vẫn co ro theo thói quen, hai tay không ngừng chà vào nhau cho ấm.

Sảnh phủ trang hoàng hết sức lộng lẫy, dù gì Sảnh Tiểu Liên cũng đường đường là ái nữ của tuần phủ Tô Châu, người người ra vào tấp nập, các công tử người nho nhã, người giàu sang. Các cô nương tiểu thư, người yêu kiều người đài các, mỗi người một vẻ. Họ đều đến chúc phúc cho hắn. Trong lòng ta dường như lạnh thêm mấy phần.

Trên đại sảnh gắn chữ " Hỷ" to tướng, đâu đâu cũng là sắc đỏ của ngày thành thân, bà mối che miệng cười khanh khách, chẳng hiểu nghe được chuyện gì hay ho.

Con a hoàn đến đốc thúc chúng ta còn đang bận bịu túi bụi, thấy ta đứng lủi thủi một góc không cam lòng bèn chống nạnh quát ầm lên:

- Con tiện nữ kia, hỷ phục của tiểu thư nhà chúng ta đâu rồi?

Hừ, tiểu thư nhà các người? Ta đây cũng từng là tiểu thư danh giá đấy nhé, đâu đến lượt con nô tì như ngươi lên giọng mắng nhiếc. Ta nghiến răng trèo trẹo, nhẫn nhịn chỉ vào chiếc rương bên cạnh:

- Đây ạ!

Chiếc rương đó vốn nặng nề, trên đường đi ta phải nhờ hai tên nô bộc của Hồ Sở Minh khiêng giúp thì mới đến được, nay con a hoàn độc ác đó còn bắt ta phải bê vào phòng tân hôn của Sảnh Tiểu Liên và Diệp Tuệ.

Con đàn bà độc ác, ả đã có được những thứ mình muốn rồi hà tất cứ phải làm khổ cái thân ta như vậy. Khiêng cái hòm nặng trĩu đó vào lưng ta không còng rạp xuống đất, ta không ăn tiền.

Không đợi ta lên tiếng từ chối, một vị tiên sinh nom rất quen bước đến ,hạ giọng dạy bảo con a hoàn kia:

- Thứ nặng nề này sao có thể để một tiểu cô nương gió thổi cũng ngã này vác vào chứ! Sai kẻ khác làm đi!

Con a hoàn đó " Dạ" một tiếng, vội vàng lủi mất.

Ta còn chưa vội nhe răng cười đắc ý thì vị tiên sinh vận trường bào đen kia đã nhếch môi một cái. Dáng điệu trông rất giống đang cười nhưng có vẻ không phải.

Tóm lại, ông ta trông rất quen nhưng ta không tài nào nhớ nổi mình đã từng gặp ở đâu.

Xem nào xem nào, dáng vẻ uy nghi thông tuệ, tuổi trạc ngũ tuần... Ầy, thôi chẳng thèm nhớ nữa!

Ta vừa ngẩng lên thì vị tiên sinh tốt bụng đã hòa lẫn vào đám đông, chưa nghe thấy lời cảm tạ của ta.

Ta thầm nghĩ, ông ta chắc chắn là người có vai vế trong Sảnh phủ mới đường hoàng sai khiến con a hoàn của Sảnh Tiểu Liên như thế. Có thể còn là cha của Sảnh Tiểu Liên cũng nên. Nếu như vậy thì thật đáng tiếc, một tiên sinh nhân hậy nhường ấy mà có vị tiểu thư vừa chua ngoa vừa độc địa!

Đáng tiếc!

Ta ngoảnh lại trông quang cảnh Sảnh phủ thêm lần nữa, mỉm cười rồi dứt khoát lên ngựa. Ta mong chàng hạnh phúc, nhưng bắt ta chứng kiến cái cảnh chàng cầm dải lụa hoa, bên kia dải lụa là Sảnh Tiểu Liên đang e ấp cười. Thật quá tàn nhẫn!

Thế nên ta phải trở về thôi, Đinh phủ!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ta thúc ngựa như bay về biệt viện, đồ dùng đã được Tiểu Ái gói ghém từ lâu, thư từ biệt cũng đã viết xong đâu đấy. Ta có thể lao vào vòng tay mẫu thân mà khóc thỏa thuê rồi.

Lúc đi qua chợ, ta trông thấy một chiếc cũi nhỏ rất xinh bèn nảy ra ý định mua cho A Tuệ, ta sẽ đem theo con thỏ ngốc ấy trở về. Diệp Tuệ không muốn nhớ đến ta, nhưng ta thì không ngăn nổi mình nhớ tới chàng!

Tạm biệt Tô Châu phồn hoa, Tô Châu đô hội. Tô Châu có một Diệp Tuệ mà ta khắc ghi suốt đời. Ta sẽ không quên nơi đây, nhất định!

Nào ngờ khi ta vừa bước chân vào biệt viện, hâi vị cô mẫu đã nháo nhác như ong vỡ tổ:

- Nguy rồi! Không thấy Tiểu Ái đâu!

Ta còn sốt ruột hơn, rõ ràng ta đã dặn nó phải đợi ta, chắc chắn chúng ta sẽ cùng trở về Đinh phủ thân thương.

Thế mà giờ đây? Con bé này...

Chúng ta lật tung cả biệt viện cũng chẳng thấy bóng dáng Tiểu Ái đâu, thậm chí ta còn ghé qua nhà cầu và chuồng của A Tuệ cũng không tìm thấy nó.

Ta lo lắng đến phát điên, có thể hoãn thời gian trở về nhưng Tiểu Ái cứ bỏ đi không nói lời nào như thế này ắt còn nguy hiểm hơn! Thảo nào độ này trông nó có vẻ là lạ!

Bên ngoài chiếc xe ngựa chúng ta thuê cũng đang chờ, song thời gian quá lâu mà người lại chẳng thấy đâu. Họ bắt đầu gắt gỏng:

- Này, tiểu cô nương, cô có đi không đó?

Ta một mặt bảo hai vị cô mẫu chia nhau ra ngoài tìm, mặt khác lại bước đến xoa dịu bọn họ:

- Vị huynh đệ này, gắng đợi thêm chút nữa. Tôi có một tiểu muội, tính tình hơi hiếu động!

Ông ta thở dài ngao ngán, đoạn chống tay vào thành xe nhìn sắc trời, đã mưa lay phay.

Nói đi cũng phải nói lại, từ lúc lưu lạc tìm Diệp Tuệ cùng ta, Tiểu Ái đã thay đổi không ít, đành rằng thì ta cũng có thay đổi, đại khái là không còn vụng về đến mức không biết nặn màn thầu nữa, tính toán sổ sách cũng lên tay, may vá nếu cố gắng còn có thể học hỏi thêm. Nhưng Tiểu Ái thì hoàn toàn khác, dường như nó không còn là Tiểu Ái mà ta từng biết, nó ít cười, trầm mặc hơn. Không giống với con a hoàn suốt ngày nói năng líu ríu, điệu bộ sợ sệt mỗi khi ta nổi cơn tam bành.

Cầu mong cho Tiểu Ái mau trở về, nó vốn thông minh lanh lợi, ắt sẽ không có điều gì xảy ra đâu. Ta tự trấn an mình.

Khi ta còn đang rối loạn vì một mớ suy nghĩ, Diệp Tuệ đã đến.

Ta dụi mắt tới lần thứ ba , mới nhận ra chính là chàng!

Trong màn mưa phùn lành lạnh, chàng dẫn đầu một đám quan binh, xông thẳng vào biệt viện của ta.

Thật lòng mà nói, ta còn mong mỏi chàng đến tiễn mình một đoạn, xem như là bằng hữu lâu ngày.

Ai ngờ, chưa bước tới gần, chàng đã vung tay tát ta một cái đau điếng. Cái tát không mạnh lắm, nhưng làm ta sợ hãi đến cứng đờ cả người.

- Vong ân bạc nghĩa!

Còn chưa hiểu gì, Diệp Tuệ đã chỉ thẳng vào ta, mắng:

- Tiểu Liên có lòng tốt giao hỷ phục của nàng cho các ngươi sửa chữa, thế mà còn không biết điều lập mưu ám hại nàng ấy.

Nói xong bèn ra lệnh cho đám quan binh lục soát biệt viện.

Lúc này , ta mới để ý thấy Diệp Tuệ mặc bộ hỷ phục tươi sáng do chính Tiểu Ái may, từng đường kim mũi chỉ đều hoàn hảo. Tuy hơi chần chật nhưng đường viền, lớp lót bên trong đâu ra đấy. Tôn thêm nước da trắng trẻo thư sinh cùng dáng dấp nho nhã có học của chàng.

Tóc chàng vấn cao bằng chiếc trâm ngọc, mày mắt toát ra nét khí khái khác thường, dù rằng đang nhìn ta chòng chọc rất độ khinh khi nhưng ta vẫn vui mừng không kể xiết, hóa ra Diệp Tuệ và Sảnh Tiểu Liên vẫn chưa chính thức bái đường.

Ta muốn thanh minh, nhưng chàng tuyệt nhiên không cho ta cơ hội, đến khi lời nói thốt ra miệng, lại trở thành:

- Vậy...vị Sảnh cô nương đó thế nào?

Ánh mắt chàng xoáy sâu vào ta rất dữ tợn, ta cảm giác như lông măng trên người thi nhau dựng đứng lên vậy. Tay chân sắp sửa nổi da gà da vịt.

Diệp Tuệ cười khẩy rồi rút ra một cây trâm vàng:

- Sao rồi ư? Cô nhìn thì biết!

Chiếc trâm bằng vàng đĩnh rơi đánh " bịch" trước mắt ta, máu tươi trên đó còn đang nhỏ tong tong dưới đất, đọng thành một vết nhỏ.

Ta chết trân, đây chính là chiếc trâm gia truyền của Tiểu Ái mà, đúng là nó, không sai. Chiếc trâm hình bông lưu lan dáng vẻ cổ kính đó, nó chỉ dám cài mỗi dịp quan trọng , lần trước đến Tô Châu mua vải, suýt thì bị cầm cố.

Chảy máu nhiều như vậy chắc chắn là lớn chuyện rồi!

Tiểu Ái, ta phải tìm nó!

Nhưng chưa kịp nhấc một chân lên thì Diệp Tuệ đã lao tới, bàn tay tóm chặt lấy cằm ta, chàng gằn giọng:

- Giấu kỹ lắm! Con a hoàn đó rốt cuộc trốn ở đâu? Giờ Tiểu Liên đã bị thương tích ở mặt, cô vừa lòng rồi chứ?

Bàn tay chàng ra sức giày vò khuôn mặt ta, Diệp Tuệ là người biết võ công, khắc biết cách khiến ta đau đớn đến tê liệt xương tủy.

- Ta ...không...không...

Chẳng thèm nghe ta nói hết câu, chàng đã dùng lực mạnh hơn nữa, cảm giác cơ miệng đang dần lệch đi nhưng cái nhìn tóe lửa của chàng vẫn khiến ta rùng mình khiếp đảm, khi nhắc tới Sảnh Tiểu Liên, đôi lông mày rậm của Diệp Tuệ cau chặt thành một đường thẳng, khuôn mặt anh tuấn trở nên đau khổ tột cùng. Rõ ràng là đang xót xa thay cho ả.

Nhưng kỳ thực ta không hề nhúng tay vào việc ám hại Sảnh Tiểu Liên đó.

Chẳng lẽ ả biết đau còn ta thì không ư?

- Đúng! Là ta ghen tỵ với ả, muốn hại ả!

Ta chậm rãi thú nhận, có giải thích thế nào chàng cũng không bao giờ tin lời ta. Chi bằng cứ nhận hết tội lỗi về mình. Người chàng ta rất mực thương yêu chỉ có Sảnh Tiểu Liên mà thôi!

Bàn tay chàng nới lỏng một chút, đôi mắt phẫn nộ nhìn thẳng vào khuôn mặt ta, nhanh như chớp, chàng dang rộng cánh tay, tính tát cho ta thêm cái nữa!

Đánh đi! Chẳng phải chàng muốn trả thù cho nương tử đó sao?

Nhưng bàn tay kia dừng lại trước má ta đúng nửa thốn, chàng thở hắt ra, hạ tay xuống. Đoạn chán ghét nói:

- Đánh một con tiện nhân như cô cũng chỉ bẩn tay ông đây! Nghe cho rõ, ta không bao giờ yêu cô!

Ta biết, biết rõ rằng hắn chưa bao giờ động lòng với mình!

Lũ quan binh tranh thủ lật tung biệt viện, đồ đạc vương vãi không sót thứ gì, ta lặng lẽ nhìn những cuộn vải đỏ bị dẫm đạp không thương tiếc, trong lòng không khỏi lo sợ. Chẳng may Tiểu Ái xuất hiện, bọn chúng sẽ không tha cho muội ấy!

Chuyện hôm nay, cho dù Tiểu Ái có là hung thủ, hay chúng ta bị kẻ khác vu oan, tất cả cũng đã chấm dứt rồi.

Không còn gì nữa!

Muốn bắt cứ bắt, muốn giết cứ giết! Muốn thế nào thì hãy như thế!

Trời mưa lất phất, ta đứng trước mặt chàng, chàng chỉ cách ta đúng một bước chân nhưng khoảng cách giữa chúng ta còn xa hơn cả một đại dương rộng lớn.

Mưa phùn giăng đầy trên mái tóc dài của ta, ướt đẫm!

- Diệp công tử, vậy ngài bắt ta về quy án hoặc hủy dung mạo của ta cũng được!

Hơi lạnh đã thấm sâu vào lớp y phục giản dị của ta, vừa nói ta vưa giữ cho giọng mình bớt run rẩy, ta rất lạnh, nhưng chàng thì không thèm để ý đến!

- Hừ! - Chàng mỉm cười, lúm má đẹp mê mẩn thoắt hiện ra – Người còn chưa bắt được, ta sẽ không giúp cô toại nguyện đâu, đợi chuyện này điều tra rõ ràng, cô đừng mong được chết một cách tử tế!

Ta không khóc nữa, nước mắt ta không thừa để phí phạm cho những chuyện thế này. Ta quá quen với những lời lẽ cay độc chàng dành cho mình rồi, cũng phải, ta làm sao được chọn cách chết, ngũ mã phanh thây hay voi dày ngựa xéo, cũng phó mặc họ quyết định.

Đám quan binh lục lọi một hồi, không tìm thấy tung tích Tiểu Ái bèn bẩm báo với Diệp Tuệ, chàng giận dữ phất tay áo bỏ đi. Vứt lại cây trâm dính máu dưới sàn.

Ta ngồi phịch xuống, nhếch môi nhạt nhẽo:

- Hóa ra làm ta đau khổ, sống không bằng chết chàng mới thấy hạnh phúc!

Diệp Tuệ đã bỏ ra đến cửa, bóng dáng cao lớn hơi quay lại nhìn ta, đôi giày gấm lót nhung chếch ra ngoài, chàng hừ mũi nói: " Đúng".

Ra là vậy, giờ thì ta hiểu vì sao chàng liên tiếp hành hạ mình, thậm chí còn coi khinh ta hơn cả lũ sâu bọ bẩn thỉu!

Nhưng còn Tiểu Ái, Tiểu Ái đáng thương của ta, nó chỉ vì ta mà làm điều dại dột. Không tìm thấy nó sao ta có thể yên tâm chịu phạt!

Tiểu Ái hết lòng quan tâm đến ta, Tiểu Ái cùng ta đồng cam cộng khổ, vượt qua những tháng ngày gian truân nhất!

Tiểu Ái, muội đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Ta chạy như bay ra khỏi biệt viện. Người phu xe ban nãy thấy đám người Diệp Tuệ hùng hùng hổ hổ kéo vào đã rong xe chạy mất dạng từ khi nào!

Tô Châu rộng lớn, con phố nào cũng trải dài tít tắp, sầm uất náo nhiệt, bốn phương tám hướng, chạy đến rã rời tay chân. Không hề thấy bóng dáng Tiểu Ái. Nhìn thấy người nào khả nghi, ta cũng chạy đến xem mặt, ai nấy đều ra chiều khó chịu, không thèm nghe ta hỏi han.

Đi hết một dãy phố dài, không tìm được tung tích của Tiểu Ái, ta lại càng hoang mang, đột nhiên nảy sinh thứ cảm giác không lành.

Tiểu Ái, nó sẽ không bỏ ta mà đi, chúng ta đã ngoắc tay với nhau rồi cơ mà!

Đúng lúc ta lo đến phát khóc, một tiếng la thất thanh xé gió vụt đến bên tai:

- Có người chết đuối! Có người chết đuối rồi!

Ta không cần biết đến thứ gì nữa, vội vã xô ngã những người chung quanh, chạy một mạch đến nơi phát ra tiếng kêu lúc trước.

Ta sợ! Ta rất sợ!

Đó là một thủy các, phía dưới là hồ nước giữa mùa đông lạnh cắt da cắt thịt không có nổi một cụm sen nào bung nở, lại thêm mưa phùn ẩm ướt, thành ra nước trong hồ buốt giá như thể đóng băng được tất cả sinh vật dưới đó!

Vậy mà lại có người chết đuối!

Tiểu Ái nằm thoi thóp dưới mái hiên, nước hồ nhỏ từng giọt trên y phục mỏng manh, làn da nó trắng bệch, nhăn nheo. Ngón tay đã héo quắt lại, đôi môi đã cắt không còn một giọt máu, người Tiểu Ái lạnh lắm, lạnh hơn cả mùa đông. Ta nhào tới ôm chặt lấy thân thể cứng đờ đó.

Lão lái đò đứng trên mui thuyền cách thủy các tầm mấy trượng, liếc qua phía Tiểu Ái, day dứt nói:

- Lão đây tuổi già sức yếu, thứ cho lão, lúc vớt được cô nương này lên bờ, cô ấy đã ngấm nước một canh giờ rồi, e là...

Ta run lẩy bẩy cầu xin ông ấy:

- Ông mau tìm đại phu giúp ta ! muội ấy nhất định sẽ tỉnh lại, cầu xin ông!

Ta vừa van xin vừa cởi áo choàng khoác cho Tiểu Ái, dùng chút hơi ấm còn sót lại ủ ấm cho nó. Nhưng ông lão kia lại bất lực lắc đầu:

- Nếu cứu được cô ấy sớm hơn, ép sạch nước ra khỏi bụng thì còn có cơ may sống sót, phen này nước đã tràn vào phế, lục phủ tổn thương nặng. Cô cũng đừng quá đau lòng!

Ta run rẩy vuốt mái tóc đã xổ tung của Tiểu Ái, ôm chặt nó trong lòng, thân thể nó đã tím tái, một hơi thở cũng chẳng còn, nước mắt ta tuôn rơi ướt đẫm cả khuôn mặt nó!

Đám người bên trên xì xào bàn tán:

- Nghe nói ả ta xông vào lễ thành thân của Diệp công tử, dùng hung khí rạch mặt của Sảnh Tiểu Liên, máu tuôn xối xả!

- Đúng là lòng dạ đàn bà, chắc chắn không thoát nổi tội chết nên ả mới trẫm mình xuống hồ tự vẫn!

- Ây dà! Đàn ông sao tránh nổi chuyện năm thê bảy thiếp, lần này Diệp Tuệ đó thiệt là cái chắc, mất đi một cô nương rồi!

Ta khóc đỏ cả mặt mũi,Tiểu Ái của ta, rõ ràng là nó còn sống!

- Các vị huynh đệ, mau giúp ta cõng muội ấy tìm đại phu, muội ấy không thể chết!

Mặc cho ta thống thiết cầu khẩn, đám người ấy vẫn dần dần tản đi hết, không ai chịu giúp chúng ta.

Một tên dáng dấp có học vấn còn thương hại nói:

- Cô nương này, ta khuyên cô hãy từ bỏ việc tìm đại phu đi, xem tiểu muội của cô kìa, ai mà muốn cõng một người đã chết lạnh cóng trên lưng chứ!

Quả nhiên bọn họ sợ liên lụy đến bản thân, ở Tô Châu xa xôi này, tính mạng những người nghèo hèn như chúng ta còn rẻ mạt hơn cả cỏ rác!

Tàn nhẫn, ích kỷ!

Ta ra sức xốc người Tiểu Ái lên, không ai chịu giúp chúng ta, vậy ta tự mình tìm đại phu!

Nhưng sức ta không khỏe, chỉ dìu được hai bước đã ngã vật ra, lại thêm Tiểu Ái đầy một bụng nước, việc đi lại khó khăn hơn rất nhiều!

Bước đi rời rạc, Tiểu Ái vẫn nằm trên lưng ta, từng cơn gió rét buốt cứ vô ý luồn vào cơ thể lạnh lẽo của nó. Ta sít chặt răng vào nhau. Vừa cố tiến về phía trước vừa lay vai nó mãi không thôi.

- Tiểu Ái, gắng gượng một chút!

Nói xong ta không gìm nổi ho khằng khặc lên một tiếng!

Tiểu Ái vẫn không thèm nói chuyện với ta!

Con nha đầu đáng ghét, đợi tìm thấy đại phu chữa trị cho nó xong, ta sẽ lập tức gả phắt cho lão già họ Cao!

Cứ như vậy, trượt rồi ngã, ngã rồi lại đứng lên!

Ta đến được một y quán.

Đại phu nhìn gan bàn chân tím tái của Tiểu Ái, lắc đầu rồi thu dọn đồ nghề. Ta nước mắt giàn giụa:

- Đại phu, xin hãy cứu Tiểu Ái của ta!

Ông ấy vuốt nhẹ đôi mắt của Tiểu Ái, không trả lời ta.

- Các người nói láo! Nó chỉ ngủ một chút, sẽ dậy ngay!

Ta vừa cười vừa lao đến cái thân thể cứng đờ như khúc gỗ kia, lồng ngực của Tiểu Ái giờ lạnh băng, trái tim không còn đập những nhịp yếu ớt nữa,tắt lịm!

Tiểu Ái, Tiểu Ái của ta!

Ta thật vô dụng!

- Tiểu Ái, dậy ngay cho ta! Ngươi rất sợ tiểu thư đánh vào mông ngươi cơ mà!

Ta vừa đánh vào mông nó vừa thét lên như người điên, nó vẫn im bặt. Chỉ còn khuôn mặt bợt bạt ẩn sau lớp vải tang tóc đối diện với ta.

Ta ôm chặt ngực, tưởng như không thở nổi!

Tiểu Ái, rốt cuộc nó cũng bỏ mặc lại ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ta cõng trên lưng thi thể lạnh giá của Tiểu Ái, chân nam đá chân chiêu về biệt viện.

Trên đường đi, ta cứ luôn miệng kể chuyện cho nó nghe, từ chuyện hồi còn bé tý ta chuyên giành đồ chơi của Tiểu Ái, lớn lên lại cùng nó học thêu mẫu đơn, rất nhiều lần nó lén thêu giúp ta, bị mẫu thân bắt phạt. Ta cứ nói còn Tiểu Ái không bao giờ trả lời ta nữa!

Trước kia, dù bị bắt nạt uất ức thế nào, nó cũng không im lặng lâu thế này!

Gió lướt qua tai giống như ai đó thì thầm. Nhắm mắt lại ta cũng có thể nhìn thấy quá khứ hiện về rõ mồn một.

Những ký ức mà cả đời này ta không tài nào quên!

Trước mắt ta là khung cảnh tươi đẹp thuở 16, 17. Tiểu Ái mới chừng 15. Mỗi khi cười lại để lộ ra chiếc răng nhỏ đáng yêu. Hai chúng ta kẻ đuổi người bắt, người là Tiểu thư Đinh gia, người là đứa nha hoàn nhanh nhẹn, gắn bó vô cùng, cùng nhau cưỡi ngựa, cùng nhau xem hội hoa đăng, cùng chịu phạt, cùng ăn mỳ trường thọ, cùng nhau bỏ trốn, cùng nhau nặn màn thầu,...

Nước mắt làm mắt ta cay sè đi, nhưng ta vẫn cứ nói, dường như mới hôm qua, Tiểu Ái còn tồn tại, nó chải tóc giúp ta, ôm lấy ta, sắc thuốc, làm mứt quả chua ngọt cho ta ăn. Sao giờ đây nó lại ngoan ngoãn không cựa quậy trên lưng ta, từ khi nào Tiểu Ái vô tri vô giác thế này!

Tiểu Ái, Tiểu Ái ơi! Không có muội ai lo lắng cho ta, ai cùng ta trở về, còn ai may hỷ phục giúp ta nữa?

Trời sâm sẩm tối, biệt viện tối om, ta đã đưa Tiểu Ái về đến biệt viện rồi!

Hai vị cô mẫu nhìn bộ dạng thảm hại của ta, ánh mắt dịu dàng, cảm thông. Ta không hiểu nguyên cớ gì họ lại trầm mặc như vậy,mắt láo liên xung quanh một hồi mới kịp để ý một phong thư vừa bị xé ở bàn. Vừa nhìn đã nhận ra nét chữ xiên xẹo của Tiểu Ái.

“ Mẫn tỷ, tỷ không cần trả muội ba ngàn lượng! Là muội cam tâm tình nguyện!

Xin lỗi tỷ, Mẫn Mẫn! Muội thực sự thích Diệp công tử, có lẽ từ những lần tỷ nhờ muội giặt y phục giúp huynh ấy, mùi hương thanh mát dìu dịu như thảo mộc đã in sâu trong tâm trí muội. Muội biết, muội chỉ là một đứa trẻ, chắc chắn không thể hiểu từ “yêu” và “ thích” khác nhau thế nào, muội chỉ biết, muội thường hay đỏ mặt khi bắt gặp cái nhìn bất chợt của Diệp Tuệ hướng về mình. Muội cũng giống tỷ, Mẫn tỷ, muội cũng thích thịt thỏ giống tỷ! Tỷ

còn nhớ không? Tỷ đã nhường muội thịt thỏ. Tỷ nhường muội được thì muội cũng nhường tỷ được! Thực sự, muội rất ghen tị với tỷ, từ nhỏ, tỷ đã được nuông chiều như một quận chúa, còn muội, cùng lắm cũng chỉ là một đứa a hoàn, có lanh lợi đến mấy cũng không thể sánh được với tỷ. Mẫn tỷ, tha lỗi cho muội, lần đó, chữ " Mẫn" của tỷ là do Diệp Tuệ viết, muội biết, nhưng vẫn giấu tỷ. Còn nữa, tỷ nghĩ xem, lần tỷ ngã bệnh ở Đinh phủ, gia nhân trong nhà rất nhiều. Tại sao chàng lại chỉ nhờ muội giặt quần áo? Mẫn tỷ, muội không yên tâm giao chàng cho nữ nhân khác, ngoài tỷ! Muội đi rồi, tỷ phải sống cho tốt, thuốc muội đã sắc sẵn trên bếp, muội phải đi đây, Mẫn Mẫn!"

Cuối thư còn có một cánh lưu lan ép khô, mỏng tang, tỏa hương thơm thoang thoảng, đúng như thứ tình cảm bị chôn vùi quá lâu của Tiểu Ái.

Giờ thì ta hiểu, Tiểu Ái cũng giống như em Lâm trong "Hồng Lâu Mộng". Con bé ấy đối với Diệp Tuệ không khác em Lâm mến Giả Bảo Ngọc. Tình cảm ấy nhìn thì lặng lẽ bình dị song lại vô cùng thắm thiết! Chẳng trách mà con bé ngốc này lại cố chấp theo ta đến Tô Châu xa xôi tìm hắn.

Ta tự thấy mình quá hời hợt với Tiểu Ái, có mấy lần nó giận dỗi, ta lại cười xòa cho rằng nó tâm trạng bất ổn, nghỉ ngơi một chút ắt sẽ khỏi. Ta quên béng mất rằng, nó cũng là một thiếu nữ, cũng biết yêu, biết hận.

Chỉ có điều, ta và Tiểu Ái đều cùng mắc một sai lầm, trao nhầm tình cảm cho một kẻ không hề yêu mình!

Có chăng, Tiểu Ái còn khổ tâm hơn ta, chưa khi nào nó thổ lộ được tấm lòng mình với hắn, cứ âm thầm chịu đựng từng ngày, cho đến khi Diệp Tuệ âu yếm Sảnh Tiểu Liên, ta cứ ngỡ chỉ có mỗi mình đau khổ, té ra Tiểu Ái cũng ê chề không kém!

Chẳng trách mà mấy ngày trước lễ thành thân của hắn, nó cứ ngơ ngác, ai gọi cũng nghệt mặt ra. Song Tiểu Ái giỏi che giấu, nên ta cũng chỉ đoán là nó có sự bất ổn. Hoàn toàn không để tâm đến những biểu hiện kỳ lạ của nó sáng hôm nay!

Nó chải tóc cho ta, ôm ta thật chặt, lại còn nhắc ta phải bảo trọng!

Tiểu Ái, con nha đầu dại dột, nó thích hắn vì sao phải xin lỗi ta, ta đâu có liên can gì tới hắn. Thậm chí, nó còn chu đáo dặn dò ta uống thuốc, rốt cục nó đã chuẩn bị tư thế bỏ mặc lại ta mà đi từ bao giờ?

Rõ ràng...rõ ràng nó đã hứa sẽ không bỏ mặc ta!

Tiểu Ái, muội ghen vì một kẻ như Diệp Tuệ!

Không đáng, không đáng chút nào!

Hắn không hề thích muội, hắn chỉ cần ả họ Sảnh đó!

Tiểu Ái, Tiểu Ái tội nghiệp của ta!

Ta gấp gọn phong thư viền đỏ ấy, nhìn lại dòng chữ " Tiểu Ái" ở đằng cuối rồi dứt khoát nhấc Tiểu Ái trên lưng mình đặt xuống chiếc đôn. Ai ngờ thân xác mềm oặt của nó đổ nhào xuống nền đá, ta vội vã nâng lên:

- Tiểu Ái, tỷ làm đau muội rồi!

Một vị cô mẫu tiến lên ,run run đưa tay lên mũi Tiểu Ái, đoạn mặt mày tái mét thì thầm gì đó với vị cô mẫu còn lại. Sau cùng, họ hạ giọng nói với ta:

- Mẫn Mẫn, Tiểu Ái... thôi thì chúng ta hãy mai táng cho con bé đi!

Ta đau đáu gật đầu.

- Hãy để Tiểu Ái lại phòng con, không có muội ấy, chiếc giường bên cạnh sẽ trống lắm. Con không quen!

Hai vị cô mẫu thở dài ai oán, ta biết họ đang lo ta sẽ sợ hãi cái thi thể kia, nhưng Tiểu Ái và ta xưa nay thân thiết như thể chị em ruột thịt. Nó theo ta từ thuở bé, còn gì khiến cho ta phải sợ nó?

Trước nay, Tiểu Ái vẫn là Tiểu Ái, vẫn vụng về đáng yêu như thế, giờ đây, dù nó không còn một nhịp thở, nó vẫn luôn là Tiểu Ái của ta.

Hai vị cô mẫu dặn dò nhau mua một cỗ quan tài thật tốt, bằng gỗ sồi!

Trong căn phòng trống trải, chỉ còn mình ta và Tiểu Ái.

Ta đặt Tiểu Ái lên chiếc giường của nó, vuốt ve gương mặt nó lần cuối, da thì xanh tái ,mắt nhắm nghiền lại. Ta tô cho nó chút son hồng, lại lau sạch sẽ gương mặt lấm lem. Tiểu Ái của ta luôn rất xinh đẹp!

Ta lấy ra hai bộ hỷ phục được giấu kỹ dưới tay nải đồ đạc của nó, giũ lại cho phẳng. Chính là bộ hỷ phục giống hệt với bộ của Sảnh Tiểu Liên được may bằng vải lụa ta mua cho nó!

Thì ra, Tiểu Ái cũng ngốc y như ta vậy! Cũng từng mong ước trở thành nương tử của hắn.

Bộ hỷ phục thắm tươi vẫn tỏa ra sắc đỏ ma mị dưới chao đèn dầu. Tay ta mân mê đôi phượng hoàng bằng chỉ màu thêu trên ngực áo.

Tiểu Ái! Để tỷ thay bộ váy áo đẹp nhất cho muội!

Bộ hỷ phục vừa khít với thânh hình nhỏ bé của tân nương nằm trong cỗ quan tài, sắc mặt nàng hơi trắng nhưng điểm thêm chút son hồng, sáng bừng lên như một tia nắng đầu xuân. Chiếc trâm lưu lan cổ kính vẫn yênvị trên mái tóc mây óng ả.

Ta thức trắng một đêm ngồi bên cỗ quan tài cùng Tiểu Ái, ta sợ, sau này sẽ không bao giờ được ngồi cùng nó lâu thế này nữa! Rõ ràng nó đã bỏ ta đến một nơi xa lắm rồi!

Trời vừa sáng thì cô mẫu bước vào khuyên ta đừng quá đau buồn, cuộc đời ta còn có thể đau buồn nữa được sao?

Người ta yêu thì đem lòng yêu nữ nhân khác, tỷ muội tốt nhất của ta lại bỏ mạng vì hắn!

Ta nên không đau, không buồn thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Diệp Tuệ và Sảnh Tiểu Liên dẫn quan binh đến biệt viện của chúng ta, ta biết chúng sẽ không đời nào tha cho ta!

Ta cũng không màng, chỉ mong hai vị cô mẫu sẽ giúp ta lo liệu hậu sự của Tiểu Ái.

Chỉ là không ngờ, Hồ Sở Minh và vợ hắn cũng đang ở đó!

Hồ Sở Minh vận bộ y phục xanh thường ngày, dáng vẻ cợt nhả đâu không thấy, hắn thành khẩn thưa:

- Bẩm Diệp công tử, tại hạ xin được khai báo một chuyện!

Diệp Tuệ lãnh đạm nhìn hắn, chuyển hướng sang khuôn mặt được băng vải trắng của Sảnh Tiểu Liên, dịu dàng vuốt nhẹ lên vết thương ở giữa má và cằm, đoạn hỏi ả:

- Tiểu Liên, còn đau không?

Ả ỏn ẻn: " Thiếp không sao!"

Rồi ánh mắt thù hằn chĩa phập sang phía ta, mặc kệ, cùng lắm Hồ Sở Minh đổ hết tội cho ta, biệt viện của hắn vẫn ăn nên làm ra, ta đi theo Tiểu Ái!

Rốt cuộc, ta chẳng nợ nần ai cả!

Họa chăng, ta chỉ canh cánh trong lòng, ơn dưỡng dục của mẫu thân, ta không có dịp trả, chỉ lo người sẽ rớt nước mắt vì ta!

Nhưng Tiểu Ái cần có ta, ở dưới đó hẳn sẽ lạnh lắm, nó sẽ cô đơn, mà ta đã hứa sẽ không bỏ rơi nó một mình rồi!

Hồ Sở Minh cười gian giảo rồi bắt đầu nói:

- Chuyện Tiểu Ái mưu sát Sảnh cô nương trong lễ thành thân hôm trước, ắt có người đứng sau chỉ đạo! Tiểu Ái thường ngày am hiểu lễ nghĩa, tính tình lại ôn nhu, tại hạ cho rằng có kẻ đứng sau giật dây trong chuyện này, Tiểu Ái và lệnh tiểu thư không thù không oán, hà cớ gì nó lại ra tay với Sảnh tiểu thư! Vả lại, biết chắc ám hại tiểu thư, hậu quả sẽ khôn lường, thế mà Tiểu Ái vẫn cứ liều mạng. Thiết nghĩ, trong vụ này có sự không ổn!

Ta thấy đôi mắt Sảnh Tiểu Liên đong đầy sự đắc thắng, ả hướng mắt về phía ta, hỏi dò:

- Mẫn Mẫn, ngươi nói xem là kẻ nào căm ghét ta đến thế?

- Là tiểu nữ!

Ta he hé đôi môi đã khô nẻ như vỏ cây khô, đáp lời ả. Các người chẳng phải đều độc ác như nhau sao, là ta hay Tiểu Ái thì cũng vậy thôi, đối xử hống hách với người khác, bị như vậy cũng đáng lắm!

Sảnh Tiểu Liên trưng ra cái vẻ mặt sửng sốt như không tin nổi, ả nhìn sang phía Diệp Tuệ:

- Tướng công, Mẫn Mẫn này trông thì hiền lành, tại sao ả lại đem lòng đố kị với thiếp như vậy! Không lẽ ả ta và chàng...

Thật ghê tởm! Muốn giết thì cứ giết, đem bộ mặt giả nhân giả nghĩa đó ra dọa ai chứ, nhìn hai kẻ đê tiện trước mắt, ta chỉ hận không thể chém chúng ra trăm mảnh trả thù cho Tiểu Ái, Tiểu Ái, muội hết lòng hết dạ với hắn, vậy mà hắn vì ả đàn bà ghen tuông này hại muội thê thảm, tướng công ư?

Lũ súc sinh!

- Không phải...hoàn toàn không phải...Diệp phu nhân, Mẫn Mẫn chỉ là họ hàng xa của tướng gia mà thôi! Muội ấy hoàn toàn trong sạch!

Xem ra Hồ Sở Minh còn chút nghĩa khí, không vơ ta vào một giuộc với đám mặt người dạ thú kia. Có điều vợ hắn ngồi bên cạnh đã không nhịn được mà lườm ta cháy da mặt. Làm ơn đi, ta đã bước được một chân xuống suối vàng rồi, đừng so đo với ta từng chút một thế chứ!

Sảnh Tiểu Liên hãy còn muốn hỏi thêm nữa thì Diệp Tuệ đã cất giọng đều đều:

- Đinh Mẫn Mẫn đã nhận tội, còn không mau đem ả về quy án!

Sảnh Tiểu Liên không giấu nổi sự vui mừng, ta biết ả luôn nhằm vào mình, Tiểu ái ngốc nghếch, nó nghĩ nó chết rồi, ả sẽ để yên cho ta!

Ta cúi mặt, chờ đợi lũ quan binh tới kéo mình đi!

Sảnh Tiểu Liên chợt nhớ ra gì đó, ả giơ tay ra lệnh:

- Chờ đã, con nô tỳ kia ở đâu! Bắt hết cho ta!

Hừ, còn dám nhắc tới Tiểu Ái nữa ư, ả có tư cách gì?

Vợ của Hồ Sở Minh thẽ thọt:

- Diệp phu nhân, Tiểu Ái đã tự vẫn ở hồ Ly Uẩn rồi ạ!

Các người thỏa mãn chưa, Tiểu Ái hoạt bát của ta, muội ấy đã chết rồi, chết thật rồi!

Ta còn định mắng bọn chúng một trận cho hả dạ, đằng nào cũng chết, thà mắng chửi cho sướng miệng còn hơn.

Hồ Sở Minh bước lên, sau lưng hắn là một đám nô bộc trong nhà, có hai vị cô mẫu:

- Diệp công tử, theo tại hạ, chuyện này chưa chắc là do Mẫn muội chủ mưu. Tại hạ quen biết muội ấy từ nhỏ, bản tính lương thiện, tuy có hơi vô phép ngỗ nghịch nhưng không đến nỗi độc địa hiểm ác. Hơn nữa, muội ấy còn là họ hàng xa của ngài, hà cớ gì lại xúi bẩy Tiểu Ái phá hỏng lễ thành thân của ngài chứ?

Sảnh Tiểu Liên tròn mắt, ngờ vực hỏi:

- Mẫn Mẫn là họ hàng xa của chàng?

Ta lập tức ngẩng lên, định bụng nói cho ra nhẽ, tên Hồ Sở Minh đần độn, bà đây chỉ tiện miệng nói bừa mà nhà ngươi cũng tin sái cổ.

- Đúng là họ hàng xa, nhưng lòng dạ con người ai tường cho nổi!

Hắn nhận ta là " họ hàng xa" của mình. Cho nên Sảnh Tiểu Liên vội vã đỡ lời cho ta:

- A Tuệ! Sao chàng không nói sớm, chàng xấu quá đi!

Đoạn đứng dậy nâng ta lên:

- Tỷ cũng tin muội nhất định không dính dáng đến chuyện này.

Chỉ chờ có thế, Hồ Sở Minh bèn dẫn hai vị cô mẫu ra đối chấp:

- Thưa Diệp công tử và Diệp phu nhân, chúng nô tỳ không định nói ra chuyện này, nhưng sự đã đành, vả lại Mẫn Mẫn đúng là bị oan, chung sống với cô nương ấy bao lâu nay, nô tỳ biết rõ Hồ phu nhân có tính ghen ghét, luôn rắp tâm hãm hại. Nhưng không ngờ lại tới nước này!

Vợ của Hồ Sở Minh ngồi một bên đã kinh hồn bạt vía, bật dậy chỉ vào hai vị cô mẫu:

- Các người...các người là đồ ăn không nói có!

Hồ Sở Minh không hổ là tên cáo già, hắn phá lên cười, dâng chứng cớ đến tận mặt Sảnh Tiểu Liên:

- Thiếu phu nhân xem, đây chính là thư ả viết cho Tiểu Ái, xúi bẩy nó mưu hại phu nhân, còn có cả dấu vân tay của ả nữa!

Vợ của hắn mặt tối sầm, ngã phịch xuống đất, ấp úng:

- Ngươi... các ngươi...

Hồ Sở Minh lại tiếp:

- Mặc dầu phu thê trăm năm dầu bạc nhưng tại hạ không thể buông tha cho loài rắn độc như ả ta! Mong hai vị minh xét!

Đám nô bộc cũng nhất loạt chỉ về hướng biểu tẩu, lớn tiếng chửi bới, mắng ả thường ngày đối xử tồi tệ với họ, bản tính hay ghen ghét, nay đúng là ác giả ác báo!

Vợ của Hồ Sở Minh thảng thốt, nước mắt chảy dài:

- Sao dân nữ phải ghen ghét với Mẫn Mẫn, vả lại, Tiểu Ái đã chết, Mẫn Mẫn đã nhận tội. Chuyện này không liên can gì tới dân nữ!

Sảnh Tiểu Liên bỗng hừ lạnh:

- Ngươi ghen vì muội ấy và phu quân của ngươi thân thiết từ nhỏ, tình thân như thanh mai trúc mã. Còn Tiểu Ái đã chết, lại càng có lợi cho ngươi, không có ai trực tiếp đứng ra tố cáo ngươi, phần vì Mẫn Mẫn và Tiểu Ái lại thân nhau hơn tỷ muội, đương nhiên Mẫn Mẫn sẽ chịu tội cùng con nha đầu ấy, chẳng phải ngươi thoát rồi hay sao?

Vợ Hồ Sở Minh nghe vậy bật cười sằng sặc rồi chỉ vào mặt ta và Hồ Sở Minh:

- Sớm biết các ngươi có tư tình với nhau, không ngờ Ân Nhi ta lại chết trong tay các người!

Ta sững sờ, không ngờ vợ của Hồ Sở Minh còn gian ngoan hơn hắn, rắp tâm đổ tội cho ta, ả dồn Tiểu Ái đến bước đường cùng, khiến nó phải bỏ mạng.

Tất cả, cũng chỉ bởi một chữ " Tình".

Tiểu Ái vì Diệp Tuệ mà ám hại Sảnh Tiểu Liên.

Còn ả vì Hồ Sở Minh mà đẩy ta tới chỗ chết!

Đám quan binh xông lên cùm gông vào cổ ả Ân Nhi đó, ả vẫn cười méo mó như kẻ điên rồ, đi qua ta còn thì thào:

- Hãy cẩn thận với tên họ Hồ!

Không cần ả nhắc ta đương nhiên đề phòng hắn rồi, ngẫm ra, ả cũng thật tội nghiệp, đem lòng yêu Hồ Sở Minh, ra sức giúp hắn buôn bán ở Tô Châu, cuối cùng, lại bị chính hắn vạch trần chuyện xấu!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Sau khi bọn họ rời đi, ta lẳng lặng sắc lại bát thuốc, Tiểu Ái đã dặn ta phải biết tự chăm sóc cho mình, dù ta có chết, nhất định cũng không chết vì bệnh tật!

Đến khi bước ra hậu viện mới thấy hai vị cô mẫu đang chất đồ lên xe ngựa, ta ngạc nhiên hỏi:

- Hai người định đi đâu sao?

Họ quay lại, nhìn ta vẻ áy náy rồi đáp:

- Đúng vậy! Chúng ta rời khỏi đây!

Hai vị cô mẫu đi khuất rồi ta mới định thần lại những gì vừa nghe được.

Hóa ra chuyện không đơn giản như ta tưởng, cứ nghĩ đến những gì Hồ Sở Minh làm, ta càng thấy con người này ngày một đáng sợ.

Hắn tìm cách mua chuộc gia nhân trong nhà, tạo bằng chứng giả. Nhân lúc vợ mình bị đánh thuốc mê lấy dấu vân tay của ả, thế là tạo nên vở kịch hoàn hảo ngày hôm nay, đến chính ta cũng tưởng rằng ả Ân Nhi đó là chủ mưu.

Thật không ngờ đều là do một tay Hồ Sở Minh đó dàn dựng, chẳng trách mà Ân Nhi lại nói ta hãy cẩn thận với tên họ Hồ.

Một con người mưu mô toan tính như gã nào có biết đến tình thân, người chung chăn gối với gã bao năm qua, yêu gã hết lòng. Đối với gã chỉ như một món hàng có thể lợi dụng, đến khi hết giá trị rồi có thể thản nhiên mà ném đi.

Con chó còn biết trung thành với người nuôi dưỡng nó, còn Hồ Sở Minh, gã không bằng cả một con vật!

Bỗng chốc ta thấy Tô Châu quá xa lạ, trước đây còn có Tiểu Ái. Giờ thì chẳng còn một ai!

Mà tất thảy những thứ ở đây đều hào nhoáng, giả dối!

Nữ nhi chúng ta thật đáng thương, Tiểu Ái vì Diệp Tuệ mà mất mạng, Ân Nhi vì Hồ Sở Minh mà bị vu oan, ta khinh thường tên đàn ông này, dựa dẫm vào tính ghen tuông của vợ mình để vu cáo ả, giờ thì hắn ta được tự do rồi!

Hai vị cô mẫu cũng nhận tiền của hắn, họ miệng thì nói chắc chắn không phải lỗi của ta, tạm thời không rõ do ai chủ mưu nên cứ để ả Ân Nhi đó chịu tội, dù sao ả đó ngày thường cũng ghê gớm, chua ngoa. Cứ để ả chịu khổ một chút nào có xá gì. Nhưng ta biết, họ cũng chỉ nói vậy để tránh né mục đích của mình thôi. Họ cũng phải ăn, phải sống, phải mưu sinh. Nay đã nhận tiền của kẻ đó rồi, thì nên biết điều mà rời khỏi Tô Châu.

Suy cho cùng, họ cũng chỉ muốn sống thật tốt, tránh xa cái nơi đầy rẫy cạm bẫy này mà thôi!

Ta không muốn ở lại nơi này thêm ngày nào nữa!ai ngờ chiều ngày hôm đó. Hồ Sở Minh đến. Thoát khỏi cái bóng của thê tử có khác, nay hắn còn đường đường chính chính thừa kế gia sản của nhà vợ. Hắn thật giảo quyệt, mượn cớ Ân Nhi phải chịu phạt, trở về nhà ả làm ầm ĩ lên, Ân gia lo sợ điều tiếng, vội vã giao nửa số gia sản nhà mình cho hắn. Đúng là làm việc gì hắn cũng tính toán rất kỹ lưỡng!

- Mẫn Mẫn, muội định đi đâu sao?

Hắn xuống ngựa, bước tới hỏi.

Ta không nén nổi cảm giác ghê sợ, giật lùi về phía sau một bước, hắn tự động đến gần chiếc quan tài của Tiểu Ái, xem xét một hồi rồi nói:

- Muội muốn an táng cho Tiểu Ái, để ta giúp muội!

Giọng điệu tử tế đó là của Hồ Sở Minh sao? Đánh chết ta cũng không tin, ai mà biết hắn lại đang tính toán cái gì trong lòng chứ!

- Để tự muội!

- Được – Hắn đặt hai tay lên vai ta – Ta biết muội vẫn đau lòng vì chuyện của Tiểu Ái, nhưng ta sẽ đợi muội trở về, còn chuyện thành thân của chúng ta nữa!

Ta hờ hững nhìn hai bàn tay đặt trên vai mình, thầm nghĩ không biết hắn còn muốn giả nhân giả nghĩa bao lâu nữa, nhưng ta đã chẳng muốn quan tâm nữa rồi!

Chiếc xe ngựa tiến về phía trước, đem theo linh cữu Tiểu Ái cùng cái thân xác trống rỗng của ta!

Lâu lắm rồi mới trở về nhà, hai cây mai trắng trước nhà đã nở hoa kín cành, cánh hoa trắng muốt mịn màng, đã sắp lập xuân thật rồi!

Quán điểm tâm vẫn yên bình như vậy, chúng ta đến nơi lúc sập tối nên càng vắng người, người đánh xe chất phác nhận tiền xong đã vội vã cáo biệt, anh ta vừa đánh xe vừa dụi đôi mắt đỏ au vì chịu nhiều gió cát trên đường:

- Nhà tôi có ba đứa nhỏ, nếu không về ngay, chúng sẽ lo lắng tới phát khóc!

Ta hỏi: “ Mẹ chúng không về ư?”

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt khắc khổ của người đánh xe, anh ta đáp:

- Chết rồi! Là Diệp Nhân Cảnh hại chết!

Ta cũng im bặt từ đó. Ta không muốn nghe thêm chuyện tàn ác nào của hai cha con họ Diệp đó cả, Tiểu Ái, muội ấy cũng vì hắn mà chết!

Ông chủ thấy ta trở về, lẳng lặng nói:

- Vào nhà đi!

Đúng là ta ngốc thật! Ông ấy không hề bị câm! Họa chăng chỉ không muốn mở miệng nói chuyện thôi!

Bà cbủ đang mải mê rót trà cho khách, nhìn thấy ta bước vào, chén trà trên tay rơi “coong” xuống đất, vỡ vụn, bà run rẩy bước lại gần xoa khuôn mặt ta, còn ta cũng không gìm nổi mà mắt mũi cay sè!

Mọi uất ức như thể chỉ đợi lúc này để bộc phát. Ta ôm chặt bà chủ, khóc như mưa, bà cũng dịu dàng xoa nhẹ mái tóc ta, lẩm bẩm mấy câu như " con gầy quá" hay " Tiểu Ái đâu". Tuyệt nhiên không hỏi tại sao ta trở về.

Ông bà chủ ngày nào cũng mong ngóng chúng ta, chúng ta đã lâu lắm không về thăm họ!

Rồi đôi mắt bà dừng lại trên chiếc quan tài đen đặt sau lưng ta, đoạn nước mắt rơi lã chã:

- Con gái, con gái của ta!

Chúng ta cứ ôm lấy chiếc quan tài mà khóc òa lên, ông chủ đứng trong góc cũng gượng gạo chấm nước mắt, khách quan trong quán chỉ ái ngại nhìn chúng ta. Sau đó không ai bảo ai cùng nhau rời khỏi quán, để lại những món tiền hậu hĩnh hơn thường ngày.

Ta nhớ mẫu thân, nhớ Tiểu Ái. Trở về đây, ta mới thấy luyến tiếc cuộc sống xưa kia biết bao!

Đáng ra, ta không nên theo Hồ Sở Minh đến Tô Châu làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35

Buổi tối, bà chủ làm vài món mặn đơn giản ép ta ăn thật nhiều, nhưng ta vẫn cứ trệu trạo nhai không muốn nuốt, bầu không khí ngượng ngập, thiếu đi một Tiểu Ái!

Đêm hôm đó, ta cứ trằn trọc không ngủ được, bồn chồn nhìn chỗ trống bên cạnh, trước đây Tiểu Ái nằm chung với ta trên chiếc giường này, còn nhớ, có cả lông cừu trải lên, rất ấm áp!

Ta trở dậy, ôm lấy A Tuệ đang say ngủ trong cũi, ra phía hiên nhà, nơi chiếc quan tài của Tiểu Ái được đặt.

Tiểu Ái cùng ta khôn lớn, Tiểu Ái theo sát ta như hình với bóng, ai muốn hại ta thì hại nhưng Tiểu Ái thì không bao giờ.

Chúng ta là tỷ muội tốt của nhau, vả chăng chỉ cách nhau một ranh giới vô hình giữa hai cõi và một lớp quan tài lạnh lẽo mà thôi!

Bà chủ đang ngồi trên chiếc ghế mây, thẫn thờ nhìn vào khoảng không trước mắt, thấy có tiếng động, bà quay lại nhìn ta:

- Mẫn Mẫn, không ngủ được à?

Ta gật đầu, song không đáp!

Bà xoa bộ lông mềm mại của A Tuệ, đoạn hỏi ta:

- Tên của nó là A Tuệ đúng không?

Ta tròn mắt nhìn, bà lại giải thích:

- Lúc chiều con cho nó ăn, ta đã nghe được!

Ta gần gật đầu, bà lại tiếp:

- Thực ra, ta biết con thích Diệp Tuệ từ lâu, còn bỏ cả quê hương để tìm nó!

Bà chủ là người phụ nữ sắc sảo, vậy nên chỉ có những chuyện bà ấy muốn biết hay không muốn biết, thật giống với mẫu thân ta!

Rõ ràng hồi đó ta trốn khỏi Đinh phủ một cách dễ dàng còn tưởng mình tài giỏi, giờ mới hiểu do mẫu thân ngầm đồng ý, nuôi dưỡng ta 17 năm trời, người đương nhiên hiểu tính cách ương bướng của ta, nhưng người vẫn chấp thuận cho ta được đi tìm người mà ta thực lòng yêu mến. Trước mắt gia nhân trong nhà không thể điềm nhiên gật đầu với ta, mẫu thân đành chọn cách giam lỏng ta, giữ vững thể diện Đinh gia trước mặt tên thiếu gia đó!

Hèn gì ta trốn ra khỏi Đinh phủ một cách trót lọt, không có ai ngăn cản!

Bà chủ rót hai chén trà đầy, nhấc một chén đưa cho ta rồi chầm chậm kể.

Diệp Nhân Cảnh thời trai trẻ là một công tử đào hoa đa tình, khắp chốn Tô Châu không ai không biết đến ông ta. Dựa vào mối quan hệ rộng rãi và tiền bạc nhà họ Diệp, cuối cùng ông ta cũng lấy được một chức quan ngũ phẩm trong triều. Trong một lần hộ giá hoàng thượng, ông ta đã bị kẻ địch đả

thương hạ bộ, sau khi chẩn đoán sau này chắc chắn không thể có con nối dõi, hoàng thượng áy náy vô cùng, bèn thăng chức quan cho Diệp Nhân Cảnh, còn cấp riêng một cửa hàng ở trấn Hàng Châu cho ông ta mặc sức buôn bán kiếm lời. Đúng lúc này, cô kỹ nữ mà Diệp Nhân Cảnh gần gũi bấy lâu lại có mang đứa con duy nhất của ông ta. Chính là Diệp Tuệ, chẳng trách Diệp Nhân Cảnh giàu có như vậy lại không hề đông con, nhiều vợ, chỉ có mình hắn là đại thiếu gia. Diệp Nhân Cảnh bấy giờ đã có toan tính của riêng mình, dỗ ngon dỗ ngọt cô kỹ nữ đó sinh con cho mình. Kỹ nữ đó vốn là nữ nhân lương thiện, một lòng muốn cùng Diệp Nhân Cảnh quy về ở ẩn, tránh xa chốn quan nhân xô bồ. Tin lời ông ta, cô hạ sinh một bé trai kháu khỉnh.

Chẳng ngờ đứa trẻ chưa dứt sữa được bao lâu, Diệp Nhân Cảnh đã đem chính người vợ của mình vào chốn lầu xanh cho đám đàn ông chà đạp, cửa hàng ở Hàng Châu của ông ta chính là một kỹ viện, chuyên hầu hạ những tên quan quân giàu có. Diệp Nhân Cảnh ôm lấy đứa trẻ, nhẫn tâm đẩy người vợ vừa sinh con cho mình chưa lâu vào chỗ những tên quan háo sắc dâm đãng. Ông ta còn lừa phỉnh nàng, cứ chịu khó ở đó ít lâu, gã sẽ chăm sóc con trai thật tốt, đợi một ngày đón nàng về làm chính thê.

Cô nương xinh đẹp ấy tin, vẫn tin!

Tin người đàn ông lợi dụng, bán rẻ mình, tin vào người đàn ông thèm khát tiền bạc, quyền lực đến mê muội....sẽ lấy nàng!

Cô nương ấy chính là mẹ của Diệp Tuệ!

Trong số đám quan lại hay vào kỹ viện mua vui, có một vị quan họ Sảnh rất mê đắm mẹ của Diệp Tuệ. Diệp Nhân Cảnh đương nhiên rất hoan hỉ, còn cơ hội củng cố địa vị nào nhanh chóng hơn hiện tại?

Diệp Nhân Cảnh vội vã kia đến trước phòng của vợ mình, ai ngờ khi vừa chạm chân đến bậc cửa, gã đã thấy một cảnh tượng suốt đời không thể quên!

Vợ gã treo mình lơ lửng trên một thanh xà, cô nương ấy đã thắt cổ tự vẫn!

Song số mệnh chưa hẳn đã tận, cô nương vẫn được cứu sống, lúc gã bước vào, cô nương ấy mới vừa bị ngạt thở.

Diệp Nhân Cảnh hoang mang đến độ mất bình tĩnh, gã không ngờ người vợ luôn ngoan ngoãn phục tùng mình lại bế tắc đến độ muốn treo cổ, gã không sợ con trai mình mất mẹ, gã chỉ lo vị quan kia sẽ nổi trận lôi đình mà không cất nhắc địa vị cho gã nữa, chức quan thái úy mà gã nhòm ngó bấy lâu.

Vậy là Diệp Nhân Cảnh sai đám nô bộc đưa vị quan kia ra ngoài, còn gã lại ở bên trong phỉnh nịnh người vợ đáng thương, ép cô phải giúp mình. Gã không tin cô nương ấy sẽ từ chối, bởi vì, cô ấy rất yêu gã!

Cô nương ấy nằm gọn trong lòng Diệp Nhân Cảnh, cơ thể gầy yếu xanh xao, thều thào với gã:

- A Cảnh, để thiếp làm nương tử của chàng...Có được không?

Thì ra tới tận lúc nguy kịch nhất, cô nương ấy vẫn mong có thể làm thê tử của gã!

Gã ôm chặt vợ mình, nhỏ vài giọt nước mắt, không rõ là thật lòng hay dối trá!

Rồi gã cũng cưới cô kỹ nữ đó về phủ, phong cho cô ta là thiếp thứ nhưng tuyệt nhiên không cho cô ấy gần gũi Diệp Tuệ. Diệp Nhân Cảnh lo sợ người đời đàm tiếu con trai ông ta là do một kỹ nữ lầu xanh sinh ra, cái chốn nhuốm đầy bụi trần!

Cô nương ấy ngày một kiệt quệ, ăn uống thuốc thang không ai lo lắng, lại thêm con trai ruột đang nô đùa trước mắt mà không được phép lại gần âu yếm, vỗ về nó, thoáng chốc đã lâm bệnh, Diệp Nhân Cảnh vẫn cứ hờ hững, dường như gã lấy cô nương ấy về chỉ để trói buộc cuộc đời cô và gã vào nhau, cô nhất nhất phải nghe theo quyết định của gã. Vợ ốm đau, gã không hề biết, điềm nhiên ăn hối lộ,thường xuyên qua đêm ở quán trọ, không ghé về nhà. Mặc cho người vợ vò võ chờ đợi. Những đêm trăng, cô thức may áo cho gã. Cô rất thích may trường bào màu đen. Lại còn thêu thùa rất khéo.

- Có phải là bộ trường bào có thêu chìm một chữ " Cảnh" bên trong tay áo không?

Bà chủ ngạc nhiên nhìn ta:

- Đúng vậy, mẹ của Diệp Tuệ là con gái Giang Nam, rất giỏi thêu chữ, chuyện đã qua lâu rồi, những chiếc áo cô ấy may cho Diệp Nhân Cảnh chưa biết chừng đã bị hủy hết!

Hủy đâu mà hủy! Diệp Tuệ vẫn mặc chiếc áo đó còn gì, hóa ra chiếc trường bào dạo đó của hắn là do chính tay mẹ hắn dệt!

Trời đêm không trăng, tĩnh mịch, càng khiến cho khoảng sân trước mặt thêm u tối!

Bà chủ lấy hơi, rồi thong thả nói tiếp .

Mẹ của Diệp Tuệ nhớ con trai không chịu nổi, bèn nhân lúc cha hắn đi vắng lén đến thăm, làm vài món ăn cho hắn. Diệp Tuệ khi đó đã là một đứa trẻ hiểu biết thông minh hơn bạn hữu cùng trang lứa, dù chưa gặp mẹ bao giờ nhưng nhìn thái độ yêu chiều, đoan trang của mẹ khác hẳn với người cha độc ác, cậu run rẩy chạy đến rồi ôm chầm lấy mẹ!

Mẹ Diệp Tuệ dịu dàng dùng khăn tay lau nước mắt cho con, vừa dắt cậu tới hoa viên dùng điểm tâm vừa nói chuyện với cậu.

- A Tuệ! Con có chịu nghe lời cha không?

Diệp Tuệ lắc lắc mái đầu nhỏ, đôi mắt trong trẻo ngước lên nhìn mẹ.

Mẹ hắn xoa đầu con trai, thở dài.

Hắn thật thà kể:

- Mẹ, hôm nay con nhìn thấy cha nhận tiền của người khác, phu tử nói đó là ăn hối lộ, là xấu!

Mẹ hắn hoảng hốt bịt miệng con trai, đoạn nói dối rằng:

- Cha con đang cất giữ hộ người ta chút tiền, là việc tốt. A Tuệ, con còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đừng để ai nghe thấy , biết chưa?

Diệp Tuệ gật đầu, song lại tò mò xoa mũi:

- Hôm trước nữa con luyện võ, rã ràng sư phụ nói võ công là để trừng trị kẻ gian, cứu người gặp nạn. Thế mà cha lại nói con phải dùng võ công để giết chết những kẻ cản đường mình? Vậy cha đúng hay con đúng hả mẹ?

Nghe đến đây, mẹ hắn đã rơm rớm nước mắt, Diệp Nhân Cảnh đến một đứa trẻ cũng dạy dỗ không tốt, nhưng bà vẫn không muốn Diệp Tuệ biết được sự xấu xa của cha nó, dẫu vao bà và người đàn ông ấy cũng là phu thê. Tuy không đầu gối tay ấp mặn nồng nhưng một ngày vợ chồng, ân nghĩa trăm năm. Trong sâu thẳm lòng bà, Diệp Nhân Cảnh vẫn là nam nhân duy nhất.

Bà vỗ nhẹ cái má có lúm đồng tiền đáng yêu của Diệp Tuệ, mắng nhỏ:

- Con sai! Lời cha nói đương nhiên là đúng rồi!

Diệp Tuệ dẩu môi vẻ không hiểu, nhưng cũng không tò mò hỏi thêm nữa!

Hai mẹ con đang ăn uống vui vẻ thì Diệp Nhân Cảnh trở về, nhìn thấy thức ăn trên bàn, ông ta phẫn nộ đẩy xuống hết, tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng, vợ gã hoảng hồn quỳ sụp xuống!

Diệp Nhân Cảnh tiến đến kéo bà dậy, Diệp Tuệ bị đám nô bộc bế thốc đi, cậu giãy giụa khóc lóc một hồi. Thứ cậu nhìn thấy cuối cùng chỉ là hình ảnh mẹ mình kề lưỡi kiếm sắc lẹm bên cổ.

Như thể dùng sức một chút, máu sẽ tuôn xối xả.

Máu văng tung tóe, màu đỏ tươi quỷ quái như cứa mạnh một vết vào tâm hồn non nớt của Diệp Tuệ.

Máu cứ chảy mãi, chảy ra từ cổ người mẹ, thấm ướt cả vạt cỏ xanh biếc mượt mà, mùi máu tanh tưởi chẳng mấy chốc khiến cậu buồn nôn.

Mẹ cậu nằm thoi thóp ở đó, Diệp Tuệ đạp trúng hạ bộ của tên gia nô, khiến hắn đau đớn buông cậu ra, rồi cứ thế cậu chạy đến bên mẹ mình.

Bàn tay mẹ thõng trên nền đất, không đủ sức vuốt ve khuôn mặt cậu, câu cuối cùng bà cố gắng nói ở kiếp này chỉ vỏn vẹn:

“ A Cảnh! Thiếp đối với chàng, xưa nay không hề thay đổi!”

Mẹ cậu chết mà không nhắm mắt. Cho đến lúc chết, bà vẫn chỉ nhớ đến Diệp Nhân Cảnh!

Chỉ một lòng chung thủy với gã!

Nhưng xem ra, một kẻ máu lạnh như Diệp Nhân Cảnh không hề biết chữ “chung thủy” viết như thế nào. Hắn lại ép vợ mình phải hầu hạ vị quan họ Sảnh đó, vị quan đã yêu say đắm vợ hắn khi cô chỉ là một ca kỹ, vị quan kia đối xử với cô cũng không tồi, chỉ tiếc là khi đã một lòng một dạ với gã, có thêm trăm ngàn Diệp Nhân Cảnh tốt hơn. Diệp Nhân Cảnh vẫn chỉ là Diệp Nhân Cảnh mà thôi!

Vị quan kia muốn chiếm đoạt cô, nhưng cô đã không còn là kỹ nữ phóng đãng một thời. Cô đã là vợ của gã, là mẹ của con gã. Tất không thể làm ra cái chuyện nhục nhã ấy được!

Cho nên, cô đã chọn cách tự kết liễu cuộc đời mình, để tỏ rõ tấm lòng với hắn.

Diệp Tuệ khóc như mưa, nhưng mẹ hắn sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cha hắn không đổ một giọt lệ, chỉ lạnh lùng ra lệnh cho người chôn cất mẹ hắn!

Rốt cuộc, một kẻ như Diệp Nhân Cảnh có còn biết đến tình cảm con người hay không?

Không ai biết!

Ông ta ngày một tham lam và tàn nhẫn.

Cho đến khi 15 năm trôi qua, Diệp Tuệ đã tròn 21 tuổi. Hắn đã mồ côi mẹ từ năm lên 6.

Thì ra, hắn cũng giống ta, mất đi người thân từ nhỏ. Mãi mãi không cảm nhận được tình cảm chở che của bọn họ.

Chẳng trách hắn lại quý tấm trường bào đen đó như vàng, lúc nào cũng khoác trên người, lúc Tiểu Ái động vào nút áo còn đẩy nó ngã dúi dụi. Lần đó ta làm vỡ chiếc vòng trân châu của mẹ hắn, ắt hẳn Diệp Tuệ phải tức giận lắm!

Thế mà hắn chẳng đả động gì tới ta, còn Sảnh Tiểu Liên đó lại uất ức thay cho hắn, thật kỳ lạ!

Ngẫm ra, hắn còn tội nghiệp hơn cả ta, vì chính cha hắn đẩy mẹ hắn vào ngõ cụt, ép bà phải tự vẫn ngay trước mặt hắn. Còn ta, dẫu sao cũng được mẫu thân và đại huynh rất mực nuông chiều, xưa nay chưa từng chịu khổ.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy ghê sợ, không hiểu gã cáo già Diệp Nhân Cảnh đã dùng cách thức gì để nuôi hắn khôn lớn, nghe nói từ thời tấm bé ông ta đã nhồi nhét những thứ xấu xa vào đầu Diệp Tuệ rồi. Sống mà phải đề phòng chính cha ruột của mình, thật không dễ dàng chút nào!

Chợt nhớ ra một điều, ta thảng thốt hỏi bà chủ:

- Bà chủ, sao người lại biết Diệp Tuệ? À không đúng, người còn rõ cả phụ thân của hắn nữa!

Bà chủ mỉm cười: " Vì ta và ông chủ chính là cữu nương, cữu cữu của A Tuệ"

Miệng ta cứng ngắc, cảm giác như từng thớ gân đang bị đem đi ngâm nước, co rút không ngừng.

Hóa ra, bấy lâu nay ta trú ngụ nhờ cữu gia của hắn, những một năm có lẻ.

Giọng bà chủ như xa như gần:

- Lần con bị bán vào kỹ viện, A Tuệ rất lo lắng, nó phái người đi ứng cứu, sau đó đích thân giao con cho ta chăm sóc. Nhờ A Tuệ, con và Tiểu Ái mới yên ổn ở lại đây lâu như vậy!

Ta chết trân, tại sao hắn phải giúp ta? Giúp ta có ích lợi gì? Đừng mong ta sẽ cảm động vì những chuyện đó, Tiểu Ái của ta vì hắn mà chết, ta mãi mãi không quên!

Ta xiêu vẹo bước về phòng, bỏ ngoài tai lời bà chủ:

- Nó làm như vậy vì cái gì, con là người rõ nhất!

Cho dù hắn thật lòng với ta thì sao chứ? Hắn chẳng phải đã thành thân với nữ nhân khác đó sao? Đinh Mẫn Mẫn, ngươi còn hy vọng điều gì ở Diệp Tuệ. Hắn ta lấy sự đau khổ của ngươi làm hạnh phúc của mình, ngươi quên kết cục của Tiểu Ái rồi ư?

Lời nói của mấy tên nam nhân hoàn toàn không đáng tin tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

Ta cho A Tuệ chút cà rốt tươi, dỗ dành nó ăn nhiều một chút, bữa ăn cuối cùng của con vật nhỏ ta nuôi nấng!

Xong xuôi đâu đó, ta cầm dao rạch bụng con thỏ, nướng một đĩa thịt thơm phức, đến nó ta cũng có thể giết thịt được, ta không tin không thể quên được Diệp Tuệ! Hắn đã có phu nhân, ta cũng có con đường riêng của ta, không nên nhớ đến hắn! Cứ để thù hận chôn sâu trong lòng. Sau này có nhớ lại, ta cũng có thể cười mà cho là quãng thời gian đau khổ nhất đời mình đã qua đi rồi!

Ta sẽ không trở lại Tô Châu nữa, vĩnh viễn đi thật xa...

Nướng xong thịt thỏ, ta tản bộ ra phía hồ nước phía sau nhà, nơi ta cùng Tiểu Ái thả biết bao nhiêu thuyền giấy có ghi tên Diệp Tuệ, giờ thì ta hiểu nó cũng mong ước gặp lại hắn y như ta vậy. Con bé ngốc! Bỗng dưng ta lặng người nhớ lại dáng vẻ nhỏ bé của nó cầm một lồng màn thầu mới hấp, ríu rít vẫy tay với ta:

- Mẫn tỷ, màn thầu nặn xong rồi!

Trước kia, mỗi sáng nó đều dậy sớm hơn ta, cầm lồng màn thầu nóng hổi trắng phau khoe với ta. Giờ thì có muốn nhìn những chiếc màn thầu chính tay

Tiểu Ái nặn, cũng quá khó khăn!

Tiểu Ái, ta rất nhớ muội!

Trời trở gió , ta khoác một chiếc áo lông rồi cầm thêm một lồng hương, thắp nén nhang trên ngôi mộ Tiểu Ái xong, ta ngồi sụp xuống bày biện mấy chiếc đĩa. Trên đó có thịt thỏ nướng, cả mứt quả ta cất công làm. Tuy thua kém Tiểu Ái nhưng cũng có mùi rất thơm. Đốt xong thếp vàng giấy, ta ngẩn ngơ như đang chờ đợi cái gì. Chính ta cũng không biết ta đang chờ đợi cái gì nữa!

Ta để Tiểu Ái ở một nơi khuất gió, rất gần với hai cây mai trắng trước cửa quán điểm tâm, nó rất thích ngắm mai đua nở, hơn nữa, nó chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm gia đình ấm áp, vậy ta sẽ để Tiểu Ái ở lại nơi của ông bà chủ, họ đều là người lương thiện, tất không làm hại Tiểu Ái của ta!

Quan tài được hạ xuống, ta lẳng lặng đứng nhìn, không rơi một giọt nước mắt nào hết, ta còn đem bộ hỷ phục tân lang Tiểu Ái may cho Diệp Tuệ đốt sạch, đốt không còn một mảnh tro tàn nào, vừa đốt vừa lẩm nhẩm: " Hắn không xứng! Hắn không xứng đâu, Tiểu Ái!".

Chẳng rõ con nha đầu này có chịu nghe lời ta hay không. Ta ngồi gục bên mộ Tiểu Ái, lát sau đã mệt nhoài thiếp đi, mấy đêm nay ta thật không ngủ nổi, mà ta đã mệt mỏi, thực sự mệt mỏi lắm rồi!

Chẳng rõ là bao lâu sau, có thể đã qua một tuần hương hoặc cũng dài như một đời người. Ta tỉnh giấc khỏi cơn mộng mị đáng sợ!

Ta mơ thấy Tiểu Ái, nó cùng ta bỏ trốn khỏi thanh lâu dạo trước, chúng tacứ chạy, chạy mãi. Ta vấp ngã vì quá kiệt sức còn nó thì vẫn cứ thở hổn hển bên tai ta. Bọn nô bộc không biết từ đâu bay ra áp giải chúng ta trở về, chúng cứ lôi chúng ta xềnh xệch như cái bị rách, đất đá dưới chân làm bẩn cả váy áo, xây cước cả da thịt. Ta giận dữ đấm một đấm trúng mặt tên nô bộc, quáng quàng gọi tên Tiểu Ái, không ngờ lúc ta quay lại, chỉ nhìn thấy một hi thể đã tím tái, lạnh ngắt, đã thế nước hồ còn không ngừng nhỏ giọt trên thân thể nó, cái miệng nhỏ nhắn giờ đây đã cắt không còn giọt máu!

Ta sợ hãi gào toáng lên, người ngợm bủn rủn, trong lúc bấn loạn ta cảm nhận một bàn tay đang vuốt ve khóe miệng mình, bàn tay ấy rất quen thuộc. Song ta không tài nào nhớ nổi. Chắc chắn không phải tay của Tiểu Ái, tay nó thô sần chứ không rắn chắc, rộng rãi như bàn tay này!

Ta cứ cắn chặt đôi tay mát rượi ấy như thể đó là vật cứu mạng duy nhất của mình, cảm giác trong vòm miệng đã tràn mùi máu, nhưng bàn tay kia tuyệt nhiên không đẩy ta ra!

BỊCH!

Tim ta nảy thót lên một cái, trán đẫm mồ hôi, mắt mũi dán chặt vào con chuột đồng vừa chạy trốn!

Hóa ra là một con chuột!

Ta đờ đẫn nhìn vệt máu còn sót lại nơi chiếc chăn trên cổ, cẩn thận xem lại lần nữa, cẩn thận xem lại lần nữa thì phát hiện ra là từ miệng mình rớt xuống!

Không lẽ là thổ huyết? Không thể nào, bao lâu nay ta vẫn chăm chỉ sắc thuốc của Tiểu Ái, sức khỏe cũng không còn tệ như trước!

Vậy vết máu này từ đâu mà ra?

Mắt ta men theo đường máu dừng lại trên khuôn mặt tuấn tú của Diệp Tuệ!

Không sai! Chính là hắn!

Trên đầu giường ta nằm , hắn vẫn ngồi im thin thít, suýt chút nữa ta ngỡ đó là bức tượng đồng ông bà chủ mới đúc, hắn gần như không nhúc nhích chút nào, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng vào ta!

Vừa trông thấy hắn, tự dưng ta muốn xông tới ôm chặt lấy, ta vừa trông thấy những thứ quá đáng sợ, đã bao lâu rồi ta từng mơ sẽ mãi mãi không buông tay hắn, để hắn mãi mãi che chở cho ta, thiết nghĩ, giấc mơ đó giấc mơ ấy giờ đây đã quá nực cười!

Tay ta chững lại trên không trung, dáng vẻ tím tái lạnh lẽo của Tiểu Ái cứ tìm về, ám ảnh tâm trí ta!

Rõ ràng là hắn hại chết Tiểu Ái, ta không bao giờ quên cái chết của muội ấy!

Ta lạnh nhạt hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì?

Hắn đáp: " Tới thăm cữu nương và cữu cữu, còn phải hỏi cô sao?"

Ta hừ mũi, ai bảo rằng ta chưa từng mong người hắn nhớ đến duy nhất chính là mình! Giờ thì xem , có phải đã quá mơ tưởng rồi không?

Hắn giấu bàn tay rướm máu ra sau lưng, ô, thì ra nãy giờ ta gặm tay của hắn. Diệp Tuệ có chút bối rối nhưng đôi mắt lại nhìn ta chằm chặp:

- Cô tỉnh rồi thì mau chóng về Đinh phủ của mình đi!

Ta liếc bát thuốc đang bốc khói trên bàn, thản nhiên đáp:

- Ta không về, ngươi đừng mong sẽ được toại nguyện!

Thực ra ta đã sớm có ý định trở về Đinh phủ từ lâu, ta chán ngấy cái cảnh xô bồ náo nhiệt ở Tô Châu này rồi, hơn nữa, ta lại một thân một mình! Song khi gặp lại Diệp Tuệ, ta lại muốn cho hắn tức chết, hắn từng nói không muốn hủy dung mạo của ta, để ta phải chết thật thảm khốc. Nay hắn muốn ta biến khỏi tầm mắt, đừng có mơ ta giúp hắn hoàn thành ý nguyện!

Diệp Tuệ chau mày nói:

- Tiểu Ái đã chết thế nào cô quên rồi sao? Đừng có trách ta không nhắc nhở trước!

Ta đang lê thân xuống giường toan cầm bát thuốc lên uống thì đã tức giận đến độ người ngợm run bần bật, hắn là cái thá gì mà dám nhắc tới Tiểu Ái.

Bát thuốc vỡ toang trên nền đất, màu đen ảm đạm cùng mùi thảo dược xông lên tận mũi, ta lăm lăm một mảnh vỡ của cái bát, kề sát vào yết hầu Diệp Tuệ, nghiến răng đe dọa:

- Ngươi đừng tưởng lão nương không dám giết chết ngươi! Cùng lắm hai chúng ta cùng xuống âm phủ đối chất!

Hắn dường như đang xem một trò vui, mặt mũi không hề thất sắc, đoạn cười vô cùng xảo quyệt:

- Xuống âm phủ cùng nhau ư? Không tồi! Biết đâu chúng ta có thể là đôi uyên ương dưới đó! Cô giết ta đi, giết đi xem nào!

Ta nghiến chặt răng, đưa cái mẩu sứ sắc nhọn vào gần vùng da cổ trắng trẻo hoàn mĩ, mà hắn thì vẫn bình tĩnh như thường, chỉ cần ta cứa một nhát, mọi hần thù bao lâu nay sẽ tan biến hết!

Ta không biết sau đó mình có đi theo hắn hay không, chỉ biết hiện tại hắn chính là nguyên nhân khiến Tiểu Ái chết, ta phải giết chết hắn!

Mảnh cứa trên tay cứ gần vào rồi lại dịch xa, cuối cùng, rơi đánh coong một tiếng trước mắt ta!

Rốt cục , ta vẫn không thể ra tay với hắn!

Kề lưỡi dao sắc bén vào cổ hắn, trong lòng ta còn cắn xé đau khổ gấp trăm bận. Tiểu Ái, xin lỗi muội . Ta không thể giết hắn trả thù thay muội!

Chầm chậm thu cánh tay về, ta cười tươi:

- Ta sẽ không rời khỏi Tô Châu! Đến khi nào ngươi chịu chấp nhận ngươi thua ta!

Hắn cũng cười, khoe hàm răng trắng bóng đều đặn:

- Được, xem cô thắng ta, hay là ta thắng cô!

Ta nhặt một mảnh vỡ trên nền ném về phía hắn, Diệp Tuệ bấy giờ đã bước ra khỏi hiên, chầm chậm nhìn mảnh bát vỡ phía sau lưng mình, thần thái có chút ngơ ngẩn!

- Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ta thắng, ngươi nhất định phải nạp Tiểu Ái làm chính thê!

Lần này coi hắn định giở mưu hèn kế bẩn nào với ta, gia sản của Hồ Sở Minh đã không còn liên can gì tới ta nữa, có làm gã khuynh gia bại sản thì ta cũng chỉ mừng thêm thôi!

Tối hôm đó, gió tràn về, cây cối rung chuyển dữ dội. Cành gãy rời rạc dưới đất. Mặ thồ sau nhà vốn tĩnh lặng nay đã lăn tăn gợn sóng, những đợt sóng nhỏ và đều nhau tản rộng khắp mặt hồ nom như những bông loa kèn đang xòe cánh!

Diệp Tuệ cáo biệt lúc nào ta cũng chẳng rõ, phải chăng Sảnh Tiểu Liên đang ngóng đợi ở Diệp phủ? Cho nên hắn mới vội vã rời đi!

Ông bà chủ đối xử với ta vô cùng ngượng ngập như thể họ đã che giấu một bí mật tội lỗi suốt khoảng thời gian qua. Nhưng ta chẳng thiết, họ đối xử tốt với ta đã là một ân tình lớn rồi!

Hắn có cứu ta và Tiểu Ái hay không, cũng chẳng phải điều mà ta cần quan tâm!

Chạm tay vào làn nước buốt thấu xương, đầu óc ta tỉnh táo ra đến mấy phần, dứt khoát phải trở về Tô Châu, dù phải làm những việc bản thân không chấp nhận nổi đi nữa, ta đây cũng phải thắng ngươi!

Con thuyền giấy có viết tên Tiểu Ái lao vun vút trên mặt hồ. Gió lạnh đã nổi lên, tay áo bay phần phật. Ta run rẩy ôm mình chặt hơn rồi bước về phòng, thú thực gió mạnh tới nỗi có thể cuốn cả cơ thể ta đi mất!

Giá mà có thể cuốn ta đi, cuốn hết tất cả những ký ức về chàng!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Sáng hôm sau, nhân lúc trời còn xâm xẩm tối, màn đêm dày đặc còn chưa tan biến sạch sẽ, ta cầm theo tay nải, nhảy lên ngựa trở về Tô Châu.

Hồ Sở Minh nghe tin ta chấp nhận hôn sự, hắn vui đến độ cười mù cả mắt, liên tục nói: "Tốt quá rồi, tốt quá rồi".

Ta thầm nghĩ, tốt cái đầu nhà hắn. Ban đầu còn định trở về Đinh phủ, ai ngờ bị gã Diệp Tuệ hất cẳng, gã tưởng gã là ai mà muốn đuổi thì ta sẽ đi ngay. Gã cả gan ép chết Tiểu Ái của ta, dù tình cảm con người không thể gượng ép nhưng không có gã, Tiểu Ái có khổ sở dằn vặt đến lúc chết không dám nói thật lòng mình hay không?

Đáng ra, Tiểu Ái có thể lấy được phu quân tốt!

Ta càng nghĩ càng cảm thấy uất hận, Hồ Sở Minh còn đang tất tả phân công cho đám gia nô chuẩn bị lễ thành thân. Sau này, ta và Hồ Sở Minh chính thức làm phu thê, hắn có mượn quyền đuổi chúng ta khỏi Tô Châu cũng chẳng dễ dàng, Hồ Sở Minh giàu có sẵn, nghe đâu nhà ả Ân Nhi kia thế lực cũng không vừa, chỉ cần gã rắp tâm giở chút thủ đoạn. Ta không tin chúng ta không bám trụ được ở Tô Châu này!

Đúng, mặc dù ta ghét cay ghét đắng Hồ Sở Minh, nhưng còn có lựa chọn nào khác cho Mẫn Mẫn ta, Diệp Tuệ vẫn cứ nhởn nhơ bên mỹ nhân của hắn, còn người chị em tốt nhất của ta lại phải chịu cảnh mồ ẩm thây lạnh bên kia.

Ta không cam tâm!

Liếc nhìn khuôn mặt trong chiếc gương đồng, ta tự dặn bản thân phải tìm mọi cách vạch trần bộ mặt xấu xa của hai cha con họ Diệp! Bằng tất cả mọi cách!

Vì Đinh phủ của ta cách quá xa Tô Châu mà Hồ Sở Minh lại không chịu nổi cảnh " đêm dài lắm mộng", phần vì hắn lo sợ tốn kém chi phí vận chuyển sính lễ, phần vì hắn còn ngờ vực ta. Đúng là một kẻ ti tiện!

Cho nên hắn tự ý chọn biệt viện là nơi ta xuất giá, thôi thì đây đâu phải là lễ thành hôn ta mong mỏi, hắn muốn thế nào thì cứ chiều theo cho xong!

Biệt viện từ ngày vắng bóng Tiểu Ái cô quạnh hẳn, nay hai vị cô mẫu cũng rời đi nốt , Hồ Sở Minh bèn cử hai a hoàn ở phủ hắn đến biệt viện chăm nom ta.

Chưa xong, ngày nào hắn cũng kiếm cớ mò đến, miệng thì nói ôn lại tình nghĩa gì đó nhưng thực chất toàn tìm cách sàm sỡ đụng chạm ta, may mà thân thủ ta nhanh nhẹn. Hồ Sở Minh tức lắm nhưng không dám nói gì. Theo tục trước ngày thành thân, tân lang và tân nương không được gặp mặt. Thế mà hắn cứ tìm đến tì tì thế này, ta đâm hoang mang, bèn ngon ngọt dỗ dành:

- Chàng đừng nóng vội, đợi đến ngày đó thiếp tuyệt đối sẽ chiều lòng chàng!

Nói xong ta chỉ thiếu nước nôn ọe, thật ra ta mong cái ngày đó đừng tới còn hơn. Cứ nghĩ đến hôn phu của mình chính là tên khốn họ Sở, ta lại càng quyết tâm khổ nhục kế. Tiểu Ái của ta, nhất định phải có một danh phận, chí ít cũng là ngang bằng Sảnh Tiểu Liên đó.

Ta và Hồ Sở Minh ghé qua mấy quán xá nghịch ngợm giải khuây, càng ngày ta càng chán cái chốn náo nhiệt ầm ĩ này. Thế mà trước đây ta lại mê tít mới lạ, có lẽ vì còn Tiểu Ái.

Dạo phố cùng Hồ Sở Minh, hắn lúc nào cũng chăm chăm tiếp cận những ông chủ giàu có ở Tô Châu, không vì buôn vải cũng là vì trao đổi mấy chuyện gì đó, cười không khép nổi miệng. Đến đi chơi mà còn lo hụt tiền, ta đi vụt lên trước, hắn gàng cổ gọi:

- Mẫn Mẫn, nàng đi đâu đó?

Ta đoán chắc hắn lại chuẩn bị dùng những lời lẽ sến sẩm dỗ ngọt mình đây, ta phăm phăm tiến về phía trước, không thèm ngoảnh lại.

Chẳng ngờ ta lại đến ngay trước sạp hàng của ông lão viết chữ dạo trước, đã lâu lắm rồi, từ khi còn Tiểu Ái, ta đã xin ông ấy một đôi chữ, còn Tiểu Ái miễn cưỡng nhận một chữ "Tình".

Giờ ta mới nhận ra, Tiểu Ái lúc đó đã khó xử thế nào, chẳng có nữ nhân nào dám tự nhận mình không ghen với nữ nhân khác, rõ ràng hôm đó nó đã nổi giận, vậy mà sau đó không để lộ bất cứ điều gì. Chắc nó phân vân lắm bởi chúng ta là tỷ muội tốt của nhau, trong khi nó lại không kiềm chế được trái tim mình.

Tiểu Ái cũng muốn xin một đôi chữ giống ta, nhưng nó sợ ta sẽ biết được sự thật, sợ ta khó nghĩ, bèn nhận phần khó đó về phía mình, con bé ngốc.

Ta chậm rãi bước đến sạp hàng bày đầy giấy đỏ của ông lão, tiếc thay lão đã dọn hàng, trời xuân hay có gió lạnh, ông lão tuổi cũng đã cao!

Ta liếc thấy một chữ " Mẫn" dưới chân sạp hàng, vẫn là tên của ta, chỉ có điều lần này bị vò nhàu nhĩ hơn cả lần trước. Dấu mực còn chưa khô hẳn, chắc chắn vừa viết không lâu. Ta nhặt bức thư pháp, soi xét một hồi, ông lão cũng nhận ra sự xuất hiện của ta, nheo cặp mắt đã hơi nhoèn, mỉm cười hỏi:

- Lại là cô nương?

Không ngờ lâu như vậy mà lão còn nhớ tới ta, trí nhớ tốt thật. Ta gật đầu, lại chau mày nhìn bức thư pháp trên tay:

- Vị công tử đó vừa đi khuất!

Ta càng hậm hực hơn, gào lên:

- Hắn mà còn viết tên của ta nữa, ông cứ đuổi phắt đi cho ta.

Viết tên ta rồi vò nhàu, có gì to tát, định trù ẻo lão nương chết sớm, không có cửa đâu.

Ông lão xoa chòm râu, cười khà khà:

- Thực ra cậu ta là đại thiếu gia của Diệp phủ, có chuyện cô không...

Ta cắt lời ông lão:

- Hắn là ai không quan trọng!

Nói xong ta dợm bước đi thẳng, trời mưa xuân mưa lạnh tấp vào mặt mũi, mưa phùn như những sợi tơ giăng mắc trên những mái lầu son gác tía, tạo nên khung cảnh đẹp mê hồn, người người che ô giấy dù cho nhau, ta đã từng coi thân thế của hắn không quan trọng, bất kể hắn là ai, chỉ cần hắn yêu thương ta là đủ, vừa lấy tay áo che chắn khuôn mặt, vừa cố gắng đi thật nhanh về biệt viện!

Không tìm thấy ta, chưa biết chừng Hồ Sở Minh sẽ làm ầm lên, trị tội cả những người không liên can, ta đang là mối lợi trước mắt gã, chắc chắn gã sẽ không dễ dàng buông tha ta.

Ta vừa đi vừa đảo mắt tìm gã, trong màn mưa dày đặc, tiếng gió như nức nở, có lẽ hắn đã về trước.

Ngày thành thân ta khoác trên mình bộ hỷ phục đỏ tươi, để mặc cho đám a hoàn trang điểm khuôn mặt. Diệp Tuệ, ta như thế này, có phải ngươi đã vừa lòng, chẳng phải ta đau khổ bao nhiêu ngươi càng hạnh phúc bấy nhiêu ư?

Chỉ tiếc là con gái không được nhận táo đỏ chúc phúc của mẫu thân, con gái bất hiếu, mong mẫu thân bình an!

Đám đón dâu chừng 30 người, họ vừa đi vừa đánh trống thổi kèn rất vui vẻ, bầu không khí hết sức náo nhiệt, pháo dây đỏ nổ tét tét rất vui tai, sắc đỏ ngập tràn hòm đựng hồi môn, cỗ kiệu khiêng của ta cũng là màu đỏ. Vì ta ở nơi xa đến nên hòm đựng hồi môn giản dị vô cùng, ta gần như chẳng có gì ngoài một bộ tư trang bằng vàng. Hồ Sở Minh cũng chẳng chê trách gì về điều đó, phần vì thúc mẫu ta qua đời sớm, Hồ Sở Minh lại nóng lòng muốn lấy ta nên chỉ sai người đem sính lễ bẩm báo với mẫu thân ta một tiếng. Đến nay đám người đó vẫn chưa trở về, gã bèn cử một trưởng lão đứng ra làm chủ cho chúng ta. Ta thầm nghĩ, cái đồ ngụy tạo, muốn thâu tóm gia sản Đinh gia, không dễ đâu, ngày nào ta còn sống thì hắn đừng mong cướp được một xu!

Ta chầm chậm lê thân ra khỏi biệt viện, trên đầu là mũ phượng nặng nề muốn còng cả lưng, bà mối giúp ta trùm khăn trên đầu, nhạc vẫn cứ rộn ràng còn trái tim ta thì nặng trĩu, chút nữa còn phải động phòng cùng tên khốn Hồ Sở Minh, không biết ta có chịu nhục nổi không, tần ngần ngắm con dao sắc nhọn dắt phía đai lưng, ta thầm tính toán, cùng lắm là giết chết tên khốn Hồ Sở Minh, sau đó tự vẫn cùng hắn, thế là xong!

Diệp Tuệ có khi lại càng vui mừng, ta sẽ vĩnh viễn biến khỏi mắt hắn. Nghĩ đến đây, ta lại thoáng run rẩy. Giết người, ta chưa từng nghĩ đến!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Bà mối dắt ta đến bên kiệu hoa, vén rèm rồi thủ thỉ : " Tiểu nương tử, sao cô không khóc chút nào vậy, sẽ không may mắn đâu!". Ta còn có thể khóc ư? Người chị em tốt nhất thì mất mạng, người thân của ta ở đây không còn một ai, ta khóc để luyến tiếc điều gì chứ?

Ta cười lạnh cho qua, sắc mặt bợt bạt. Đám rước băng qua mấy con phố, ngồi trong kiệu mà ta vẫn nghe thấy bên ngoài nhao nhao bàn tán, cho đến khi về tới Hồ phủ, pháo dây nổ hết những tiếng cuối cùng ta mới được đón xuống kiệu.

Chữ "Song hỷ" dán ở đầu cổng đập vào mắt khiến ta càng thêm não nề, nhớ lại lễ thành thân của huynh ta trước đây vui vẻ biết bao nhiêu giờ đây đám cưới của ta thê lương bấy nhiêu, đành rằng người đến dự đông như trảy hội, Hồ Sở Minh hỷ phục đỏ chói đạo mạo đứng trên bậc thềm hoan hỉ chắp tay: " Đa tạ, xin đa tạ các vị", rõ ràng hắn không phải nam nhân ta muốn lấy!

Vì đang trùm khăn nên ta phải vịn vào tay hai đứa a hoàn để bước qua chậu lửa và túi gạo, ở bên kia Hồ Sở Minh cũng bắt đầu bắn tên. Ta lưỡng lự một chút rồi quyết tâm bước qua túi gạo, còn chậu lửa nữa thôi. Không hiểu sao trong lòng ta lại có suy nghĩ lửa bén vào hỷ phục để ta bốc cháy luôn còn hơn. Có điều đang chuẩn bị đưa mũi chân qua chậu thì một tiếng hô trầm ấm uy quyền vang lên:

- Dừng lại!

Cả đám đông thoáng chốc sững sờ, ai nấy đều hiếu kỳ trông ra cái kẻ phá đám kia. Ta cũng tò mò vén khăn trùm đầu lên một chút!

À, thì ra là Diệp đại thiếu gia đến góp vui, ta cười mỉa mai nhìn hắn.

Hắn ung dung phi từ trên ngựa xuống, khóe môi vẫn nhếch lên đầy giễu cợt, khuôn mặt ưa nhìn tuấn mĩ được phủ một lớp nắng mai nhàn nhạt sáng tựa ánh sao trên trời:

- Lễ thành thân của hai người chưa thể cử hành được đâu!

Đồ bỉ ổi ,té ra hắn vẫn còn ôm hận vì dạo trước Tiểu Ái phá hỏng chuyện tốt của phu thê nhà hắn, làm cho Sảnh Tiểu Liên bị thương tích ở mặt, đến nay vẫn chưa lành. Hắn và ả vẫn chưa chính thức là vợ chồng được!

Hôm nay hắn đến coi như trả thù ta, cũng được, cứ việc rạch mặt Hồ Sở Minh mà báo thù!

Chẳng ngờ hắn mỉm cười một chút rồi lôi từ tay áo ra một miếng vải trăng trắng, đến khi nhìn kỹ ta mới phát hiện ra trên đó còn một vết máu nho nhỏ, chừng bằng bông hoa mai, màu sắc thâm đen lại. Có vẻ đã lâu.

Ta chẳng hiểu hắn có ý gì, còn Hồ Sở Minh cứ la oai oái:

- Diệp công tử! Đây...đây là...

Diệp Tuệ nhìn ta rồi nói:

- Phải, đây chính là trinh tiết của nương tử nhà ngươi!

Ta á khẩu hoàn toàn. Hóa ra là...là thứ này! Xưa nay mẫu thân coi ta là một tiểu nha đầu nên chưa bao giờ tiết lộ cho ta mấy chuyện đó. Người còn chưa kịp nói cho ta thì ta đã vác tay nải bỏ trốn cùng Tiểu Ái rồi. Biết sẽ chảy máu nhiều như vậy thì ta đã chẳng mặc kệ hắn rồi, hèn gì Tiểu Ái lại khóc thét lên như vậy. Còn nữa, đêm hôm đó hắn còn hỏi ta có đau không, sau đó thì nổi điên, nhưng nhìn thấy miếng vải trên hông ta thì bỗng dưng dịu lại.

Thì ra...thì ra là thứ này!

Mặt ta đỏ lựng, không dám ngẩng đầu nhìn ai, còn Hồ Sở Minh thì cứ lắp ba lắp bắp:

- Nói láo!...nói láo!

Diệp Tuệ giật lại chiếc khăn trên tay Hồ Sở Minh, đoạn chỉ thẳng vào mặt ta và nói:

- Không tin ngươi hỏi nương tử nhà mình xem!

Hồ Sở Minh run rẩy tựa vào một chiếc cột , bộ hỷ phục giờ đây nhăn nhúm như mớ rẻ rách, hắn vuốt mồ hôi trên trán rồi ra lệnh gì đó với đám gia nô, bọn kia cắp đít chạy đi ngay tức khắc. Ta trừng trừng nhìn Diệp Tuệ, tên xảo quyệt, xem hắn còn dám dùng cái chiêu đốn mạt với ta, không hiểu hắn cố ý lót miếng vải đó dưới giường từ khi nào. Tốt rồi, hắn công bố với cả thiên hạ biết mối quan hệ mờ ám của hai chúng ta.

Phen này ta khó mà sống yên ổn ở Tô Châu, được lắm, Diệp Tuệ. Trái lại với ta, hắn điềm tĩnh vô cùng, còn nở nụ cười có lúm má với ta một cái rồi thẩn thơ ngắm nhìn ta một vòng từ đầu tới chân . song ta biết, chắc chắn hắn đang cất giấu một âm mưu vô cùng hiểm độc. Lúc này, đôi mắt hắn dừng lại ngay trên eo ta, hắn cứ nhìn chằm chằm, khiến ta nổi cả gai ốc.

Đám gia nô lấm lét dâng lên cho Hồ Sở Minh một nắm lá diếp, ta còn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì thì bọn chúng đã cầm nắm lá diếp dí vào mũi ta, trời ạ, hăng quá đi mất! Ta lập tức lợm giọng buồn nôn!

Lạ nhỉ, rõ ràng sáng nay ta đã ăn ba chiếc màn thầu rồi mà, còn nữa, xưa kia ta chưa từng buồn nôn khi ngửi lá diếp!

Hồ Sở Minh thấy ta bụm miệng lại càng tốt tăm mặt mũi, ánh mắt chứa đầy vẻ bàng hoàng, hắn run run hỏi:

- Tại sao...cái đó lại ở chỗ của Diệp công tử?

Nói xong còn nhìn ta một cái, có vẻ như không tin nổi!

Diệp Tuệ vẫn cười: " Cái đó ư? Ta tưởng nhà ngươi phải rõ nhất chứ?"

- Rõ ràng...rõ ràng Mẫn Mẫn là họ hàng xa của ngài. Sao hai người có thể...có thể...

- Họ hàng xa? – Diệp Tuệ cười khẩy – Ta vẫn nghĩ nhà ngươi là kẻ túc trí đa mưu, hóa ra lại dễ dàng tin lời của cô ta như vậy!

Hồ Sở Minh ríu cả lưỡi, đám người xem trò vui nãy giờ cũng bắt đầu phẫn nộ, thậm chí đã có kẻ bẻ tay rôm rốp:

- Cái đồ lẳng lơ!

- Đã thất tiết còn đòi xuất giá!

- Lăng nhăng với ai không lăng nhăng, lại nhắm trúng Diệp Tuệ của Diệp phủ, phen này ả chết chắc với Sảnh Tiểu Liên rồi!

Một ả đàn bà nhổ toẹt nước miếng vào áo ta, đoạn giật phắt chiếc khăn trùm đầu thêu đôi uyên ương ném xuống đất.

- Đưa ả lên quan phủ, đòi công bằng!

Giờ thì ta nhớ ra rồi ,hai vị cô mẫu có nói những nữ nhân không trong sạch khi ngửi phải lá rau diếp sẽ buồn nôn hoặc đi vệ sinh. Sau đó bọn họ còn bị xử phạt rất tàn nhẫn, ở xã hội của chúng ta, tội thất tiết trước khi về nhà chồng còn nặng nề hơn cả tội không có con nối dõi.

Đúng là ta không còn gì nữa, danh tiết cũng mất cả rồi, hắn lúc nào cũng cao tay hơn ta, dùng chính cách này để trả thù ta. Ta không thể ở lại Tô Châu còn hắn cũng có thể toại nguyện.

Cũng tốt, xử phạt hoặc giết chết ta đi! Để ta còn gặp Tiểu Ái!

Hồ Sở Minh bấy giờ mới hoàn hồn, gã khấu đầu trước mặt Diệp Tuệ:

- Chuyện đã đến nước này, tại hạ cũng không còn gì để nói. May mà Diệp công tử còn chưa bái đường với Sảnh tiểu thư. Không thì con tiện nữ này e làm hỏng mối lương duyên của ngài!

Điệu bộ khinh khi, ghét bỏ của Hồ Sở Minh y hệt cái lần gã đứng ra vạch tội vợ mình, ta cười nhạt, thì ra lòng dạ đàn ông khó tường cho nổi, hôm nay còn say đắm thiết tha, thoắt cái đã quay lưng, vứt bỏ như một thứ đồ phế vật!

Diệp Tuệ nhảy lên ngựa, kiêu ngạo nói: " Chuyện của bản thiếu gia, không khiến nhà ngươi xía mõm vào!"

Hồ Sở Minh hậm hực lắm nhưng đành ngậm miệng cho xong, gã bẽ bàng nhìn đám người xung quanh ta rồi hắng giọng:

- Đinh Mẫn Mẫn, cô là hạng nữ nhân đáng khinh , không xứng làm thê tử của ta nữa. Hãy ngoan ngoãn mà chịu phạt đi!

Ta chẳng còn lời nào để nói với gã, chầm chậm đứng lên. Đám người nhiều chuyện đã nhanh nhẹn gọi một đám quan binh đến, khuôn mặt kẻ nào kẻ nấy lạnh băng. Lăm lăm thanh trường kiếm bạc lóe sáng, kề sát cổ ta!

Ta không sợ, ở Tô Châu xa xôi này, chẳng phải ta luôn lầm lũi một mình sao? Giờ chết có là gì nữa đâu!

Quan binh trói tay ta lại, lúc nghiêng đầu, ta nhìn thấy khuôn mặt đắc ý của Hồ Sở Minh ở đằng sau, bất giác trái tim ta run rẩy, còn mẫu thân trên đời, ta quyết không để cho gã đụng đến người!

- Hồ Sở Minh, ta và ngươi còn chưa chính thức bái đường, đừng hòng đụng một ngón tay tới gia sản nhà ta!

Hồ Sở Minh đã lộ bộ mặt thật, hắn câng cáo nói như thể mình vô cùng cao thượng:

- Đinh Mẫn Mẫn, ta còn chưa bắt Đinh gia bồi thường cho ta, cô dựa vào đâu mà cấm ta đòi lại công bằng?

Hừ, hắn nghĩ ta sẽ nhẹ dạ như Ân Nhi, để cho hắn bòn rút gia sản một cách đường đường chính chính ư? Cái lý ở đâu mà như vậy?

- Mẫu thân ta còn chưa nhận được sính lễ, ta và ngươi còn chưa nên phu thê, ngươi lấy gì đòi lại công bằng đây?

Hắn tím tái như bị nghẹt thở, ấp úng hỏi:

- Chưa...chưa nhận được sính lễ? Không lý nào, ta đã sai người...

Lời còn chưa dứt , ta đã trơn tru đáp:

- Ngươi biết dùng tiền mua chuộc kẻ khác, còn ta thì không ư?

Ta đã lường trước được lòng dạ tên cáo già Hồ Sở Minh, trước hôm cử hành hôn lễ bèn đem tất cả số tiền dành dụm mua chuộc đám người đưa sính lễ, bọn chúng giờ đã an tâm mà chia trác số tiền đó. Ta cũng an tâm mà chịu phạt rồi. Đáng đời gã, dùng cách đê tiện để hại người khác, giờ bị quả báo còn

quá muộn đó. Hồ Sở Minh ngã phịch xuống đất còn ta thì bình thản bước từng bước một, đi qua phía Diệp Tuệ, ta cố nở nụ cười tươi tắn với chàng. Đó có lẽ là nụ cười đẹp nhất ta muốn dành cho chàng.

Chàng ngơ ngác nhìn theo ta, thực ra ta biết, một số chuyện đã do ông trời an bài, chính là nghiệt duyên của ta, muốn tránh cũng chẳng được. Tuy nhiên ta lại không hối hận một chút nào.

Đúng, là ta chưa từng hối hận!

Tiểu Ái, mẫu thân! Ta có lỗi với cả hai người!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Trên đường áp giải ta đến tri phủ, đám người tụ tập ngoài chợ tranh thủ bàn tán, đành rằng chưa chính thức làm vợ người ta, nhưng thất tiết vẫn là thất tiết, ta vẫn bị người đời khinh bỉ như thường.

Bọn hò luôn miệng chửi rủa thậm tệ, có kẻ nọ đứng trên lầu dội nước lạnh xuống, ta run lẩy bẩy, y phục dính chặt vào sống lưng, còn rùng mình vài cái, suýt chút nữa ngã quỵ xuống đường.

May mà trời xuân ấm áp hơn một chút, hoa mai cũng bắt đầu nở, thế mà ta sắp phải bỏ mạng ở cái nơi đất khách quê người này. Không hiểu khi ta chết đi, còn có ai thương tình đem xác ta về chôn bên mộ Tiểu Ái, để chúng ta có thể ở bân nhau, cùng ngắm mai trắng nở hay không?

Lão tuần phủ Tô Châu này chính là cha của Sảnh Tiểu Liên, ta còn chưa thấy lão bao giờ, tuy vậy, lão đối xử với ta cũng không tồi, lúc bước vào chưa hề sai người dùng trượng đánh ta cho tới chết, chỉ phiền não xoa nếp nhăn trên trán, sai người giam ta lại, ra là cha của Sảnh Tiểu Liên trái ngược với cô ả hoàn toàn.

ấy vậy mà ta bị giam cầm những hơn một tháng, trong khoảng thời gian đó, bọn chúng cho ta ăn uống hết sức đầy đủ, trong khi bọn phạm nhân xung quanh đó chỉ toàn đồ ăn thừa hoặc rau cháo đạm bạc, phòng giam của ta cũng ở vị trí ấm áp nhất, thường xuyên có kẻ đem áo lông cho ta những khi trời trở lạnh. Thật kỳ quặc. Ban đầu ta còn nghĩ bọn chúng trộn thuốc độc vào cơm của mình, nhưng suy đi tính lại, tình trạng ta bây giờ cầm chắc cái chết, thà làm ma no còn hơn. Thế là ta ăn uống vô cùng thoải mái, không hề dè chừng

giờ ta là kẻ sắp chầu trời, còn ai ngăn cản nổi ta nữa!

Bọn phạm nhân xung quanh rất ghen tức với ta, rảnh rỗi không có chuyện gì làm ta bèn bắt chuyện với bọn chúng. Dù sao thì quanh trại giam cũng toàn là rơm cỏ, muốn tự sát cũng chẳng làm thế quái nào được!

Ta hỏi: " này, các người có biết phạm nhân nào là Ân Nhi không? ả ta mắt phượng, miệng hơi xếch lên ấy?"

Không rõ ả Ân Nhi đó giờ đây thế nào, nghe nói ả bị giam lỏng trong ngục thất đã lâu, nay ta hội ngộ cùng ả, không thể nào không hỏi thăm người quen cũ được!

Bọn tù nhân lao xao một hồi, rồi có kẻ nhớ ra, vội vã gào lên:

- À, ta biết, ả là nhị tiểu thư của Ân gia, từng lấy một thương nhân buôn vải!

Ta mừng rơn, bộ quần áo tù bằng vải trắng phất phơ:

- Vậy ả đó còn ở đây không?

Tên kia lại nói ả được giam riêng ở ngục khác, nửa tháng trước đã vượt ngục ra ngoài.

Ta thở phào nhẹ nhõm, dẫu sao ả cũng bị vu oan, nay thoát được ra ngoài cũng chỉ còn cách trốn thật xa Tô Châu, mà ả cũng khôn khéo sắc sảo, chắc chắn sẽ êm chuyện.

Nào ngờ, một tên khác lại xen vào:

- Ả ra ngoài để giết chết tên thương nhân buôn vải kia đó. Ta từng nghe hai tên lính canh nói chuyện, ả dùng dao sắc rạch toang bụng tên nam nhân đó, sau đó cũng tự đâm chết mình, đúng là người đàn bà điên!

Mặt ta trắng nhợt, không ngờ, Ân Nhi lại giết chết Hồ Sở Minh, cũng phải, càng yêu, càng hận!

Cuối cùng, Hồ Sở Minh cũng phải đền mạng, mà kẻ ra tay kết liễu cuộc đời hắn, không ai khác ngoài người vợ đã từng bị gã lợi dụng. Âu cũng là số trời, là duyên phận.

Cả ngày hôm đó ta trầm mặc không nói lời nào nữa, mặc dù rất muốn học Ân Nhi ra tay giết chết Diệp Tuệ để trả thù nhưng ta không đời nào làm nổi. Đâu phải ta chưa từng thử qua, chỉ là ta không muốn hắn phải chết. Đúng, mặc dầu hận hắn, nhưng ta chưa bao giờ muốn hắn chết!

Đồ ăn bọn lính canh đem đến ta cũng không thèm động đũa, đem chia hết cho đám tù binh bên kia, bọn chúng sung sướng nhai nuốt nhồm nhoàm.

Không hiểu ta còn bị giam giữ tới khi nào nữa!

Không rõ có phải cầu được ước thấy hay không mà ngay chiều hôm đó, có người đến thăm ngục ta. Còn ai khác ngoài ả họ Sảnh đó, Hồ Sở Minh đã chết, Diệp Tuệ thì không thèm nhìn mặt ta lấy một cái.

Lúc ả cùng mấy tên lính canh tra ổ khóa bước vào, ta hãy còn nằm thiêm thiếp trên một đống rơm. Ngày hôm nay chẳng ăn uống được chút gì, có khi phải xuống âm phủ làm ma đói thật rồi!

Ả ra lệnh gì đó mà hai tên lính canh bước lên xốc ta dậy, đang mơ mơ màng màng thì một ngụm nước mát lạnh đã táp thẳng vào mặt ta.

Ta giật mình mở bừng mắt, Sảnh Tiểu Liên bấy giờ mới nhẹ nhàng lấy vạt áo lau miệng, mỉm cười hài lòng, vết sẹo như một con rết bên má phải của ả hiện ra, trông rất ghê rợn. Tiểu Ái cũng thật mạnh tay!

Đã lâu không gặp mà vết thương của ả vẫn chưa lành, phen này dung mạo tổn hại nghiêm trọng, chẳng trách Diệp Tuệ lại phẫn nộ đến thế. Thấy má của mình bị nhìn chăm chằm, ả hung bạo thúc cho ta một cước vào bụng đau điếng, hằm hè nói:

- Còn dám nhìn, tiện nhân!

Ta chống gối mãi mới đứng dậy nổi, đây đúng là ngục giam của cha ả, thảo nào ả ra vào tự nhiên như đi chợ. Thôi thì đằng nào mà chẳng chết, cứ coi như ả có lòng đến tiễn ta một quãng.

Sảnh Tiểu Liên ra lệnh cho hai tên lính canh đóng cửa ngục, còn mình thì tiến tới sát gần ta, đoạn nhặt từng sợi cỏ khô bám đầy trên mái tóc rối như tơ vò của ta:

- Nói cho ta biết, ngươi làm cách nào để chàng có thể toàn tâm toàn ý như vậy!

ta chẳng hiểu ả muốn nói gì, trong lòng thầm cầu khấn, có giết thì mau giết cho nhanh, để ta đây còn xin Diêm ca ca đi báo thù.

Ả dường như chẳng nghe thấy lời cầu khẩn của ta, vẫn chậm rãi gỡ một lọn tóc rối:

- Đáng ra từ ngày nhặt được tú cầu, chàng đã là tướng công của ta, nhưng vì sự xuất hiện của ngươi...

Sảnh Tiểu Liên nhìn ta chòng chọc, thế ư? Ta thì sao? Chẳng phải các người vẫn chàng chàng, thiếp thiếp mặn nồng đấy sao?

- Lần người cảm hàn, chàng rất lo lắng. Còn phi ngựa ròng rã ba ngày ba đêm để tìm cho ngươi đại phu tốt nhất, còn ta bị thương - Ả sờ lên vết sẹo trên má, cười chua chát – Chàng chỉ hỏi thăm qua loa, thậm chí không thèm đến !

Không đời nào, Diệp Tuệ lo lắng cho ta? Sao hắn hết lần này tới lần khác đuổi ta đi cho khuất mắt, Sảnh Tiểu Liên bị điên thật rồi, ta hoang mang nghĩ.

Còn chưa nghĩ xong thì ả đã nâng một nhúm tóc của ta lên, tóc ta vốn óng mượt, nay được ả chải chuốt cẩn thận lại càng thêm bóng bẩy, rất nhanh, ả rút con dao sắc lẹm từ ống tay áo ra, " xoẹt" một nhát.

Một bên tóc của ta đứt lìa, từng sợi tóc như những sợi tơ hảo hạng bung xõa trên nền rơm ẩm mốc.

Ta hốt hoảng đẩy ả ngã ra đất, một bên tóc đã cụt ngủn, ả đó vẫn cầm con dao sắc bén, hung ác nhìn ta, ánh mắt ả lúc này nói là giống đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi đẹp nhất thì hơi nhẹ, bởi nó còn phức tạp hơn thế nhiều lần.

Sảnh Tiểu Liên gằn giọng: " Chỉ vì vết sẹo này mà bản tiểu thư trở nên xấu xí, ngươi đừng mong xinh đẹp hơn ta, Diệp Tuệ chắc chắn không thèm để ý tới nữ nhân như ngươi!"

Đúng là ta sắp chết, hắn còn sống, làm sao có thể để ý tới nữ nhân như ta.

Ta sợ đến rúm ró người ngợm, ngồi ngoan ngoãn một chỗ, còn Sảnh Tiểu Liên vẫn đang dùng chân đạp lên mấy sợi tóc còn vương trên đất, cất giọng đều đều:

- Ta đã thích chàng, kể từ hôm đó, nếu không nhờ Diệp thúc tạo mối lương duyên, ta khó có thể đến với chàng. Vốn định cử hàng lễ thành thân thạt nhanh chóng, không ngờ bị con tiện nhân Tiểu Ái phá hỏng!

Nghe nhắc tới Tiểu Ái, ta sốt sắng thanh minh: " Tiểu Ái chỉ là nhất thời dại dột. Nếu không phải tướng công nhà ngươi phong lưu, nó cũng không chết thảm như vậy!"

- Thì ra ngươi và ả Ân Nhi đó đều ngu ngốc như nhau!

Sảnh Tiểu Liên ngắm nghía con dao, thủng thẳng nói:

- Là ta thả Ân Nhi, để ả giúp ta giết chết Hồ Sở Minh!

Hèn gì ta thấy chuyện Ân Nhi trốn khỏi ngục quá ư hoang đường, hằng ngày ta bị canh gác cẩn mật, đến đi nhà cầu cũng có hầu nữ theo sát. Không lý nào có thể thoát ra được, trừ phi có kẻ ra tay giúp đỡ!

Mà kẻ đó còn là lệnh ái của tuần phủ đại nhân!

Đầu ta lộn xộn với hàng mớ suy nghĩ rối ren, rốt cuộc đâu là giả, đâu là thật thì Sảnh Tiểu Liên lại nói:

- Đang hỏi tại sao đúng không? - Ả hừ lạnh – hắn đã hết giá trị sử dụng thì ta giữ lại phỏng có ích gì?

Giờ thì ta hiểu, thì ra dạo đó Sảnh Tiểu Liên thông đồng với Hồ Sở Minh. Hai kẻ đó, người muốn gia sản, kẻ muốn có Diệp Tuệ nên thông đồng với nhau diễn một vở kịch đổ tội cho Ân Nhi. Thế là Hồ Sở Minh có thể ngang nhiên dụ dỗ ta lấy hắn, mà Sảnh Tiểu Liên cũng có thể yên tâm phần nào. Chỉ tiếc là Tiểu Ái đột nhiên phá hủy khuôn mặt ả. Khiến cho ả bất mãn đến điên dại, chẳng trách dạo đó ta nói mình là họ hàng của Diệp Tuệ. Hồ Sở Minh lại tỏ vẻ tin tưởng như vậy, ra là bàn tính từ trước!

Chúng ta đều là quân cờ trong ván cờ của họ!

Hết giá trị sử dụng đương nhiên sẽ bị ném đi không thương tiếc!

Hồ Sở Minh không trói chân được ta, đương nhiên sẽ bị giết, vậy còn kẻ nào thích hợp hơn Ân Nhi, mối hận khắc cốt ghi tâm của ả đồng thời là mối lợi cho Sảnh Tiểu Liên, bỏ chút thạch tín vào rượu của lính canh, Ân Nhi giết chết Hồ Sở Minh, sau đó tự vẫn. Bịt đầu mối hoàn hảo, chẳng phải đều mĩ mãn đó sao?

Sảnh Tiểu Liển thật cao tay, ta không khác một bù nhìn trước mắt ả, mặc ả giật dây, giờ thì sắp đến lượt ta bị giết chết!

Sảnh Tiểu Liên chầm chậm tiến về phía ta, lưỡi dao sắc lẹm đã ướm vào cổ, ta không còn lời nào trăng trối. Quả thật đã biết quá nhiều, ta nên chết dưới lưỡi dao của ả thì hơn. Tay run run chạm vào hai bức thư pháp cuộn dưới cánh tay.

Ta có thể yên tâm nhắm mắt rồi!

Nếu có kiếp sau, nhất định ta vẫn sẽ là Đinh Mẫn Mẫn của Đinh gia, đợi bằng được chàng đến cưới

Lưỡi dao lạnh buốt đã ấn sâu một chút, cảm giác động mạch ở cổ dần đứt phựt, đầu óc ta dần tê dại đi nhưng vẫn cảm nhận có đôi tay mát rượi mềm mại đang xoa nắn khuôn mặt mình. Chắc là mơ thôi, ta đã bước được một chân xuống suối vàng rồi.

Yên tâm nhắm nghiền mắt, ai dè một giọt nước mắt mặn chát men theo gò má chạm xuống bờ môi lạnh cóng của ta. Mặn như muối,đúng là nước mắt rồi!

Ta vẫn cảm nhận được, ta vẫn...chưa chết?

Ta mệt đến nỗi không thể mở nổi mắt, đành níu lấy cánh tay ấy theo bản năng, hỏi: “Diệp Tuệ, là chàng đúng không?”

Ta nhận ra chính là bàn tay chàng, chàng bón cho ta mứt quả, ta còn nghiến chảy máu cả tay chàng...bàn tay vững chắc, mát rượi này. Ta chưa hề quên.

- Chàng xem, giờ ta đã xấu xí giống Sảnh Tiểu Liên – Ta thều thào nói.

Cảm giác máu rịn ra trên cổ ngày một nhiều, ta càng sợ, sinh mạng đang dần dần từ bỏ ta. Lúc lưỡi dao kề sát cổ, ta không sợ chút nào. Nhưng lúc này ta rất sợ, sợ sẽ không nói với chàng hãy đợi ta ở kiếp sau được nữa! Sợ sẽ không cho chàng biết rằng, thực ra, ta đã không hận chàng từ lâu rồi.

Ta cứ cố mở miệng nhưng không nói được điều gì nữa. Diệp Tuệ dùng vải mềm băng bó cho ta. Cổ ta mỏi nhừ nhưng chàng vẫn kiên nhẫn thấm sạch máu, phải chăng chàng vừa rơi lệ vì ta?

Gắng sức mở con mắt đục ngầu, ta thấy con ngươi đen thẫm của chàng đong đầy hình ảnh ta, chàng chưa khi nào nhìn ta chăm chú xót xa như vậy. Những lần chúng ta đụng độ ở Tô Châu chỉ toàn va chạm và xích mích, ta gần như tưởng rằng chàng ghét bỏ mình. Nhưng, chỉ cần có giây phút này, lòng ta đã mãn nguyện lắm rồi. Chàng không bỏ mặc ta, không để ta chết ở cái nơi tối tăm lạnh lẽo này.

Ta không cô đơn!

Một giọt nước mắt nóng chầm chậm lăn xuống gò má ta. Diệp Tuệ sững lại, bàn tay chàng dừng rất lâu trên cái cổ có mấy sợi máu nhỏ túa ra của ta, chàng vuốt nhẹ phần tóc bị xén khi nãy:

- Nếu như làm cho khuôn mặt nàng trở nên xấu xí mà có thể khiến ta ngừng yêu nàng, thì nàng cứ làm đi!

Hôm đó, chàng từng nói sẽ hủy nhan sắc của ta rồi để ta chết không toàn thây. Vậy mà hôm nay chàng lại ôm ta trong lòng, nói những lời đắm say. Ta nên tin vào đâu?

Liếc con dao hãy còn dính máu dưới sàn, lại nhìn Sảnh Tiểu Liên vừa bị kéo đi. Trên má ả hằn dấu vân tay đỏ lừ, chắc chắn Diệp Tuệ vừa ra tay với ả. ả vừa đi vừa gào thét điên loạn. Ta mỉm cười nhìn chàng, trong đầu dường như tái diện lại cảnh trước kia, Tiểu Ái từng hỏi rằng ta có tin chàng hay không. Ta không do dự nói với nó. Ta yêuchàng, cho nên...

- Ta tin!

Chàng giam chặt ta trong lòng, đầu ta ép sát ngực chàng, cánh tay Diệp Tuệ khẽ khàng vuốt mái tóc ta, thẽ thọt:

- Lần nàng bị ốm...

- Ta biết!

Sảnh Tiểu Liên từng nói. Chàng tìm đại phu tốt nhất cho ta, còn túc trực bên giường bệnh của ta...

- Lần nàng bị bắt vào kỹ viện...

- Ta biết!

Bà chủ nói rằng chàng phái người cứu thoát ta, hèn gì trong lúc lịm đi, ta lại ngửi thấy mùi cỏ quen thuộc gần bên mình!

Diệp Tuệ đang vận tấm áo đen tuyền đó, có lẽ chàng không nhớ, nhưng ta thì nhớ rõ. Khuy trên cùng của áo bị sứt, hôm đo hỷ phục cho chàng, ta phát hiện nó giống hệt với khuy áo ta nhặt được ở quán của ông bà chủ.

Ta nghĩ đến hai bức thư pháp có hai chữ "Mẫn", "Tuệ" , Tiểu Ái còn nói là do chàng viết tên ta.

Diệp Tuệ thấy ta khóc thì càng bối rối, kéo sát ta lại gần, bờ môi mềm mại hôn lên đôi mắt ta, những giọt nước mắt đang chảy như chững lại. Ta vẫn chưa thể tin chàng lại có thể dịu dàng như thế. Chẳng phải chàng từng tát ta, nhục mạ ta, mắng ta là con tiện nhân để bảo vệ ả họ Sảnh đó!

Đến khi mặt ta khô cong, chàng mới ngừng hôn, nhìn vết thương trên cổ ta, chàng run rẩy hệt như một đứa trẻ, bàn tay túm chặt lấy cánh tay ta, xương cốt va vào nhau đau buốt tận óc:

- Mẫn Mẫn, nàng không ...không được giống mẹ!

Ta cười, giọng nhẹ như thể bị gió cuốn phăng đi bất cứ lúc nào:

- Thì ra, chàng rất sợ ta chết!

Chàng ngơ ngác, song cánh tay vẫn ghì chặt: " Mẫn nhi, Diệp Nhân Cảnh định dùng nàng để uy hiếp ta, ta vốn muốn nàng trốn khỏi Tô Châu, càng xa càng tốt, để ông ta không thể đụng đến nàng"

Chẳng trách chàng liên tiếp dùng cách ép buộc ta trở về Đinh phủ, chàng muốn bảo vệ ta, vậy mà ta lại hiểu lầm chàng.

Diệp Tuệ bế bổng ta lên, nói:

- Chúng ta phải ra khỏi đây trước đã!

Ta gật đầu không đáp, song lòng lại ngổn ngang suy nghĩ. Chàng tốt với ta, nhưng còn Tiểu Ái, chẳng phải nó cũng là tỷ muội tốt của ta hay sao?

Vừa nghĩ đến đó, ta bỗng nhớ lại cảnh Tiểu Ái nằm trên vũng nước, cơ thể lạnh toát, mặt cắt không còn giọt máu. Ta vội vã ra hiệu cho chàng thả mình xuống.

Chàng dường như đoán được ta đang nghĩ gì, đôi mắt đen thâm trầm ấy xoáy sâu vào ta. Chỉ cần nhìn chàng, ta nhận ra ánh mắt ấy không gợn chút gian dối. Dường như trong đôi mắt chàng, chỉ còn lại hình bóng ta mà thôi. Nhưng Tiểu Ái thì sao?

Làm thế này không được mà thế kia cũng chẳng xong.

- Nàng vẫn còn giận ta chuyện của Tiểu Ái?

Ta lặng người, cố gắng tránh né chàng: " Chúng ta ra khỏi đây trước đã!".

Rồi tay ta nắm chặt đôi bàn tay mát rượi của chàng, chẳng nói chẳng rằng kéo tuột chàng theo mình, thực ra ta không giận ai hết, chỉ giận chính bản thân ta!

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Kỳ lạ là hôm nay ngục thất vắng tanh, mấy tên phạm nhân hay tiếp chuyện với ta cũng đi vắng đâu không thấy. Hay là bọn chúng bị lôi đi chém đầu tập thể chăng? Ta ngóng ra phía cửa sau, Diệp Tuệ vẫn khoan thai bước theo ta, nét mặt bình thản của chàng lúc nào cũng khiến ta yên tâm. Dù trời có sụp xuống, ta cũng chẳng phải lo lắng điều gì, bởi chàng không bỏ mặc ta.

Ra đến cửa lớn ta mới hốt hoảng nhận ra hai tên lính canh đã bị đánh chết, máu của chúng chảy tràn trên đất. Diệp Tuệ xem chừng cũng bàng hoàng không kém, chắc chàng không can dự đến chuyện này.

- Hahahaha!

Một tràng cười xé toang màng nhĩ vọng đến, rồi một bộ trường bào đen tuyền hao hao giống Diệp Tuệ hiện ra trước mắt ta. ấy, giống thật, có điều bộ của chàng có chữ "Cảnh" thêu chìm bên trong tay áo, còn của người này, xem nào, ta chăm chú soi xét tay áo, sực nhớ ra một chuyện, ta giật mình thon thót, ngẩng đầu lên.

Lần này thì ta nhớ rồi, chính là lão ta.

Cái người mà hơn một năm về trước ra lệnh giam lỏng ta và Tiểu Ái, cũng chính là người đàn ông "tốt bụng" ta đã gặp ở lễ thành thân của Diệp Tuệ. Ta cứ ngỡ lão là cha của ả họ Sảnh nhưng lão tuần phủ Tô Châu ấy diện mạo khác hoàn toàn với người này. Tóc ông ta lốm đốm bạc, song được búi gọn trên đầu bằng chiếc trâm ngọc. Mình khoác áo bào thêu của quan thái úy. Dáng vẻ uy nghiêm vô cùng, vẻ mặt hiền từ song lại khiến ta nổi gai ốc.

Chuyện xấu của Diệp Nhân Cảnh, đâu phải ta chưa từng nghe, huống hồ khi ta chân ướt chân ráo rời khỏi phủ, ông ta đã sai người bắt cóc ta đến kỹ viện. Dù Diệp Nhân Cảnh có là thái úy gì gì đó nhưng ta cũng chẳng nể nang đâu nhé. Giờ mới thấy lòng dạ con người quả thực hiểm độc. Không thể nhìn bên ngoài mà phán đoán được.

Diệp Tuệ trông thấy cha lại càng mặt lại càng sầm sì, đủ thấy quanhệ thường ngày của cha con họ xấu đến nhường nào. Chàng đẩy phắt ta ra sau lưng, đoạn lên giọng hỏi: " ông đến đây có ý gì?"

Ta thập thò sau lưng chàng như gà con trốn quạ, chỉ để lộ đôi mắt quan sát con người tàn ác đằng kia.

Trái lại với chúng ta, Diệp Nhân Cảnh điềm nhiên đạp cho hai tên lính canh đã chết một đạp, bọn kia lăn quay ra đất còn ông ta thì ngồi xuống tự tay rót cho mình một chén trà. Phải công nhận, dáng vẻ thưởng trà của Diệp Nhân Cảnh giống hệt với Diệp Tuệ.

- Không hổ là con trai của ta, thông minh lắm!

Diệp Tuệ khinh khỉnh nhìn ông ta.

- Biết tương kế tựu kế lấy con nha đầu họ Sảnh, dùng nó thao túng nhà họ Sảnh kia, không tồi.

Ta ngẩn ngơ như kẻ ngốc còn Diệp Tuệ thì cười khẩy:

- Ông từng dùng mẫu thân để đổi lấy chức quan thái úy này, giờ lại muốn dùng ta để ăn hối lộ của Sảnh gia, ta chẳng qua chỉ muốn cho mọi người biết rõ sự thực!

Diệp Nhân Cảnh bật cười, lại chiêu ngụm trà rồi nói:

- Chuyện mẫu thân con...nhưng những gì ta làm, chẳng phải đều vì cha con ta hay sao. A Tuệ, gia sản của ta cũng là của con. Hai cha con ta sẽ cùng hưởng phú quý tới già, con hà tất để tâm tới chút nữ sắc tầm thường.

Đến tận bây giờ mà Diệp Nhân Cảnh vẫn không chịu nhận mình có lỗi với mẹ của Diệp Tuệ, lão nuôi nấng chàng, trong thâm tâm luôn coi chàng là một đứa trẻ khờ khạo, giấu nhẹm chuyện ác năm xưa. Nhưng lão không thể ngờ rằng, Diệp Tuệ nay đã khôn lớn, chàng đủ thông minh để tìm ra manh mối về những kẻ hại chết mẹ mình năm xưa. Diệp Nhân Cảnh đúng là giấu cái kim trong bọc quá lâu ngày rồi.

Diệp Tuệ cười phá lên giễu cợt: " Vì ta? Diệp Nhân Cảnh,ông có biết có bao nhiêu người đã phải bỏ mạng vì mình không, rốt cục ông còn muốn vơ vét bao nhiêu của cải. Đã trèo lên chức thái úy bao năm nay, lẽ nào ông vẫn chưa thỏa lòng."

Thấy chàng vẫn thờ ơ với mấy lời lừa bịp của mình, Diệp Nhân Cảnh bèn chuyển sang dỗ ngon dỗ ngọt:

- Cứ cho là thế thì ta nuôi dưỡng con suốt 21 năm qua, con hại ta ra nông nỗi này há chẳng phải còn chút nhân nghĩa nào sao?

À thì ra lão tri phủ họ Sảnh chính là vị quan trước đây mê đắm mẹ của Diệp Tuệ, chẳng trách chàng lại căm ghét Sảnh Tiểu Liên như vậy, chính lão tuần phủ đó gián tiếp tạo nên cái chết của mẹ chàng, nghĩ đến đây ta nghẹn cả họng, một đứa nhỏ tận mắt chứng kiến cảnh mẹ mình tự sát, lớn lên lại trở thành

công cụ kiếm chác của cha. Diệp Tuệ rốt cục cũng chính là một quân cờ trong ván cờ của người khác!

- Nhân nghĩa, ông còn dám nhắc đến hai chữ đó!

Đôi mắt Diệp Tuệ vằn vện máu, chàng gầm lên đầy phẫn nộ.

Liếc thấy chàng nắm chặt tay, xương cốt kêu lên răng rắc, ta sợ hãi níu chặt lấy cánh tay chàng, có lẽ dùng sức quá mạnh, tay chàng trắng bệch lạnh lẽo như một thớ băng. Đôi mắt sắc như dao của Diệp Nhân Cảnh đã cắm phập lên người ta, lão chuyển hướng nói:

- Là ngươi , Đinh Mẫn Mẫn?

Sao lão ta lại biết tên của ta nhỉ. Còn chưa kịp hiểu ra thì Diệp Tuệ đã nhanh như chớp bịt chặt tai ta lại, chàng nói:

- Mẫn Mẫn, đừng nghe ông ta!

- Diệp Tuệ, con còn định giấu nó đến khi nào – Diệp Nhân Cảnh khề khà đặt chén trà xuống – Đinh Phùng huynh trưởng của ngươi chính là thuộc hạ của ta!

Những lời lão nói chẳng khác nào sét đánh bên tai, tay ta buông thõng, lắp bắp nói: "Ông ...ông nói láo!"

Đại huynh ta vốn là một người trượng nghĩa, lại thương ta hết mực, huynh ấy sao có thể là thuộc hạ của Diệp Nhân Cảnh, Diệp Tuệ, chàng nói đi, ta sốt sắng lay vai Diệp Tuệ, đáp lại, chàng chỉ nhìn ta với vẻ xót xa rồi thở dài một cái.

Không, ta không tin.

- Vu Thiên Lâm vốn là nghĩa nữ của ta, Đinh Phùng nhà ngươi yêu mến nó, bất chấp nó chỉ là một kỹ nữ. Tình nguyện là thuộc hạ của ta. Ngẫm ra cũng thật cảm động, ngươi có muốn xem khế ước bán thân của nó không?

Ta nhìn dấu vân tay đỏ chói cùng ba chữ Vu Thiên Lâm hiện rõ trên giấy khế ước mà chết trân.

Thảo nào tẩu tẩu và đại huynh luôn miệng nói có lỗi với ta, chuyện Diệp Tuệ ở lại Đinh phủ, chưa biết chừng cũng là do một tay Diệp Nhân Cảnh dàn xếp.

- Vốn định dùng ngươi để kìm hãm A Tuệ, nhưng xem ra nó thông minh hơn ta tưởng, một mặt giả như căm ghét ngươi, một mặt lại chấp thuận lấy Sảnh Tiểu Liên.

Diệp Nhân Cảnh luôn nghi ngờ Diệp Tuệ, ông ta cho rằng chàng một mực muốn cưới Sảnh Tiểu Liên là có ý đồ khác, hoàn toàn không phải yêu thương ả như lẽ thường tình, vậy là lão gài sẵn một cái bẫy, cốt để chàng lọt lưois, dạo chàng ở lại Đinh phủ, thực chất là bị huynh ta trông chừng, huynh ấy đã mượn cớ hứa hôn ta cho Diệp Tuệ để giữ chàng lại, ta nghĩ chàng cũng đoán trước được điều này nên đã giả vờ thuận theo, huynh ta cõ lẽ cùng không ngờ một nữ nhân như ta lại thực sự thích chàng, sau đó thì ta cũng tìm đến Tô Châu gặp chàng thật. Ngẫm lại hồi đó chàng từ chối ta, âu cũng là có nỗi khổ tâm.

Lần Diệp Nhân Cảnh bắt cóc ta tới kỹ viện, thực ra là muốn thử chàng. Lão thật khôn ngoan, đã dụ được Diệp Tuệ tới cứu ta.

Như thế chứng tỏ, ta còn có thể đem ra uy hiếp.

Chẳng trách chàng lại để ta và Tiểu Ái ở quán điểm tâm của cữu nương mình lâu như vậy. Diệp Tuệ thật thông minh, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Chàng lường trước được Diệp Nhân Cảnh sẽ cho người đi lùng sục tin tức ở khắp nơi nên đã giấu chúng ta ở một nơi cách Tô Châu mười dặm.

Để Diệp Nhân Cảnh tìm ra, chưa biết chừng chúng ta đã bị hành hạ đến sống dở chết dở

Thế mà ta lại trốn bà chủ đến Tô Châu rong chơi, làm bà ấy khổ sở, sau đó còn cùng Hồ Sở Minh trở lại nơi đầy rẫy nguy hiểm đó lần nữa. Gặp lại Diệp Tuệ, sở dĩ chàg nói không quen biết ta, tìm cách xua đuổi tàn ác nhất, cốt để Diệp Nhân Cảnh bỏ qua ta, để lão không nghi ngờ, để kế hoạch báo thù của chàng không bị phá hỏng.

Những lần đụng độ với chàng, ta đâu có biết Diệp Nhân Cảnh đã bố trsi người theo dõi hai chúng ta. Thậm chí lúc ta ở Hồ phủ, lão đã sai người đi thám thính tin tức rồi. Tất cả chỉ đợi Diệp Tuệ tỏ ý thân mật với ta, lão sẽ cho người bắt sống ta. Diệp Nhân Cảnh nham hiểm như thế, lẽ nào lại không nghi ngờ chúng ta. Nhưng lão không ngờ Diệp Tuệ diễn quá xuất sắc vơe kịch này, đến chính ta cũng bị mắc mưu

Hoàn toàn do Diệp Nhân Cảnh dàn dựng!

- Vậy huynh ta và tẩu tẩu?

Dẫu sao chúng ta cũng là người một nhà, ta không thể bỏ mặc bọn họ. Diệp Nhân Cảnh sai người tìm kiếm ta và Tiểu Ái, e là đến Đinh phủ cũng bị lục soát rồi, huynh tẩu ta chắc chắn không được yên thân.

Diệp Nhân Cảnh bật cười to hơn, trỏ vào hai xác chết dưới sàn:

- Nội gián có ý định cao chạy xa bay, kết cục sẽ như thế!

ta đương nhiên hiểu lão ta có ý ám chỉ Thiên Lâm tẩu.

Xương sống lạnh toát, ta không dám nhìn thẳng vào lão quan thái úy trước mặt nữa. Bên ngoài truyền vào một tiếng hô dõng dạc: "Hoàng thượng giá lâm!"

Lần đầu tiên được trông thấy hoàng đế, hai chân ta tự động quỳ rạp xuống, riêng Diệp Tuệ vẫn đứng trơ như phỗng, không rõ chàng nghĩ gì, mãi sau này ta mới biết, đương kim hoàng thượng và chàng là huynh đệ tâm giao từ nhỏ. Chỗ thân quen không câu nệ tiểu tiết.

Vị thái giám bước vào đầu tiên, trông thấy bóng dáng Diệp Nhân Cảnh đã dịch xa đến mấy trượng, đúng là con người khiến ai ai cũng phải khiếp sợ.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Đương kim hoàng thượng chỉ chừng 25, 26 tuổi, cũng là một nam nhân tuấn tú song thần thái có phần chững chạc, già dặn hơn độ tuổi rất nhiều.

Hoàng thượng mình khoác long bào sáng chói, trên ngực thêu long phượng dũng mãnh, đai lưng nạm chi chít châu báu, đầu lại đội mũ miện dát vàng của thiên tử nhà trời. Tóm lại là "ngầu" hết chỗ chê.

Người sải từng bước khoan thai đến long kỷ đặt trước mặt, đoạn ra lệnh cho thái giám đọc thánh chỉ:

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Diệp Nhân Cảnh thái úy Tô Châu mua quan bán chức, ăn hối lộ tham ô tài sản. Trẫm đã cho cơ hội sửa sai nhiều lần nhưng y không biết đường tu sửa. Nay nhân chứng vật chứng đã rõ, tội này ắt phải trị nghiêm minh, phế chức quan, tịch thu gia sản, giam lỏng trong ngục đến cuối đời. Khâm thử!

Hoàng thượng hỏi: "Diệp Nhân Cảnh, ngươi còn gì muốn nói?"

Diệp Nhân Cảnh đứng thẳng lên, rồi xảo quyệt đáp:

- Lão thần xin mạo phạm hỏi, chứng cứ của hoàng thượng ở đâu?

Hoàng thượng bật cười, Diệp Tuệ nãy giờ im ắng đã nhanh nhẹn rút trong ngực áo ra các giấy tờ khẩu cung khai báo. Ta chợt nghĩ, chàng quả là thông minh tuyệt đỉnh, biết dùng ả họ Sảnh để uy hiếp tuần phủ Tô Châu phải quỳ gối nhận tội, hóa ra, cả hai cha con họ từ đầu đến cuối đều mắc bẫy.

Mũi ta cay cay, cảm kích nhìn sang phía phía Diệp Tuệ, bao lâu nay ta bị giam lỏng song chúng lại đối xử với ta vô cùng tử tế, không nhờ chàng, thì còn ai vào đây?

Đúng là Diệp Tuệ đã nung nấu ý định trả thù cho mẹ chàng từ lâu.DiệpNhân Cảnh có nằm mơ cũng không ngờ bị chính con trai lão trả thù, trong thâm tâm, ông ta cứ nghĩ Diệp Tuệ chẳng còn nhớ đến mối thù năm xưa, không ngờ Diệp Tuệ lại hận đến mức này.

Diệp Tuệ thân là con trai qua võ nhưng chữ nghĩa lại vuông vức đâu ra đấy, lời lẽ đanh thép mà nho nhã, văn chương.

Có điều ta xem qua chẳng hiểu mấy lời trưởng giả đó là có ý gì, đành rụt cổ đứng một bên.

Diệp Nhân Cảnh cười khan hai tiếng, lão khấu đầu trước long kỷ của hoàng thượng rồi buồn rầu nói:

- Lão thần tâm phục khẩu phục.

Ai ngờ khi chúng ta còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Diệp Nhân Cảnh đã nhanh thoăn thoắt rút từ trong người ra gói bột trắng đục như màu bột trân châu, đột nhiên tán quanh tứ phía.

Bột bay lơ lửng trên không trung, chẳng mấy chốc đã bám đầy mình những tên thị vệ xung quanh hoàng thượng. Chỉ thấy thái giám hoảng hốt kêu lên, Hộ giá!

Thân thủ hoàng thượng vốn lanh lẹ phi phàm, chẳng đợi đám người kia tiến lên ứng cứu. Người đã xòe chiếc quạt giấy phe phẩy trong tay, quạt cho đám bột li ti tựa bụi gỗ bay xa đến tám trượng.

Diệp Nhân Cảnh thấy hoàng thượng đã thoát nạn, ông ta không cam tâm móc nốt túi bột còn lại rải về phía ta. Diệp Tuệ vội vã sấn đến chỗ ta, chàng đang vận áo vải mỏng manh, trên tay lại không có một vật phòng thân, nếu để Diệp Nhân Cảnh thừa cơ, ắt không bảo toàn tính mạng. Ta biết, lão chủ

yếu nhằm vào ta, ta chính là điểm yếu của chàng.

Chỉ là ta không ngờ lại có cách trả thù độc ác đến nhường này, Diệp Tuệ, thiếp từng nói chỉ muốn lấy chàng, trói chặt chàng với thiếp, nhưng giờ đây, thiếp lại muốn dùng cả mạng sống để bảo vệ chàng.

Ta có thể chết, nhưng chàng thì không thể, bởi có lẽ, ta yêu chàng mất rồi.

Ta bước đến trước mặt chàng, dang rộng cánh tay che chắn cho chàng, Diệp Tuệ, đừng sợ. Có thiếp ở đây!

Bỗng "phịch" một tiếng, phía sau bị một lực mạnh đẩy sang trái, Diệp Tuệ ôm gọn ta trong lòng, vẫn là vòng tay ấm áp an lành đó, chàng mỉm cười ngạo nghễ, vành môi khẽ trượt qua tai ta, để lại một nụ hôn phớt nhè nhẹ, chàng vừa thì thầm vừa như sợ hãi:

- Ta đã mất mẹ, không thể mất thêm nàng nữa!

Xung quanh bỗng nhiên tĩnh lặng lạ thường, ta run bần bật ôm chặt lấy chàng, nhưng hai tay chàng lại khựng lại, không dám chạm vào cơ thể ta, chàng nói, nàng đừng lại gần, sẽ nhiễm độc!

Ta vờ như không nghe thấy, vùi đầu vào ngực chàng khóc nức nở. Hoàng thượng đích thân bước đến điểm toàn bộ huyệt đạo của Diệp Tuệ, chàng cứng đờ như một khúc gỗ, y hệt dáng vẻ của Tiểu Ái ngày hôm đó.

Trước nay ta luôn muốn giết chàng để trả thù giúp nó, nhưng giờ đây thấy chàng bất động trong tay mình, ta lại không muốn chàng sẽ chết!

Diệp Nhân cảnh dốc sạch số thuốc độc còn lại vào miệng mình, ông ta đến lúc chết vẫn còn không ngoan, biết không thoát nổi lệnh chém đầu liền tự sát, chí ít cũng có thể bảo toàn được thi thể.

Diệp Nhân Cảnh nằm sóng soài trên đất, máu tươi rỉ ra trên miệng lão, nhuốm đỏ một mảng y phục đen đang mặc, lão cứ giãy đành đạch như một con gà bị chọc tiết, mắt đã long lên sòng sọc vì trúng phải độc.

Diệp Tuệ yên lặng trong tay ta, có lẽ với chàng, mất mát đã trờ thành việc quá đỗi bình thường, chàng thà chấp nhận việc người đó chết còn hơn là làm bao nhiêu việc xấu xa bất đạo.

Đám người dính phải bột trắng nãy giờ đã lên cơn ngứa ngáy, họ gãi tay chân sột soạt đến nỗi toác cả máu, thậm chí đã có kẻ chảy nước miếng và co giật.

Hoàng thượng nói, đưa A Tuệ đến thái y mau,e là đệ ấy đã trúng phải độc phụ tử.

Phụ tử ư? Ta nghe mà tưởng như lạnh toát người ngợm, hồi nhỏ xíu, mẫu thân đã dặn không biết bao nhiêu lần rằng tuyệt đối không được ngắt hoa phụtử về chơi, loài hoa ấy là độc dược, song lại rất đẹp, thân cao chừng một thước, trên ngọn lại mọc hoa tím thẫm bắt mắt vô cùng. Nghe đồn có một con bé trạc tuổi ta hồi đó, nghịch ngợm hái hoa phụ tử về cài lên tóc, mới chạm vào được nhành hoa, con bé đã chóng mặt, ngườm ngợm tê rần, sau cùng khó thở rồi chết hẳn.

Hèn gì lão già Diệp Nhân Cảnh luôn nhằm vào vết thương trên cổ ta mà rắc độc.

Nghĩ đến đây, mắt ta lại ầng ậc nước, Diệp Tuệ vì cứu ta mà trúng phải độc phụ tử, phen này chắc chắn chàng...

Diệp Tuệ thều thào:

- Nếu nàng còn giận ta vì chuyện Tiểu Ái thì sau khi ta đi rồi, nàng hãy nhớ đến ta như nhớ cô nương ấy.

ta thốt lên, Diệp Tuệ.

Ta muốn nói với chàng,từ lâu ta đã không giận chàng nữa, suy cho cùng, tình cảm là thứ con người không thể điều khiển,song cổ họng lại khản đặc, không nói được điều gì.

Ta gắng sức ôm lấy chàng, nước mắt như những giọt ngọc trong suốt đổ dài trên gò má ta, chàng hỏi, rốt cục nàng thích ta, hay chỉ muốn lấy ta!

Môi ta run run: "Đợi chàng khỏe lại rồi nói!"

Chàng thảng thốt nhìn ta, mắt lại ánh lên tia đau lòng tiếc nuối, không hiểu tại sao ta có cảm giác như đó chính là câu hỏi cuối cùng chàng muốn ta trả lời. Dường như, chàng sợ mình sẽ không thể tỉnh dậy nổi nữa.

Diệp Tuệ bất tỉnh. Đám thái y vội vã nâng chàng dậy, đặt lên một chiếc cán rồi đưa đi.

Bạn đang đọc truyện *Huynh Ấy Không Yêu Ta* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.